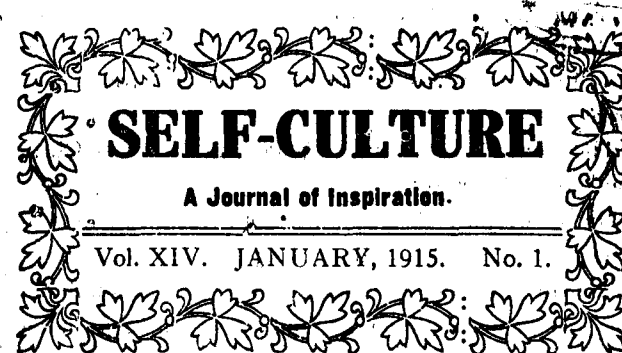

SELF-CULTURE

A Journal of Inspiration.

Vol. XIV. JANUARY, 1915. No. 1.

On the Verge of a Great Discovery

BY DR. GEO. W. CAREY, M. D., F. I. A. SC.

Los Angeles, California, U. S. A.

The following remarkable occurrence is vouched for by several business men of Los Angeles, but on account of their fear of ridicule they request that their names be not used until further developments:

• On November 17th, 1906, a man of medium build, brown eyes and light hair stopped at a cigar stand on South Main Street and bought a cigar, but did not light it. Looking steadily at the proprietor the stranger said: "I have a message from your wife." This statement startled the cigar man, for his wife had left earth sphere in November, 1902, and before he could gather his wits, customers asked for cigars, and the man who claimed he had the message suddenly vanished. In about one hour the same man appeared and said: "You are now ready to hear the message from your wife. She says, 'do not sell the lot that you were offered \$800 for, but wait until December 25th, when on account of a certain railroad

* The cigar man was offered \$2000 for his lot on Christmas day and closed the bargain.

On the evening of December 30th the cigar man, together with a lawyer, a doctor and two merchants, met in a room in a lodging house on Hill street, to talk over the cigar man's experiences, and while engaged in conversation the brown-eyed stranger suddenly appeared in their midst and talked with them in a soft, pleasant voice. His conversation ran as follows—not the exact words, but nearly so:

"I am permitted to appear here in seeming fleshly garb, not to gratify idle curiosity, but for a scientific purpose. What is sometimes called the fourth dimension of space is as real as the first, 2nd and 3rd dimensions. I have inhabited this spirit sphere for more than 20 years according to earth time. My special reason for appearing to your senses now is to utter a prophecy of coming good to those on earth. The two spheres, earth and spirit, will be in close touch for the next 2000 years. "The universe is a self-running machine. Spirit is the

"The universe is a self-running, perpetual motion machine. Spirits live and move in that machine, consciously. All force is and does not need to be generated. Spirits use it as one may use the current of a stream to move from one spot to another. There is now a cellular change going on in the brain of man which will soon enable him to utilize nature's perpetual pulsing dynamo and thus make manifest the new heaven and earth. . . .
"Mighty changes will soon take place (are now taking

• "Mighty changes will soon take place (are now taking place) in the new heaven and earth."

3L
7/11/21/102 SC
10214

place) in air, water, soil, and the geography of earth will be changed within ten years. Man's concept of social and religious life will undergo great changes and two-thirds of the people on earth will be taken away by disease, famine and cataclysms.

"I have said enough."

• The stranger disappeared suddenly as he came.

The sitters were of course dumfounded, and only realized after his departure that none of them asked a question of the materialized spirit or even spoke a word during the sitting.

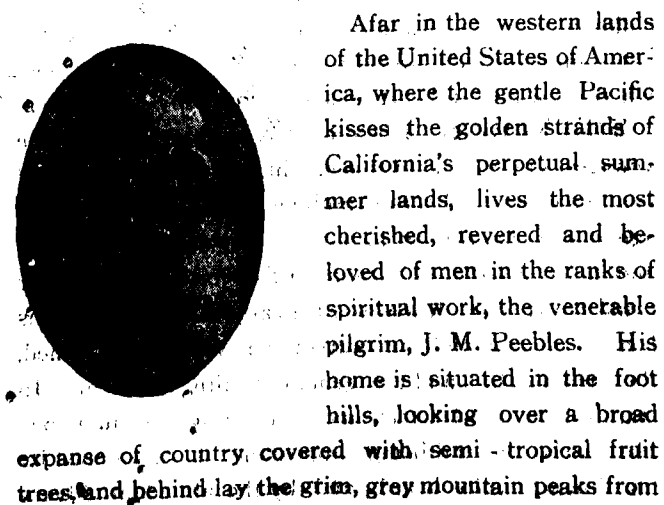
Pomona, Cal.

Dr. J. M. Peebles, M.A., M.D., Ph.D., V.P.,-I. A. Sc.

The Spiritualist Philosopher at Home and at Work.

Specially Contributed to The Self-Culture

By Mr. Robert Peebles Sudall.

whose lofty heights the Directors of the Mount Lowe and the Wilson Observatories study the heavenly bodies that dot the immensities of the vast and measureless universe.

His Visitors. Often it is said that California is God's Country; and Los Angeles (the City of the Angels) is now its most flourishing city, having a population of some 560,000. In winter-time this city is the Mecca for thousands of tourists from the cold, wintry northlands; and among these, scores of Spiritualists naturally flock to the rose-embowered bungalow of Dr. Peebles. Never does a soul go away disappointed, for they ever find a ready hand of welcome and a soul beaming constantly with joy and spiritual love. Rich and poor, intimate or stranger, they receive the cheery optimism, the helping hand, a bunch of roses, a number of tracts of pamphlets, a picture, a blessing, or words of advice. He knows no caste or clan, no tribe or nation; all are to him the children of one God; and often does he say, "My country is the universe; the world is my parish, and my heaven wherever a human heart beats in sympathy with mine."

Still Young. I believe Dr. Peebles is one of the youngest old men I ever met; in fact, the term *old* is a misnomer. There is nothing that characterizes age in our pilgrim philosopher. His brain is as clear and active as that of a man in the forties, and he could write so clearly and logically as at present his hearing is acute and unimpaired; the eyes are as keen; the step elastic, and the general health excellent. In stature he stands six feet, and is as straight as an arrow. His patriarchal and benign appearance is heightened by his flowing white beard, and by the abundant silvery

hair that he wears long over his neck in the famous style of Walt Whitman. His activities are a thousand fold. There is scarcely an avenue of reform left untouched by his ringing voice and facile, pointed pen, always stinging to the quick his unfortunate opponents.

From 1838 to 1914. As one looks over his career as a preacher, reformer, traveller, lecturer, physician, and author, and considers the vast amount of work accomplished, a feeling of wonder and astonishment is aroused. As far back as 1838—no telegraphs, telephones, electric lights, or railways—he started his public career as a school teacher and temperance lecturer, and was one of the initial founders of the Order of Good Templars.

Early Struggles. The pathway of the reformer in those days was far from smooth, and often has his life been in jeopardy. But now he can look back upon a life well spent, a pathway, though strewn with many thorns, yet crowned with triumphant victory. Threatened and attacked when preaching in the slave-holding States against human slavery and child labour, mobbed for advocating equal suffrage, harassed and slandered by brewers and saloonists for advocating temperance, ridiculed and scoffed for his stand for free speech, human rights, prison reform, vegetarianism, etc., spurned, belied and censured by his medical associates for his denunciation of vivisection and vaccination; denounced, blasphemed and ostracised for his unceasing fight against the pernicious doctrines of orthodoxy and the advocating of a rational Spiritualism, he stands to-day a tower of strength, while his persecutors have vanished like the mists before the rising sun. Never—no, never—was the pilgrim accused of being a coward. Shuffling diplo-

trees, as figs, oranges, apples, pears, peaches, cherries, olives, almonds, walnuts, etc.! No flower blooms unnoticed or fades unblessed.

The home within is even more charming than without, for there is the sanctum sanctorum—the holy of holies—in which he receives his daily inspirations, and sends out his thoughts to the world. Quietness reigns in the household: no animal or bird disturbs the peace. Neither dog, nor cat, nor chicken, nor singing bird is caged or imprisoned. Liberty, Love, Freedom, and Harmony reign supreme.

The Future.--A College President.

With ever an eye to the future, he is always planning work ahead for many months, and even years; so it may startle some of the younger generation to know that Dr. Peebles has recently been **elected President of an educational college in this great city.** Just think of it! Ninety-two years, and launching forth in such a great enterprise! And this new College will bear the name of **The Peebles College of Science and Philosophy.** Duly chartered, it has the same legal authority for education, the granting of diplomas and such degrees as M. A., M. D., Ph. D., etc., as any other College or University in the U. S. A.

The great distinctive feature of this College is that it will be free from sectarian bigotry and conventional usages, being governed by a faculty of distinguished men and women, well advanced along the lines of spiritual science and liberal reforms. Already have the systems and teachings of Dr. Joseph Rodas Buchanan and Dr. Babbitt been placed in the curriculum, and the outlook bids fair for a rational and up-to-date system of teaching

in harmony with Spiritualism.

Every phase of psychic research will be investigated and studied, the philosophy of spiritualism fully discussed; Psychology as covering man's mental and spiritual make-up, the study of Phrenology, Physiognomy, etc., will be included; the Therapeutic department will include Sarcognomy, Chromopathy, Suggestion, Mental Science, Magnetic Healing, and all drugless methods; Religions of all lands will have their place and due attention; Philosophy as taught in the many schools will have a place; History, Literature, Sociology, Evolution, and various other branches of Science, art, and expression will receive a liberal consideration; in fact, scarcely an avenue of education will be left untouched when the College is fully established. Moreover, it will be a training school for teachers, lecturers, and mediums of the Spiritualist Cause, thoroughly qualifying them for the public rostrum. Another outstanding feature will be that of **Correspondence Courses**, enabling all to study in their leisure hours, thus earning a departmental certificate or diploma on graduating in the prescribed advanced studies.

Reviewing these various activities and accomplishments of Dr. Peebles, the ordinary man will have much cause for contemplation and retrospective examination. The comparison should surely be a stimulus for further growth and unfoldment.

To rate Dr. Peebles at his highest worth transcends the skill and pen of any human. His moral, intellectual, and spiritual growth towers high above many of the philosophers, seers, and sages of the past. He has all the characteristics of true greatness; for there is no true

greatness that is not based upon goodness, love, morality, and modesty. In these virtues he excels. His love extends over all humanity; his royal-souled nature feels for all God's creatures; his intellectual capacity, though strong, firm, and powerful, possesses the qualities of modesty, meekness, forgiveness and tenderness. The emotions respond to every call, from the tenderest of human sympathies to the loftiest and divinest spiritual inspirations.

And the wonder of all wonders is that this God-man lives—he is here with us, a living, pulsing, demonstration of his teachings—a life of reform, frugality, activity, perseverance, and ultimate victory—the crowning glory of God's divine purpose in human existence.

Los Angeles, Cal., U. S. A.

"The Vision of the Upanishads"

A LECTURE.

Principal Vaswani began by pointing out that the subject was one of no small 'practical value': the deep things of the spirit were not a dream but the very 'soul' of human life. "The people who have no vision perish": no nation could live without 'some' Ideal: that ideal might be 'naturalistic' or it might be 'spiritual'. Thus France in the 18th century was influenced by a naturalistic ideal—the ideal of the 'Encyclopædists' who as Morley wrote in his Essay on Diderot had "earnest enthusiasm for all the purposes and details of productive industry". Happily the cold creed of 'Naturalism' was abandoned to-day: a wave of Idealism was passing over the world. The heart of the world cries with a piteous cry for the Truth of Religion; and the Upanishads were a

"record of the Truth of Religion, of 'the old that ages not'".

The word 'Upanishad' could be interpreted in more than one way. It meant in the first place, the teachings given to the disciples 'sitting down': they sat down in the beautiful forests of old, the modern method is that of lectures in closed rooms: and we were losing touch with nature. Nature-fellowship was a feature of the ancient system of education. So it was that the 'Verses of the Upanishads' had a freshness, a spontaneity, an idealism of nature.

The word 'Upanishad' might also be interpreted to mean the 'Secret Doctrine'—not secret in the sense that it was meant for a particular caste, "The Eternal" say the Upanishads "hath no caste"—but 'secret' in the sense that to none must the Doctrine be communicated who did not possess the preliminary qualifications of "brahmajijnasa" (aspiration) and "brahmacharya" (purity). Scientific investigation had its 'conditions' viz. critical observation, and experimentation and scientific imagination: so, too, spiritual instruction had its conditions and the great things of the Spirit would be unintelligible to those who lacked aspiration and purity.

The Doctrine of the Upanishads was the Mystical Doctrine: and it was a sign of the times that mysticism was beginning to receive recognition. So great a thinker and theologian—the Dean of the Anglican Church—spoke recently concerning 'mysticism' and regarded it as 'the most scientific form of religion'. And mysticism like science rested on the 'testimony' of 'consciousness', the consciousness of a profound something at the back of the illumination, the vision, the heart-uplift, the strange power experienced by the mystics of East and West.

The Upanishads were charged through and through with a profoundly mystical doctrine of the Brahman. The Brahman was Love-Joy, God's utterance of Himself. The thought that man was a projection of God's Love and Joy on the earth-plane gave a new meaning to human life. If, indeed, we be an outbreathing of the Eternal, then are we princes all indeed, inheritors of God's royalty; why then need any one wander as a beggar, an exile, wander after the shadow-shapes which come and go?

The Upanishads too were charged with the truth that the knowledge of God is life Eternal. This God-knowledge, this God-life is a fact of the present and not a probability of future. Principal Vaswani discussed the meaning of the much misunderstood expression 'God-vision was latent in all; each one was a potential seer and the Revelation of the Spirit was open to all.

Proceeding further the speaker referred briefly to some of the methods to train and develop the faculty of God-consciousness. One such method was that of 'veracity': be loyal to the highest in you, no matter what the consequences be. Another was the method of 'auto-suggestion', suggesting to oneself the truth "I am a child of God": in the language of piety, it was called 'aspiration': through this suggestion of the Highest Self within, through this aspiration the Infinite spoke to the soul. There was the method of 'meditation', dwelling on certain aspects of the God-Life. There was the method of the 'practice of silence'. 'Be still to know the Lord': there was the method of 'sadh-sang', of contact with the leaders and exponents of the Race; there was the method of nature-feeling and of reverence for what is beneath us. Then would come after years, it may be of disciply,

the great gift of contemplation and ecstasy, then would be achieved that self-emptying which was the true self-fulfilment in the Lord.

To verify the vision of the Upanishads in the daily deeds and experiences of life, was the mission of the Navavidhan. And upon that noble world-uplifting mission the Indian Mandali of the Navavidhan could not enter unless we entered into the Vision that Religion's ultimate rest is the Spirit within. No prophet, no scripture, no denomination, could be the measure of man; to localise the Universal was the only idolatry in the world: the heart was meant alone for the Mother-Heart and in the Eternal was the Home of Man.

(From "The World & The New Dispensation" Journal).

A Seance on the Veldt.

With Sister Franc, The World Famous Medium.

BY PHILIP O'BRYEN HOARE, F. I. A. SC., ETC.

The name of those interested in what they are pleased to call the occult is of course to-day legion: and surrounded as it is on all sides by fraud and charlatanism, it has to be approached with the greatest care by any who are looking for matter and proof combined of a scientific and practical nature.

Such a desire led to a small gathering on Saturday evening, 14th of February, 1914, on the high veldt on the outskirts of the city of Kimberley, S. Africa; and although we all, I am sure, looked forward to a genial and helpful gathering, secure in the knowledge that the Mediumship of Sister Franc was far above rubies, and that there were no such things as limitations in regard to what might happen, few, if any, of us, imagined that we

should be able to get into touch with disembodied spirits of such a nature that we might be enabled, in a small degree, to deal with the riddle of the universe itself.

After sitting in the essential harmony for some ten or fifteen minutes it was apparent to the veriest beginner that some condition of a strange nature was affecting the medium, and no one was surprised when she adopted a crouching attitude, and with one of the most wonderful changes of facial expression that I have ever witnessed (I have seen many) gave forth, with raised head, a shrill cry; a cry so unique that it should live in the memory of those present as one of the most weird calls to a fellow being ever heard. The cry of a creature half man, half animal, captivating in the extreme with an interest which was more intensified as the medium, moving over the ground, began picking up leaves, etc., crushing them in the hands, and searching as did the pigmies of old for nuts or other eatables in the ground.

A quick change of control, and a resumption of a normal attitude enabled Sister Franc's friends to explain to us the very interesting phenomena we had all witnessed.

Years and years ago, said our friends, there lived in this country and upon the very ground on which you are sitting a tribe or rather class of people known as the Bushman. They were of most diminutive stature, but were undoubtedly at that time the nearest approach to a mankind as we know him to-day. Full of the beasts of the field and forest, elephants, lions and tigers and rhinoceros, as the place then was, it was this little apparently insignificant Bushman who was king of his own castle: For he possessed a power, strangely enough practically unknown except in a very primitive way by man to-day,

the power of quelling the wild beasts.

How great this power was can be gauged from the fact that our Bushman friend emphasised the point that every one, man or animal, whichever you like to call them, lived in the most perfect harmony, and such things as disputes were unknown, until those who were described as the bigmen—a tribe from afar off came in their strength and power, only to be followed at a later date by the man of hunting, whose only desire was to kill, kill, kill. At this stage there was another change of control in the shape of one Zipporah, an Egyptian, who had originally been mummified and came to us only to find herself in surroundings which she had known decades ago. Her description of South Africa as a continent when it emerged from the sea was indeed interesting, and it may be said EN PASSANT that she most emphatically predicted that the time would come when even here the pipe of peace and harmony would be smoked and when men should meet men in perfect unison, when anyone could bring their troubles to their fellow men and women, and be sure of sympathy and help, and when wars should be no more. In the olden days, in my time, Zipporah, we knew no more than you do now. We looked into the mirror of thought as you look into the mirror of glass, and we were thus enabled to some extent at any rate to avoid disaster. But you have become so materialised that the gift of the spirit is, or has been, nearly dead within you, and it is only to-day in the fullness of time that men and women who think are beginning to realise that all is spirit that is worth having. At this stage Zipporah left us and we had a heart-breaking suppliant in the person of one Norman McLeod

who earnestly asked for help to lift him out of darkness. He came originally from a place which was understood to be Kempse Glen in Scotland; he said he had an uncle who was Chaplain to the late Queen Victoria and he implored us in no uncertain manner to send to Scotland to verify his story, and to give him, in the meantime, all the help by the power of thought we could. He had been shot, and the top of his head blown off in the vicinity of the spot where he found us, and he in turn left us happy in the assurance of help to come.

Then came one Hugh McGregor who had also belonged to a Highland regiment, who complained that, at his death, and he could still hear, he said the ever continuous shots—someone had taken away his locket containing on the one side his photograph, and on other side that of his wife. He too was promised help and so went back to the spheres beyond.

A moment or two of intense stillness, a message to the Infinite, and we left for our homes, once again revering that great power in which there is no variableness of shadow of turning.

Sir N. G. Chandavarkar's Address

The Plough of Perfection.

Sir N. G. Chandavarkar delivered a lecture before a vast assembly in the Town Hall of Calicut on Saturday evening last. Here below is an abstract of same.

The Lecturer began by quoting from one of the most sacred of Hindu Shastras, the Iso-Upanishad, a chant on the theory of the immanence of God, which formed and ought to form the basic principle of all sound and healthy activity for the human race. According to the Upanishad

God is not merely a tribal or local deity, not merely a God, our Father in Heaven, but what is more he is the one God without a second, the Immortal, the Eternal, the All-pervading. He resides in the heart of man, bristles with energy as a small atom, the Anureanu as the Upanishad calls it which paraphrased into English might be put into the language of the Old Teetsment—"The still small voice within each and every one of us".

The chant referred to begins thus:—"This is perfect, that is perfect all is perfect, peace, peace, peace." Many centuries had passed since the Iso Upanishad commenced the chant. Several centuries afterwards the same chant was sung in Judæa by another master mind, Christ Jesus, who said: Be ye perfect as your Father in Heaven is perfect." In other words, just as the Iso-Upanishad began by pointing out that perfection must be our aim, the ideal of our lives, and that we are born for the purpose of striving after perfection, the same ideal was placed before men by the Founder of Christianity. Humanity was elevated by the chant of perfection and peace. "The subject for to-night, is 'The Plough of Perfection,'

Explaining the word perfection, the Lecturer said, "we carry within us the potentialities of perfection; the seeds of perfection are encased in this mortal body; man is born in this world for the one purpose of perfecting himself."

Peasant Life. Since his arrival in Calicut after looking at the surrounding beautiful natural sceneries, men and women in the streets and after acquainting himself with the scenic conditions and productions of Malabar, he believed that Shakespeare would have said "Read sermons in stones and books in brooks and perfection in the plough of the peasant in Malabar." "The tiller of

the soil" he said, "has virtues which make a romance of his life." Real romance lies in the lives of the toiling millions, whom we call the untouchables who teach us that after all, the dignity of life depends upon not enjoying the good things, but upon toiling and contributing to the production of the world's wealth. Now the plough of the peasant always appealed to the imagination of poets, and I may say to some statesmen also. I have called the subject 'The Plough of Perfection' because I have myself thought that, if we study the life, manners and conditions of the peasant and if we try to better his condition, if we try to read in his life the lesson of perfection, we shall be laying the foundation of all reforms, Political, Social or Industrial. That may seem to you a paradox.

"The plough has been recognised as the one thing from which we can learn many a lesson. Buddha said the body of man is my land, self-restraint is my plough, love is my seed and illumination of love,—doing good to others, trying to make others happy—that is the harvest which I reap by this plough of restraint and by sowing the seed of life.

The Lecturer concluded with an exhortation to cultivate love and to aspire for perfection. The only perfection which it was given to man was to strive for such perfection of labouring, of striving, of going in search after its ideals with the perfection of love—love the one gift of God which everyone of us possesses.

Abstract from The New India of Jan. 21—1915.

• FIG. 1. (MYSELF—SPIRIT ZELA—SPIRIT A. J. DAVIS.)

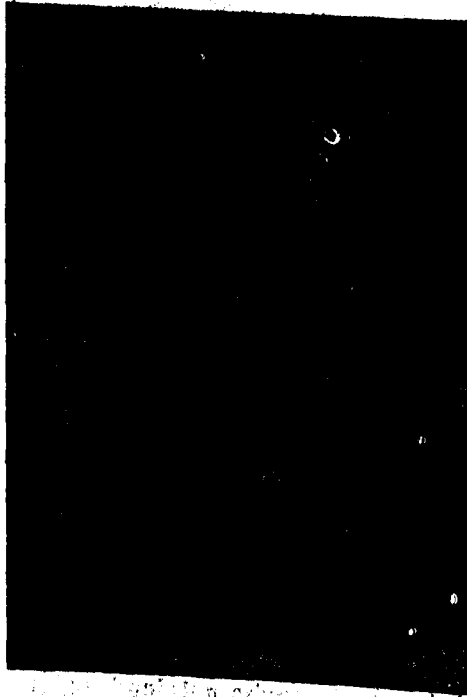

• **Spirit Photographs obtained under strict test conditions.**

Through the kindness of the members of the Crews Circle for spirit photography, I was permitted to attend special sittings on May 23rd and 25th, 1914, the result of which I purpose placing before the readers of the Self-Culture Journal

Before undertaking the journey I purchased from Taylor's Drug Stores, Batley, a packet of their "Imperial Sovereign" dry plates, size $\frac{1}{2}$, for the occasion. These I

FIG. II. (SPIRIT ZELA.)

retained in my possession till they were required for use. As a further precaution against fraud I placed the two plates required in the camera, and after their exposure I removed them and placed them in the bath, which I agitated till they were developed, in order to make sure of the genuineness of any results that might be obtained. Of the two plates exposed on May 23rd, there appeared an ordinary portrait of myself on the first. On the second plate, (see fig. I.) there appeared a well-developed

spirit form which has been recognised by the two clairvoyants who are members of our "Home Circle," as a friend who gives the name Elizabeth.

Similar precautions were observed at the sitting on the Monday morning, two plates being again exposed. On the first of these there appeared by my side the spirit form of our beloved Founder of the Children's Progressive Lyceum, Dr. Andrew Jackson Davis. (As I hope to give this photo, and also that of spirit Elizabeth next month, I reserve my remarks concerning their identity till then.)

On the second plate there appeared the form of a man, and the general opinion of those who have seen it, is that it is the good Dr. Davis. Be this as it may, the centre of attraction and psychic importance is the small cloudy circle appearing immediately under his face. Being repeatedly assured there was a miniature face of a lady in this little cloud, and failing to find it even with the aid of a magnifying glass, I gave the matter up as being due to imagination. And so the matter stood until July 26th, when I went to fill an engagement with the Darlington, Bondgate, Lyceum, when one of the members persisted in the assertion that there was a miniature photo of a lady's face in this particular spot. I equally persisted in my unbelief, assuring him I had failed to find such even with the aid of a magnifying glass. With the aid of his large magnifying glass, and the guidance of his pencil, there dawned upon my astonished gaze a beautiful miniature face, in profile, of a lady. It also dawned upon me at the same time the reason of my inability to see it before, I had been looking for a face in full, whereas it was in profile. My friend kindly

promised to try and obtain an enlargement for me, which duly arrived.

I submitted the photo, along with the enlarged copy, to our "Home Circle" clairvoyants (Mrs. Peel and Mrs. Thorns) for recognition, who affirm they are the features of spirit Zela, an Eastern lady who lived at Abydos, Egypt, who frequently controls at, and addresses our "Home Circle." As several clairvoyants have described the same spirit aiding me, when addressing meetings on behalf of the Children's Progressive Lyceum movement, I was not content to rest satisfied with the testimony of our "Home Circle" mediums, but decided to submit the photo and the enlarged copy to Mrs. M. H. Naylor, 4a, Westward Street, Linthorpe, Road, Middlesbrough; and Mrs. K. Dakin, 26, Woolmer Road, Meadows, Nottingham, as being the most familiar with spirit Zela. Both these well-known clairvoyants, who not only live so far apart, but are unknown to each other, unhesitatingly add their testimony to its being the spirit known to them as Zela whom they have seen in attendance on me. So that her identity is fully attested.

As an aid to the reader I have placed a small circle round the miniature photo, in which I trust they will be able to trace the outline of the features with the aid of the enlargement. In my opinion no better testimony could be produced to prove the genuineness of the spirit photography obtained at the Crewe Circle. I feel it my duty to render this my public testimony, to their generosity, sincerity and integrity.

I may add, in conclusion, that it is to spirit Zela I owe my indebtedness for the valuable information concerning the spirit world as contained in the articles lately

appearing in The Lyceum Banner, under the title of "After Death What?" which met with so much appreciation, and a desire to have them issued in pamphlet form.

Mr. Alfred Kitson, F. I. A. Sc.,

Editor, The Lyceum Banner.

The Sub-conscious, The New Thought, What is it? (HELP CALLED FOR.)

BY DR. J. M. PEEBLES, M. A., M. D., PH. D.,
Associate-Editor, Self-Culture Journal.

With heart and soul all aglow and open to the reception of truth, as naturally, as necessarily, I seek that priceless pearl Truth.

Recently that excellent writer, Walter De Voe, told us directly and in ringing words what the subconscious really was. Mark it "The subconscious," he states, "is the spiritual body." That is a plain definition. And to us it was quite refreshing, inasmuch as I had read so extensively about these "subs," and "subs," and the "subconscious mind" the "subliminal mind" the "supra-subliminal mind," the "subjective mind," the "supra-subjective mind," all phrases used by different New-Thought writers. So numerous have these words been used that my metaphysics were nearing the fogland of mystery and despair. But the fog has been lifted. The description is definite. The "subconscious is the soul-body"—that is, the finer invisible etheric body, pronounced by St. Paul, "The spiritual body."

This body, you, reader as well as myself, now have; and often in my higher state I temporarily leave this coarser earthly body, traversing the starry spaces, and am accompanied by a band of spirits, one a tall and

powerful Indian. Thus panoplied, I treat the sick.

And now, candidly, what is this New Thought. Of course I believe in not only the newthought, but in all new thoughts that are absolutely new and worth believing and propagating.

Not only do I believe in new thoughts, but in thousands of grand old thoughts, such as were inscribed on the old Babylonian cylinders, engraved on Egypt's pyramids and booked in ancient papyrus scrolls. But, as to just what this modern newthought is, and what it stands for, really I am not so clear. It would be a great help if its devotees could and would agree upon a definition.

Accordingly, not for any controversy or discussion of any kind, but for direct information, kindly allow me to ask of some of your intelligent and cultured contributors to carefully answer the following questions:

(1) what do you really mean by the phrase, "Newthought"? (2) Wherein do distinct thoughts, be they old or new, differ from definite and positive ideas? (3) Do thoughts originate in the brain cells, or in the conscious spirit, the deific incarnate principle? (4) Are thoughts—be they "things" or etherialized forces creative, that is, can they create without energy, skill and wisdom? (5) Will you carefully tabulate and publish some of the newthoughts brought into the world by the Newthought movement? (6) Are the Newthought advocates giving, (considering the atheists, agnostics and inquiring materialists), any proofs, any irrefragable evidences of a conscious life beyond the grave? (7) Do Newthoughtists bring beautiful messages from their identified friends peopling the immortal world, and so

brushing away the mourner's tears, giving knowledge for faith and hope?

Finally, now, as a sixty-years vegetarian seventy years in public life, now on the verge of ninety-three years, making five journeys around the world, and sitting at the feet of Hindu adepts and oriental mystics, I am, while in good health, a candid, continuous seeker after truth—that truth that expands and uplifts the human soul. And, being a great admirer of the Newthought movement and all the reforms that make radiant this twentieth century, I ask in all conscience for answers to the above questions. And yet I cannot close without asking, is not newthought, in its best estate infinitely inferior to Spiritualism—the Spiritualism which so gloriously demonstrates a future progressive life, and includes the good, the beautiful and the true in all creeds, in all religions, in all lands.

Psycho-Occult Talks,

By Masters in the Sciences.

Method of Telepathic Healing. The method is as simple as it is effective. All that is required on the part of the operator is that he shall be possessed of an earnest desire to cure the patient; that he shall concentrate his mind just before going to sleep, upon the work on hand, and direct his subjective mind to occupy itself during the night in conveying therapeutic suggestions to the patient. To that end, the operator must accustom himself to the assumption that his subjective mind is a distinct entity; that it must be treated as such, and guided and directed in the work to be done. The work is possibly more effective if the operator knows the character

of the disease with which the patient is afflicted, as he would then be able to give his directions more specifically. But much may be left to instinct of which the subjective mind is the source.

(Dr. T. J. Hudson.)

Scope of Magnetic Healing. Cures of almost all diseases, effected by magnetism, have been cited; but it would be wrong to conclude from them that magnetism is a specific for all. There are many individuals on whom it acts very slightly, and perhaps not at all, as there are others who are extremely sensible to it. Therefore, it cannot be said that magnetism cures this or that disease; but only that it has cured these or those individuals who are attacked by it, which is a very different thing. Besides, those who have written upon magnetism have generally related cases wherein they have produced remarkable effects, without speaking of those in which its action has been powerless.

J. P. F. Deleuse.

Reward of Telepathic Healing. For obvious reasons, it is not a method by which money can be made. But it is pre-eminently a means of laying up treasures where neither moth or rust can corrupt, nor thieves break through and steal. Each one has it in his power to alleviate the sufferings of his neighbor, his friend, or the stranger within his gates; but his compensation must consist in the consciousness of doing good, and in the hope of that reward promised by the Master to those who do their alms in secret. There is, nevertheless, a practical and immediate reward accompanying every

effort to heal the sick by the method herein indicated. It consists in this,—that every earnest effort to convey therapeutic impressions to a patient during sleep is inevitably followed by a dreamless sleep on the part of the healer. Moreover, therapeutic suggestions imparted during sleep, inevitably react favorably upon the healer, and thus his own health is promoted by the act which conduces to the health of the patient.

Dr. T. J. Hudson.

The Healing of Mind: The immortal bard, Shakespeare, wrote, "Who can minister to a mind diseased?" I reply that today capable psychologists can and are doing so by various methods. A great number of the diseased nervous conditions we meet are brought about by overwrought mentality and auto-suggestion. Everything in the visible, material world has its origin in the unseen,—the spiritual, thought world. What one lives in his invisible thought world, he is continually actualizing in his natural world, and harmonizing influences can be communicated to others by vital, mental, telepathic or mental suggestion, and neither time nor space can retard their effectiveness.

Dr. J. T. Taylor.

What Cures Depend on. It is in somnambulism that suggestion reaches its maximum efficiency, and that cures are often instantaneous and seem miraculous. Certain subjects resist for many seances; they only fall into somnolence; the effect obtained is slight or doubtful. By persevering for a longer or shorter time, several days or even several weeks, with hypnotizations which give

but little result, some subjects can be put into a deeper sleep, and then the therapeutic action of suggestion may be rapid and lasting.

Dr. H. Bernheim.

Exercise in Concentration. It is impossible to estimate the extent to which the practice of right concentration may be beneficently carried, but it is by no means difficult to outline a few of the preliminary steps which all must take (and which all can take), if real progress is to be made. Our five senses are right-fully ours to control. The human eye, with its perfectly constructed lids, is a perfect illustration of how the soul is able to look out through its windows or remain retired behind the curtains, which, when drawn, exclude effectually all visions of the eternal world. No better topic for meditation can be suggested to beginners in the art of concentration than: "I have eyelids as well as eyes; I can open and close my eyes at pleasure." Simple though that sentence is, when anyone seriously considers its wide-reaching import, it will not be long before many a much-needed and thoroughly logical inference will be presented to the understanding, leading the thinker entirely beyond the doctrine taught in the necessarily restricted letter of the words employed. If I can control my sight and make it serve me as I please, why not my hearing, taste, touch and smell also? If I can regulate perception through the avenues of one sense, why not through all the other senses, also?

Prof. W. J. Colville, F. I. A. SC.

Music and Its Hypnotic virtue

BY DR. K. T. RAMASAMI, D. SC., PH. D. F. S. SC.

Music has its own hypnotic virtue. It is a powerful aid to hypnotic suggestion. Music is an art that moves the feelings of a living being by its combinations of soft sounds. Music has a curative virtue in healing the various states of mental deficiency. Music has been accorded the first rank of honor in the relief of madness or insanity.

The lower orders of creation are naturally influenced by music.

The spider is said to be particularly fond of music, and of wales and porpoises it has been written that they could not resist the effects of some music. The war horse, excited by martial music or the sound of the clarion, grows restive, runs and plunges furiously into the midst of the fray and the thickest of the fight. It is commonly known that dogs are keenly sensitive to the sounds of certain instruments. Music makes some of them utter woeful cries. Gretry observes that these animals howl, particularly when discords are long sustained, but never if the melody is simple, or if the rhythm is appropriate to the chase. When a bird is first having a lesson from the bird-organ, you will observe that at the first sound he opens his eyes, becomes very attentive, approaches the bars of the cage, and the gentle shaking of his wings shows that he is affected by the sound to which he is listening. If his lesson be prolonged for some time, you will hear him warble some of the notes he has just heard. By many repetitions he will eventually be able to repeat the air that you have played to him.

The effect of music on serpents is well known, the influence being decidedly hypnotic in character.

The deadly cobra of India when coiled around a limb of its victim has often been coaxed from its prey by the sound of music, an influence which it seems unable to resist.

Turtles may very easily be charmed by the sound of slow, monotonous music. There are in Brazil several well known turtle charmers whose specialty it is, by the use of music, to catch all the turtles they want. The charmer plays his instrument, and the result is seen in fifteen or twenty minutes. If any turtles are in the vicinity they will appear, first singly, then in groups, and lie around listening to the music with great attention. In this condition they are easily caught, and seem so stupefied that they make no effort to escape. Music on the normal human mind, in a state more or less of hypnosis, produces variable results. Some music has special action on the intelligence and motor nerves, other music influences the nerves of sensibility and sentiment, while again some music acts all at once on the intelligence and on the motor and sensory nerves. Slow, monotonous music, provided it is not too sluggish, has a calming influence over the individual, because it is then in accord and harmony with the nerve habit of the person who listens. The emotions increase in proportion to the force or grandeur of the composition. In some will be provoked the feeling of furious movement, a wild ride.

Some music evokes only calm and lofty ideas of repose and power. If a waltz is played, the patient will feel that he is enjoying himself. If a march is played, he will feel inspired. The importance of discrimination, as

regards the class of music and the key in which it is played, is thus readily seen.

In the production of hypnosis by Braid's method, one of the effects produced is a rhythm between the body and the object stared at, an auto-rhythm, and particularly is this so if the patient is told to breathe as if drawing something into the body. Music holds and increases the rhythm of the patient as he sleeps.

As a means to hold the attention and to establish a sympathetic correspondence of the body, and to promote the effect of the suggestion, vibration, and more particularly music in which there is melody, as from the violin, I have found of marvelous usefulness.

Acting directly upon the nerves, and in perfect harmony with the solids and liquids that pertain to the whole animal economy, every nerve and muscle seems to vibrate to the music. Groups of muscles and single muscles of the limbs, trunk and arms, and sometimes the muscles of the neck and face, rise and fall, quickening or easing their action to the tempo of the air. The same may be said as to the beating of the pulse.

The Indian Academy of Science

Affiliated to the Oriental University of U. S. A.

We wish to inform our patrons, friends Students, Members and Fellows of our Academy that the Indian Academy of Science has been affiliated to the Oriental University (incorporated) of Washington D. C., U. S. America--in December 1914. We are sure this news will be welcomed by all our adherents, as it affords a good opportunity to brighten their future by undergoing

their choice of the various University courses of Instruction to earn Degrees and Diplomas of distinction. Be it known that the Oriental University is an occidental Institution for Orientals and an Oriental Institution for Occidentals, founded in 1903 and chartered in 1908 by the Grand Old state of Virginia, acquiring by purchase also charters of former Eastern University, from the District of Columbia, U. S. A., and of Universal University of Arizona—U. S. A. It is co-educational and internationalistic in its views and in which you and your children should be proud to enrol. It brings the knowledge of the East, such as the Spiritual Wisdom to the West, and that of the matured literary and scientific knowledge (western) to the sons of the East. It is the only popular University of the kind in the world to day. It is internationalistic in its aims having the virtue of bringing together all the races of the Globe, irrespective of color or creed. The educative methods employed includes: Instruction of individuals and college classes, lectures, special demonstrations, etc, in residence; personal visits by representatives and Examinations conducted by their boards of examiners in various countries, and also correspondence instruction. By written Examinations, under proper supervisions and guidance, it grants, the Bachelor, Master and Doctor Degrees in Arts, Literature, Science, Philosophy Medicine, Law, Engineering, Commerce, Business Psychology, Advertising, Industries and other crafts, Music, Theology, Journalism, and orientalist literature. Thus all earnest and capable persons of either sex can take advantage of the manifold facilities of education, needed for all the departments of life, to win success. Its popularity and standing

is very well known in all parts of the globe so much so the Oriental University is today recognized by the Cultured Brains of all nationalities of the globe, as a unique and useful institution for promoting the human interests of self education and self-culture at large. The standard of the Oriental University Education is that of the American state Universities and all other progressive Universities of the globe.

Dear Reader! If you are interested in this, and if you require further advice we would advise you to consult the undersigned either in person or by correspondence. We will help you to achieve your ambition. Address all communications to the **Special Indian Representative to the Oriental University.**

• DR. K. T. RAMASAMI, D. SC., PH. D.

• Editor, Self Culture Journal

• **President, The Indian Academy of Science.**

Another welcome News to our Readers; and friends; The Editor--Self Culture, has been recently elected a Life Fellow of the Society, of science, Letters, Arts, of London—(Incorporated.)

• **Meditation Thoughts for-January.**

• BY WALTER DE VOE, F. I. A. SC.

The Spirit of a mighty Joy pervades my soul.

I feel the spirit of Life as the spontaneity of my soul.

I feel that I am Bliss. boundless Life.

I am the Lite that is eternal Being.

• I am eternal. •

My consciousness is pure light.

Worlds may come and worlds may pass, but I abide

forever as pure Consciousness.

The phantoms of mortal imaginings cannot darken my Light. I am eternal Light.

I am Peace. Nothing can disturb my equanimity.

All power is in my Light—Consciousness, and there is nothing outside of my Being to injure or disturb my blissful Mind.

I AM THAT I AM, Light, Peace and Bliss forever.

Meditation Thoughts for February.

BY HENRY HARRISON BROWN, F. I. A. Sc.

I am love, and I radiate love.

Love manifests in Good-Will to all.

Because I love all, there is peace within me.

Because I feel good toward all, I am happy.

I would that all might be happy.

Desire leads me to express in all ways my good-will.

This good-will makes me friendly.

Through Good-will I am a friend to all.

Through friendship I am peaceful with all.

Good-will premeates all my being.

Under the influence of Good-will, my body is healthful.

Because I am at peace with all I am prosperous.

January 1915]

[ஜனவரி 1915]

Self-Culture.

ஸெல்வ் கல்ச்சர்.

தமிழ் அங்கம்.

இதில் வெளியாகும் விஷயங்கள்.

ஆத்மாபிவர்த்தனக்குரிய இப்பர ஞான ரகசியங்கள், தேகாரோக்கியம், ஆத்மாருஞ்சுகமான ஹிதோபதேசம், ஆத்மவியாக மனோவசிய தத்வ சாஸ்திரங்கள், சிறுகதைகள், நவீனசாஸ்திர ஆராய்ச்சி, நாடகமுதலியன. இதுவாறருக்கும் உபயோகமானது.

இங்கிலீஷ், தமிழ், பாகங்களடங்கிய “ஸெல்வ் கல்ச்சர்” பத்திரிகைக்கு வருஷசந்தா ரூ. 3 மட்டும்.

• பத்திரிகை வேண்டுமோர் தங்கள் பெயரும், முழு விலாசமும், லெட்டரில் தெளிவாய்வரைந்து சந்தா முன் பணத்துடன் பத்திராதிபர் விலாசத்துக்கு அனுப்பவும்.

• தமிழ் விளம்பரவிகிதங்களுக்கு பத்திராதிபருக்கு எழுதித் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

• மாதிரிக்காப்பி 2 அணுஸ்டாம்பு அனுப்பவும்.

பத்திராதிபர்:

டாக்டர் K. T. மாமஸ்வாமி, D. Sc., Ph. D.

இந்தியா சாஸ்திர கல்விச்சாலை,

கீழகத்தம் போஸ்டு,

திருநெல்வேலி ஜில்லா, தென் இந்தியா.

உதவிப்பத்திராதிபர்:

புண்டி. T. K. இராமபுத்ர சர்மா,

• காளையார் கோவில், இராமநாதபுரம்.

ஸ்ரீ
மஹாதேவத்யா சரித்திரம்.

முதல் அங்கம்.

முதற்காட்சி

இடம்—துவாரகையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மாளிகை.
பாத்திரங்கள்—ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், பாமை, தாதி,
உலாகமுனி, துவாரபாலகன்.

தாதி:—கொண்டுவந்திருக்கிறேன்.

பாமை:—எல்லாம் முடிந்துவிட்டதா?

தாதி:—ஆம் அம்மணி.

பாமை:—ஆபரணங்கள்?

தாதி:—இதோ இருக்கின்றன.

பாமை:—முத்தாஹாரத்தை யெடு.

தாதி:—இதோ அணிந்துகொள்ளுங்கள்.

பாமை:—(அணிந்துகொண்டு) சரிதானா?

தாதி:—தாங்கள் அலங்கரித்துக்கொண்டால் சிறை
யுண்டோ?

பாமை:—முழுவதும் இசைந்திருக்கிறதா வென்று
பார்க்கவேண்டாமா?

தாதி:—எல்லாம் பூரணமே. இதோ கண்ணாடியிருக்
கிறது. தங்கள் சிங்காரவமைப்பைக் கண்டு
கொள்ளலாம்.

பாமை:—முகம்பார்த்துக்கொண்டு ஆ! பொருந்தி
விட்டது. நாதன்தான் வரவேண்டும். இந்த
சௌந்தர்யத்தைக்கண்டு ஆனந்திக்கமாட்டா
ரா? நிச்சயம். என் ரூபம் இன்று சிறப்புலாய்ந்
திருக்கிறது.

தாதி:—அம்மணி! ரூபங்களை யான தங்களது முக
விலாஸம் மோஹத்தையுண்டாக்காதிராது. அ
தைப்பார்த்துப் பிரேமைபடையாதிருப்பரோ?
இந்த அழகுக்கொப்புடையவாயா? நிகரற்ற
தெ. தங்களிடம் பணிவிடைசெய்யும் பாக்கியம்
பெற்ற நானே சகலபேறும், சந்தோஷமும்
பெற்றவளானால் எனக்கு அரசியாயும், நாயகி
யாயும் அன்னைபோலும்ருக்கும் தங்களுடைய
வைபவம் சொல்லப்படுமோ?

பாமை:—தோழி! நன்று சொன்னாய். என்னுடைய
உயர்வும் உன்னுடையதே.

தாதி:—உங்கள் கீர்த்தியைப் புகழ்ந்துகொண்டிருப்
பதை எனது மேலான இன்பம்.

பாமை:—சகோதரிபோன்ற நீ யிருக்கும்வரை எனக்
குக் குறைவேது? காலமாய்விட்டதல்லவா?
சினாபிரியவதனன்வரும் நேரம் சமீபித்துவிட்
டது.

தாதி:—செவ்வியே போய்வருகிறேன் விடையளிக்க
வேண்டும்.

பாமை:—சென்று வா.

(தாதி போகிறாள்.)

பாமை:—(தனியே) நான் ஸர்வாபரண பூஷிதை
யாய் விளங்குங்கால் ஸ்ரீ காந்தன் வந்து நோக்
கிப்புன்னகையோடு கடாக்ஷிப்பரேல் எவ்வளவு
ஆனந்தமுண்டாகும். அவர் சிந்தாமணியென்
று கடைக்கண்பார்வையிட்டால் என்னிலும்
சிரேஷ்டமானவர் யாரேனுமுண்டோ? நாமோ

சுந்தரமும் ஐசுவரியமும் கூடியிருக்கிறோம். பரந்தாமனும் நம்மிடம் வைத்திருக்கும் பிரியத்திற்கு அளவுண்டா? என் பிரேமகார்தன் என்னையே குணசுப்படுத்துவார். நம்மைப் போல் எவரோனும் இருக்கிறார்களா? யார்—
—ஒருவேளை எனது ரமணன் வருகிறாரோ? சத்தம் கேட்கிறது. எதிர்கொள்வேன்.

(ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வருகிறார்)

வா தஸல்ய குணப்பிரியா! ஜீவ்நாத! நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்:—சுன்மணி! மங்களம்.

பாமை:—ஆசனத்தில் வீற்றிருங்கள்.

ஸ்ரீ கிரு—சரி. வர்த்தமானங்கள் எப்படி. விசேஷ காரியாதிகள் தூதனமாயுண்டா?

பாமை:—பிரியவதனா! எனக்கா தெரியும்.

ஸ்ரீ கிரு:—ஒரு கேள்வி.

பாமை:—காத்திருக்கிறேன் ஸ்வாமி!

ஸ்ரீ கிரு—உன்னுடைய உத்கிருஷ்டமான சுகானுபவமேது?

பாமை:—அதற்காகவே சித்தமாயிருக்கிறேன்.

ஸ்ரீ கிரு:—அதென்ன?

பாமை:—என்னைப்பாருங்கள்.

கிரு:—பார்த்தேன்.

பாமை:—தெரிந்திருக்குமே.

கிரு:—அறிந்தேன், உணர்ந்தேன். உன் ரூபலாவண்யத்தாலும் அணியினாலும் என்னை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியின்ப மூட்டவே.

பாமை:—அத்துடன் என் பிரானேசா!

கிரு:—நானே சொல்கிறேன் பொறு. அதாவது உன் ஷைப்ஷிய வியந்துபேசி உலகிலெல்லாம் நீயே

• சீரும் பேறுப்பெற்றவனென்று கூறி உன் பிரதாபத்தால் எல்லாரும் பொருமையடையும்படி பண்ணவே. இதுதானே. இதைத்தவிர வேறு நோக்கம் யாதேனுமுண்டா?

பாமை:—எனது அபிலாஷையைப் பூர்த்திசெய்யத் தாங்களிருக்குப்போது நான் யாரை நாட வேண்டும்? என் பிரிய சுந்தரா! எனதாசைகள் உங்களதே.

கிரு:—பாமாமணி! இதுவுமல்லாமலுன் சங்கீதத்தால் பரவசமடையாதவருமுண்டோ? கேட்பவர் மெய்மறந்து சொல்லினிமை, குரலினிமை இவற்றால் தேவலோகத்திலே தாங்களிருப்பதாக எண்ணுவரென்றால் உன் திறமை சொல்லப்படுமோ?

பாமை:—நாதா! தாங்கள் இத்தனை புகழ்ந்துசொன்னதற்கு என் மனம் சிரேஷ்டமான திருப்தியடைகின்றது.

கிரு:—மனோன்மணி! உன் பெருமையும், கௌரமும், மேன்மையும் உனக்குக்கீர்த்நியளிக்கின்றன.

பாமை:—இதற்கே தங்களிடம் காத்திருக்கிறேன்.

கிரு:—ரமணி! நீ ஆடையாபரணமணிந்துகொண்டு இத்தனை சிறப்புவாய்ந்து விளங்க எவ்வளவோ சிறமமேடுத்திருக்கவேண்டும். நீ நோவடைய நான் பார்த்திருக்கமாட்டேன். சற்று போய் இளைப்பாறிவருவாய்.

பாமை:-போய்வருகிறேன். (போகிறான்)

கிரு-(தனக்குள்) சத்தியபாமா தற்கிறப்பை மிகவும் நாடினவன். அவளைப் புகழ்ந்தே அவளுடைய நல்லபிப்பிராயத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். முகஸ்துதியில் அவளுக்குப் பரமான்ந்தமே.

(துவாரபாலன் வருகிறான்)

துவாரபாலன்:-ஸ்வாமி! வாசலில் முனியொருவர் வந்திருக்கிறார்.

கிரு-துவாரபாலகா! சரி. உள்ளே வரச்சொல். (போகிறான்)

(உலாகமுனி பிரவேசித்து ஸ்துதிக்கிறார்)

காரணப் பொருளாய் வந்த

கண்ணணை யரியமாலே

ஆபரணப் பொருளா யோங்கு

மண்ணலே யமர்வேந்தே

நாரணப் பொருளேயாகி

நல்லமந்திரமாய்த் தோன்றிப்

பூரணப்பொருளாய் நின்ற

புண்ணிய போற்றி போற்றி.

கிரு-புரோகிதோத்தம! இவ்விருக்கையில் அமரவேண்டும்,

உலாகமுனி-ப்ரபோ!

கிரு-யாது சமாசாரம்.

உ-பாண்டவரிடமிருந்து வருகிறேன்.

கிரு-சங்கதி ஏதேனும் சொல்லியனுப்பினாரோ?

உ-ஆம்.

கிரு-புகல்வீர்.

உ-பஞ்சவர்கள் என்னைத் துரியோதனனிடம் தூதனுப்பி முன்னமே வதக்குக்கொடுத்தன்த நி

• நைவேற்றம்படி சொல்லச்சொன்னார்கள்.

கிரு-தங்கள் தாய்பாகத்தையா. சரி. அப்புறம்.

உ-அவ்விதமே ஆரவுயர்த்தோன் சபையில் இக்கருத்தை வெளியிடவும் கண்ணிலான்மைந்கன் கழறினான். பாண்டவரை மிகவும் நிந்தித்து நாடு கொடேன் என்று மறுத்துவிட்டான்.

• கிரு-துரியோதன் மறுத்துவிட்டான்; அனந்தரம்.

உ-ஆனால் சபையிலுள்ள பெரியோர் கொடுப்பதே நீதி பென்று மொழிந்தனர்.

கிரு-யார்? யார்?

• உ-அறநெறியே உருத்திரன்டு வந்ததென்ன விளங்கும் பிஷ்மாச்சாரியாரும் விதூரரும் மற்றுமுள்ள அந்தணோத்தமரும் நாடு தருவதீ நியாயமென்றே கூறினர்.

• கிரு-புரோகிதசிகாமணி! இன்று என்னென்ன நடந்தது?

உ-பரமாத்மா! மற்றுஞ்சிலர் சர்ப்பத்துவசனுக்குச் சார்பாகவே பேசிவந்தார்கள். அங்கர்கோனாகர்ணன் அரசனைத் திட்டிப்படுத்தித் தைரியங்கள் கூறினான். மன்னனும் பாண்டவரைப் பலவாறு பழித்துப் பாகமே கிடையாதென்று சொல்லி விட்டான். இவ்வாறு பிராமணோத்தமரும்பிதாமகனும், பெரியோர்களும் புத்திமதி கூறின ணக்கூயத்தை நிராகரித்துப் பஞ்சவரையும் நிந்

தித்துத் தேசமுந்தாரேனென விளம்பினதை
பாண்டவர் இங்குவந்து தெரிவிக்கச் சொன்
னார். பார்தாமா! இதுதான் விஷயம்.
கிரு-புரோகிதகிரேஷ்டா! அறிந்துகொண்டேன்.
உ-என் காரியம் முடிந்து விட்டது. போய்வரு
கிறேன்.

கிரு-பாண்டவரிடம் போகிறதாக உத்தேசமுண்
டோ?

உ-போகிறேன்.

கிரு-அவ்விதமானால் அவர்களிடம்போய் அர்ச்சுன
னை இவடம் வரும்படி சொல்லவேண்டும்.

உ-அந்தப்பிரகாரமே சொல்கிறேன். அருளவேண்
டும்.

கிரு-சரி, ஆகட்டும்.

(உலாகமுனி விடைபெற்றுக்கொண்டு போகிறார்)

(இன்னும்வரும்)

T. P. பத்மநாபையங்கார்.

ராமநாதபுரம்.

—:—:—

ஜீ வகாருண்யம்.

(முன்தொடர்ச்சி)

சுறிய பிராணிகளை அற்பவியிரென்று அவகைய
மாய் நினைத்த நாம் அவ்வியிர்களால் நமக்குத்தான்
பம்வருமென்று நினைப்பது அவை அற்பவியிர் அல்
லவென்பது வெளிப்படையாகக் காட்டுவதாகும்.
ஆகவே வியிர்களில் அற்பவியிர்களென்றும் பெரிய
வியிர்களென்றும் பேதங்கிடையாதென்பது நன்கு
விளக்கமாகிறது. இங்ஙனம் பேதமில்லாதவியிர்கள்
தத்தத்தன்மத்துக்கிடாக ஒருடலைத்தாங்கியபொது
பொஷணைக்காகவேண்டி அவைகள் இனாதேட வெ
ளியே கிளம்பிவையுயிடுக்கிறது. அம்மாதிரி
வெளிக்கிளம்பி இனாதேடும் வழியில் தனக்கு ஆபத்
துண்டென்பதும் ஆபத்துண்டாநாதரிடம் அதித்
சுண்டுதொள்ளிவென்பதென்பதுமான உணர்வு அ
வைகளுக்கு இல்லாததால் தனக்குத் தோன்றிய
இடத்தில் உலாவும்பொது அச்சமிதுதியால் ஆகா
தத்தன்மையுடைய அவைகள் மனிதர்களுக்கு
இடுக்கண் (தூன்பம்) செய்யலாம். அம்மாதிரியாக
நமக்கு இன்னம் (தூன்பம்) செய்வதினால் அவை
களுக்கு நம்மால் ஆபத்து வருமென்பது அறியாத
தாயிருக்கிறது. அறிந்திருந்தால் அவைகள் தீர்
மானமாய் நம்மை வருத்துவதில்லை. நாம் ஒரு தொ
ழியில் பிரவேசிக்கும்பொழுது அத்தொழிலால்
நமக்கு கெடுதி சம்பனிக்குமென்று அறிவாமானால்
அவ்வித தொழிலுக்கு உடன்படுவோமோ ஒரு
நாளும்பினை. அறியாதிருந்தால் தற்குடன்படுமோ

யன்றொ. அதுபோலவே அஜ்ஜீவ'ஜெந்துக்கள் அறி யாது நம்மை வருத்துகின்றன.

ஆனால் நாம் அதை வருத்தவேண்டுமென்று கிஞ் சிற்றும் நினையாகிறப்போமானால் அஃது நம்மைச் சொப்பனத்தினும் வருத்தம் நினையாதென்கலாம். நாம் எந்த பிராணியிடத்தில் குராகுணத்தைக்காட்டுகிறோமோ, அந்த பிராணி நம்மிது குராகுணத் தைக்காட்டி நடந்துகொள்ளுமென்பது வழக்கமாம். நாம் சாந்த குணத்தோடு ஒவ்வொரு வயிர்களிடத் தும் இறக்கங்காட்டி, ஜீவநாருண்ப சிலத்தை மேல் கொள்ளுவோமானால், யாதொரு பிராணியும், நம் மை எவ்விதத்தினும் வருத்தாதாம். நம்முடைய பார்வையினும், நடக்கை நன்னிலைமுதலியவைகளி லுயிருந்து எவ்வயிரும் நமக்கு வசியமாகுமென்று மனோவசிய சாஸ்திர ஆராச்சியார் கூறுகிறார்கள். ஆகவே நாம் எதை வருத்த நினைப்போமோ, அவை யால் நமக்கு தன்பமும்; எதை அன்போடு பார்த்து பாராட்டுகிறோமோ அவைகளால் இன்பமும் கிடைக் குமென்பது வெளியாகின்றது. இதன் ரகசியத்தை விளக்கிக் காட்டும் வண்ணம் இங்கு ஓர் சிறியகதை கூறுவாம்.

ஒரிறைவன் தினந்தோறும் நகர்வலம் வரும்போ து, ஆங்கு எதிர்ப்பட்ட அவனது பிரஜைகள் வணங் குவதும் அவன் அப்பிரஜைகள்மீது விஸ்வாசங் காட்டுவதும் சம்பிரதாயம். இங்ஙனம் நடந்துவரும் பொழுது அந்நகர் ஆவண (கடை)வீதியில் சந்தனக் கட்டை விற்பானொருவன் ஒருநாள் அவ்வரசனை

வழக்கப்படி வணங்க அரசன் அவனைக்கண்டச்ச முற்றுமுகத்தை வேறுபக்கம் திரும்பி வெறிக்கொண் டவன் மாதிரி அவ்விதியைவிட்டு அதிசீக்கிரமாக சீதத்தை ஒட்டுமாறு தோவலவனுக்கு ஆக்ஞாபித்து மிக தீவிரமாய் சென்றான். இதின் விசேஷமென்ன வென்பது அவனுக்கும் மற்றயாருக்கு விளங்காதிருந் தது. மறுநாள் வலம்வருபோது அவ்விதியில் வந்த வுடன் முதல்நாள் கூறியவாறு வலம்வருக்குக் கூறி வினாவாய்ப் பேசியக்கொண்டிருக்கையில் அச்சந்த வக்கட்டை வியாபாரியைக் கண்டதும் முதல்நாள் இருந்ததைப் பார்க்கிலும் அச்சமிச்சமமாக வெழும்பி அவன்மீது பச்சமொழிந்து அரசன்மனை வந்து பிரதானியை வரவழைத்து, உபயதனைகளிலும் தனக்கேற்பட்ட சம்பவத்தை ஒருவாறு மன திடங் கொண்டு (மிக்க டயத்தோடு) புகன்றான். அவ்வ மைச்சன் தன் ஆலோசனையில் ஒரு விதத்திலும் தெ ரீரிவுவராதது கண்டுதியங்கக்கண்டஅம்மன்னவன்மந் திரிகள் யாவரையுமழைப்பித்து தன் பயங்கரமான எண்ணத்தைவெளியிட்டு என்னுடைய பிரஜைகளில் நான் இன்றும் நேற்றிற்க்கண்ட ஒருவனமட்டும் அவ் வளவு கொடியதனை விஷயங்களை நானடையும்படி யாகத்தோற்றப்படுவானேன். அவனைப் பார்த்த பொழுது எனது உயிரைக்கவரும்படிவரும் என்னை பாரக்கும்படி நேரிட்ட ஒருவனைப்போல்லவா யான் மயங்குகின்றேன். அதன் காரணமும் நிவா ரணமும் கூறுதபொனால். மாறாதபழிக்குட் படுத்து வேனென அறைய, இதனைச் செவியுற்ற மந்திரிகள்.

ஒருங்குகூடி ஆலோசித்தும் ஒன்றுந்தோன்றாதவர்
களாக தியங்கி மயங்கி அவரவர்களில்லஞ்சென்று
தத்தம் விதிகளை நொந்து, வேந்தன்கூறிய வழியை
அறியாது இருக்கும் நமக்குயாது தண்டனைவிளையு
மோவென கலங்கியிருந்தனர்.

இக்கலக்கமுள்ளார்களில் முதன் மந்திரியின்
புதல்வி தனது தகப்பன் வாட்டமுற்றவாறென்னை
என வினவிவிஷயங்களை கிரகித்துக்கொண்டு அதற்
குத் தக்கவாறு யோஜனைசெய்து தன் பிரகாசை
நொக்கி “தந்தாய்! உமது அறிவனது அச்சத்தின்
காறணமும் நிவாரணமும் அடியாள் வினாவில் செய்
கிறேன். சிந்தை நொந்துகொள்ளற்கு,” என உறுதி
கூறி, அவ்வமைச்சனை (தன்றகப்பனை) தெற்றினள்.
தேற்றியவாறு செய்துமுடிக்க, அவனிடம் விடை
பெற்று இரவு 7 மணிக்கு சாதாரண ஏழைகள் வே
ட்டிபூண்டு வெளிக்கிளம்பி சந்தனக்கட்டை விற்
யோன் கட்டையை நாடிச்சென்று அடிநீரகக்கி
ளையினே. 2 அணுநிற்குட்பட்ட புளியும் தருதியென்
அக்கட்டையன் (கணபக்காரன்) இவ்வாறு அஃது விற்
குங்கட்டையன்று சந்தனக்கட்டை ஒன்றை விற்குங்
கட்டையாகுமென் மொழிந்தான். உடனே அப்பெண்
கள் ரத்தினம் உப்பும் புளியுமில்லாத ஓர் கட்டையும்
உண்டோ வென ஆச்சரியங்கொண்டவள் போல
நடித்துக்கூறி கட்டைவிற்போன் இவ்வேயம்மணி
ஒரு விராபாரத்தை மட்டுங்குறித்து விற்குங்கடை
கள் பலவுள அது விரும் தாங்கள் அறிந்திலைபோ
லும் மென்றனன். அதற்கவ்வனிதகியோன்மணி,

“அங்கனம் அமைந்த ஆவணம் பலவுளவென்பது
யான் கேட்டுள்ளேன் என்றால் சந்தனக்கட்டையை
மட்டும் தனியாகவைத்து விற்பனை செய்வோரை
பார்த்திலேன். ஆகவே நான் ஆச்சரியப்பட்டது
தகுமென்றேத, அதற்கு அவ்வியாபாரி, மாது
“சிரோன்மணி! நீங்கள் விளம்பியமாற்றம் ஒப்பத்
தகுந்ததே. நான் அறியாமல் தனிக்கட்டையாக
வைத்து மோசம்போனேன். சில வருஷங்களுக்கு
முன்னர் நமது மனைவனது அரண்மனையிலெவரோ
இறந்தனர். அச்சமயம் அவர் சடலத்தை தகனஞ்
செய்ய சந்தனக்கட்டைகட்டைக்காது. அடுத்தநகரங்
களிலெல்லாந் தேடவாரம்பித்தான். அகப்படாது
போகவே, ஒருவனிடமிருந்த சந்தனக்கட்டையை
கூறியவினையாக கொடுத்து வாங்கிக்கொண்டனர்.
அதனால் அதைக்கொடுத்த அவ்வேழை பெரிய
பணத்தாரானவருக்கிறான். நான் அதனைப்பார்த்து
போகசெல்கொண்டு இப்பொழுது தீராததரித்திரத்
தில் மூழ்குவேனபோலிருக்கிறது. நான் இக்கடை
யை ஆரம்பித்து 4 (நான்கு) வருஷங்களாகின்றன்.
வைத்தவருஷத்தில் அரண்மனையில் நான்குபேர், ஏம
புரத்திற்குப்போயினர். அதற்காக சந்தனக்கட்டை
கொடுத்து இரண்டுலெகும் ரூபாய் சம்பாதித்தேன்.
பின்னர் மேலும் ஆகைகொண்டு அவ்விரண்டு லெகும்
ரூபாய்க்கு சரக்குகளைக் கொள்முதல் செய்தேன்.
இரண்டு வருஷகாலமாக அரண்மனையில் யாரும்
இறக்கவில்லை. ஆகவே இப்பொழுது, தினம் ஒன்
றுக்கு 5000 ரூபாய் வட்டி நஷ்டப்பட்டுக்கொண்டி.

ருக்கிறேன். இன்னம் இரண்டொரு மாசங்களுக்கு
அரண்மனையில் யாரும் இறக்கவில்லையானால் கட-
டைகளெல்லாம் உளுத்துப்போகும். அப்படியா-
னால் என் கதி அதோகதிதான் என்றான்.

(இன்னும்வரும்)

E. S. சிவராமலிங்கம்பிள்ளை,

இடமன்.

—:~:—

இப்பத்திரிகை ஆசிரியரின்
1915-ம் (புதிய) வருஷத்தி,
வாழ்த்துக்கவி (வினா).

ந	து	ன	டி	மோ	வ	ல்	செ
மி	ன்	ப	மா	ய்	ந	ல்	க
சா	ம	ரு	ல்	மா	வ	ல	வ
ச	ம்	ல்	க	லோ	க்	கு	டு
ர	ன	ரா	ல்	பா	ம்	கு	க்
றை	யி	ன்	மே	லா	ழி	க	டு
நி	வி	ல்	க	கி	ன	ய	நி
ய	ப்	ப	டை	ய	சி	ல	வே

வரிசை படிமையாயினும் பாடலாக வகுத்துக்
கொடுக்குமாறு விரும்புகின்றேன்.

E. S. சிவராமலிங்கம்பிள்ளை,

இடமன்

—:~:—

ஆத்ம போதினி.

கடவுள் எங்குமிருக்கிறார். எனின், அவரை
என் நாம் காணக்கூடவில்லை? கிணற்றில் ஏராளமான
தண்ணீரிருந்தும் அதன்மேல் இலைகளும் சருகு
களும் படிந்திருந்தால் பார்ப்பவனுக்கு ஜலம் இருப்-
பதுபோல் தோன்றுமா? தோன்றுது. ஜலத்தைக்
காணவேண்டுமானால் அதன்மேல் படிந்திருக்கும்
இலைகளையும் சருகுகளையும் நீக்கவேண்டும். அது
போல் உன் கண்ணைமறைக்கும் மாயையை யொழித்-
தால் கடவுள் பார்ப்பது எளிதாகும்.

அநேகம் குழந்தைகளைப் பெற்ற தாய் தன்
கிட்டிலைப்பைப் பார்க்க வேண்டி ஒரு குழந்தைக்கு
வெல்லம், ஒரு குழந்தைக்குப் பழம், ஒரு குழந்-
தைக்கு வெண்ணெய், இன்னொரு குழந்தைக்குப்
பச்சுணம், மற்றொரு குழந்தைக்குப் பொம்மையாகிய
இவைகளைக் கொடுத்து ஸமாதானப்படுத்துகிறாள்.
அதுபோல் ஜகன் மாதவாகிய புவனேசவரி, நம்மில்
சிலருக்கு மிகுந்த செல்வத்தையும், சிலருக்கு புத்திர
சம்பதத்தையும், சிலருக்கு பூரணவித்தையையும், சில-
ருக்கு செளரியத்தையும், இன்னுஞ்சிலருக்கு செளந்
தரியத்தையும் ஆளித்திருக்கின்றான். சிறு குழந்தை
கள் வெல்லம், பழம், வெண்ணெய், பச்சுணம்,
பொம்மை இவைகளில் சுவனம் வைத்துத் தாயை
புறந்துபோவதுபோல நாம் நமது செல்வத்தையும்
புத்திரர்களையும் வித்தை; செளரியம், செளந்தரிய

முதலியவற்றையும் கண்டு நமது பரம மாதாவாகிய பராசக்தியை மறந்து விடுகிறோம். வெல்லம், பழம் முதலியவற்றை விட்டுவிட்டு தாயின் பின்னால் அவளைக் கூவிக்கொண்டே ஓடும்பிள்ளையை அத்தாய், எவ்வாறு எடுத்து மடியில்வைத்து ஆதரிப்பாளோ அதுபோல் நாம் செல்வம், செளரியம் முதலிய உலக வின்பங்களை யொழித்து பரமேசுவரியினிடமே பக்தி செலுத்தி அவளைப் பிரார்த்தித்தால் அந்த அம்பிகை நம்மை ஆதரித்து சர்வ வித்திகளையும் நமக்கு அளிப்பள் என்பதில் ஆச்சேபணையில்லை. அதிலும் இக்கலியில் அடுத்து மூன்றே நாள் முயன்றால் ஆகா தனவு முளையோ!

முன்னொரு சமயம் ஒரு அத்வைதி உலகத்திலுள்ள பொருள்களெல்லாம் பிரம்மமென்றும், நான் பிரம்மம் நீ பிரம்மம் ஜகத்தும் பிரம்மம், எல்லாம் ஈஸ்வர ஸ்வரூபமாய் வந்தேவென்றும், பிரசங்கித்தார் அதைக்கேட்ட ஓர் இளைஞன் அவர் சொன்ன கருத்தை உள்ளபடி அறியாமல் எல்லாப் பொருள்களையும் கடவுளென்று நினைத்து கொளியே போகையில் அவனுக்கு எதிராக ஓர் பெரியபாணை வந்தது. அதன்மேலேறிக்கொண்டிருந்த பாகன் அடே ஒதுங்கிப்போ, பாணை வருகிறது; எதிரில்வரா தெ. யென்றான் அதைக்கேட்ட சிறுவன் யானையும் கடவுள், நானுங்கடவுள், ஆதலின் கடவுளுக்குக்கடவுள் பாயப்படுவதுண்டா? பாகன் அத்வைதத்தை அறியாமற் பேசுகிறானென்று தனக்குள்ளே ஆலோசித்துச் சும்மாயிருந்தான். அஞ்சாமல் இளைஞன் அந்த

பாணைக்கு எதிரே வந்தான். பாணை அவனைத் துதிக்கையால் தூக்கி அப்பாலெறிந்து காயப்படுத்தியது உடனே ஷடி யான் ஸாதுவிடம் சென்று 'ஐயா! உங்கள் வார்த்தையை நம்பி மோசம்போனேன். பாணையைக் கடவுளென்று நினைத்து கடவுளாகிய நான் அதனிடம் சென்றேன். அது என்னைத் துதிக்கையால் தூக்கி யெறிந்தது. இதேபாரும் முதுகில் காயம் என்று காண்பித்தான். அதற்கு அவர் 'ஆழப்பா! நீ செய்தது சீசுரு பாணை கடவுள்தான். நீயும் கடவுள்தான். பாணைப்பாகனும் கடவுளேயானால் பாணைப்பாகனாகிய கடவுள் ஒதுங்கிப்போவென்று சொன்ன வார்த்தையை நீ கவனிக்காததால் உனக்கு இந்தகதி நேர்ந்ததென்றார். இளைஞன் வெட்கித்தலை குனிந்தான். குட்டி வேதாந்தங் குடியை கெடுக்கும்?

ஓதுஷ்டமிருகமாகிய புலியினிடம் கடவுள் வசிக்கிறார். அதனால் நாம் அதனருகே போகலாமா? போனால் அது சும்மாயிருக்குமா? நம்மைக்கொன்று தின்றுவிடு மென்றா? அதுபோல் பரம துஷ்டர்கனிடம் பதவான் இருந்தாலும் நாம் அவர்களை யணுகலாகாது.

ஓ ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் சம்பந்தம் என்ன? ஓடுகிற ஆற்றில் பலகையைப் போட்டால் அதன் நீர் இரண்டாகப் பிரிவதுபோல் காணப்படும் அம்மாதிரி மாயையின் உபாதியால் ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் வேறுபோல் தென்படுகிறது உண்மைபாக இரண்டும் ஒன்றேயன்றி வேறல்ல.

ஓ அனேக வருஷங்களாக இருள்சூழ்ந்துள்ளறையில் ஓர் தீபத்தைக் கொண்டுபோனால் உடனே அங்குள்ள இருள் பறந்து நீபாகிறது. அதுபோல் எத்தனையோ ஜென்மங்களில் செய்தபாவங்கள் பகவானுடைய அருளால் பறக்கின்றன. ஆதலின் அலருடைய அருளையடைவதற்காக நாம் எப்போதும் அபவாத்தியானம் செய்வோமாக

ஓ ஒருநில் ஒரு தனவான் விட்டில் கல்யாணம் நடந்தது. 4-வது நாள் பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையும் நன்றாக ச்சிங்காரித்து இரத்தத்திலேற்றி பாணவேடிக்கைகளுடனும் பலவித வேட்டிகளுடனும் ஒருபக்கம் சதிர்டுக்க, மற்றொருபக்கம் சங்கீதவாத்தியங்கள் நோஷிக்க, எல்லாப் பக்கங்களிலும் அழகிய மாதர்களும் புருஷர்களும் சூழ்ந்திருக்க ஸர்வாடம் பரங்களுடன் ஊர்கோலம் வந்ததைச், சாலையோரத்திலுள்ள மாதத்திலிருக்கும் ஒரு பஷியைக் குறினவது துச்சுட வெத்தனித்த வேடன் கொஞ்சமேனும் கவனிக்கவில்லை. இவ்வளவு வாண வேடிக்கைகளையும் ஆடல் பாடல்களையும் கிஞ்சிற்றேனும் லக்ஷியம் செய்யாமலும் கண்ணெடுத்துப் பாராமலும், பஷியின் மீமல்வத்த குறியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த வேடனை ஒரு அவதூத பிராமணர், ஆசாரியனாக நினைத்து தானுமவ்வாறே உலக வியாபாரங்களில் கொஞ்சமேனும் புத்தியைச் செலுத்தாமல் ஈசுவரனுடைய பாதாரவிந்தத்தையே குறியாகக்கொண்டு தமது பக்தியாகிய அம்பைப் பிரயோகிக்க வேண்டுமென்று நிச்சயித்தார்.

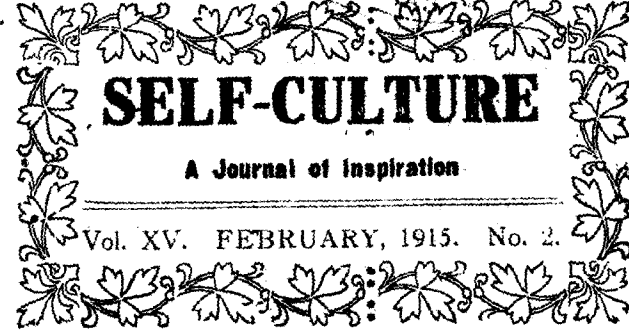
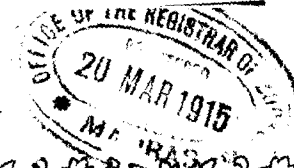
ஓ ஒரு குளத்திலுள்ள மீன்களைப் பிடிக்கவேண்டி தூண்டியலைப்போட்ட ஓர் செம்படவனை நோக்கி ஒரு ஸாது 'ஐயா! இந்தவழி ஏந்த ஐருக்குப்போகிற தென்றார். அவன் அதற்கு யாதொரு உத்தரமும் சொல்லாமல் சுமாவிருந்தான். அப்போது தூண்டிலிலிருந்த உண்ணித் தின்பதற்காக ஓர் மீன் வந்து கொண்டிருந்தது. அதை மிகுந்த கவனமாய் அவன் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததால் ஸாதுவின் வார்த்தையைக் கவனிக்கவில்லை. மீன் அகப்பட்ட பிறகு 'ஸ்வாமி. என்ன சொன்னீர்கள்? என்காதிற்பட வில்லை' பென்றான் உடனே ஸாது 'ஐயா! உம்மால் நான் கடைத்தேறினேன்-மீன்பிடிக்கும் சமயத்தில் நீர் வேறு விஷயத்தில் கவனம் கவிக்கவில்லை; அதுபோல் நானும் பாமாத்துமாவைத் தியானம் பண்ணும் சமயத்தில் வேறு விஷயங்களைக் கவனிக்காமலிருக்கக் கடவேன் என்றார்.

ஓ சுடாத வடைபைக் காய்ந்த எண்ணெயிற் போடுமீபோது படபடவென்று சப்தமுண்டாகிறது, வடை நன்றாகச் சுட்டுவிட்டால் சப்தம் ஓய்ந்துவிடுகிறது. அதுபோல் ஞானத்தையடையும்வரை மனிதன் அங்குமிங்கும் ஓடிப் பிரசங்கம்செய்து பிறர் மதங்களைத் தூஷித்து வீண்கூச்சல் போடுகின்றான். ஞானம் உண்டானால் பிறகு எல்லாக்கூச்சலுமடங்கி மௌனியாகிறான்! மௌனம் என்பது ஞானவரம்பு. தெளிவான நல்ல தண்ணீரை யுட்கொள்ள நினைப்பவன் ஜலத்தைக் கலக்காமல் மெதுவாக எடுத்துப் பானம் செய்யவேண்டும். அப்படி

யின்றி நீரைக் கலக்கினால் உள்ளேயிருக்கும்,
மண், மஷ்டி, துரும்பு தூசியெல்லாம் வெளியே
வரும் அதுபோல் சுத்தமாயிருக்கவேண்டுகிறவன்,
சஸ்வரனிடம் முழுநம்பிக்கை கொண்டு அவசரப்
படாமல் தினந்தோறும் பக்தி செலுத்தவேண்டும்.
அதைவிட்டு வீண் தர்க்கங்கள் செய்தால் பக்தி
கலங்கி சஸ்வரனிடம் செல்லாமல் தடுமாறிப்போ
மன்று.

பண்டிட், T.K. இராமபத்திர சர்மா,

உதவி-பத்திராதிபர், காளையார்கோயில்.

SELF-CULTURE

A Journal of Inspiration

Vol. XV. FEBRUARY, 1915. No. 2.

The Electric and Magnetic Forces Which Pervade the Universe.

The electric and magnetic vibrations in the atmosphere, the continuous and gradual change from day to night, the ebb and flow of tides, the seasons of the year and alterations of temperature, times of famine and plenty, epidemics, sickness, crime, and war, the births and deaths of all organized beings, the vibrations of color and sound, the different stages of life and destiny in members of the same family, important changes and discoveries in the sciences, all are due directly or indirectly to the never ending and varying ethereal forces of astro-magnetism which pervade the universe, operating according to its prevailing density and quality upon every atomic part of the earth and all that exists upon it.

The number seven is one of great and mystic influence on human life, and when we stop to consider the ponderous natural forces at work about us from which activity of this number upon mundane effects is derived, it is little to be wondered at; as, for instance, in the seven ages of man, in the seven primary colors of

the prism naturally illustrated by the rainbow, in the seven primary sounds of the musical scale, in the seven characters of wisdom, and so on.

The seventh day in acute diseases is considered one of the most critical to the fate of the patient, and after birth the seventh hour decides whether the child will live. In seven days the cord falls off, in twice seven days the eyes follow a light, in thrice seven days the child turns the head; seven months give teeth, twice seven months it sits firmly; thrice seven months it begins to talk; and four times seven months it begins to walk strongly. After seven years the child comes to the age of reason and teeth of second set appear; after twice seven the arrival of generative power: thrice seven, the hair of manhood is completed; four times seven, growth ceases; at thirty-five is the greatest strength, at forty-nine the greatest discretion.

The peculiar influence of this number has from the earliest ages been attributed to the influx of the seven primary orbs of the solar system in their electro-magnetic actions upon the earth and all that breathes upon its surface. The seven days of the week are derived from the same source.

The successful physician selects his remedies according to astral sympathies with the necessities of his patient.

The agriculturist selects such times for preparing the soil or sowing the seed which are in astral sympathy with the conditions suitable. So with the successful navigator; wherever we may turn in the region of science and art, whether or an exact or progressive feature, we find a reference in the origin of required force and

action to the great celestial machinery. The painter and musician are in constant touch with the astral vibrations on which their arts depend for existence.

Heat, light, color and sound are intimately related, all depending upon vibratory forces for their manifestations. The vibrations of light, when resolved into colors by the assistance of a prism, as for instance in the rainbow, produce seven primary sensations known as prismatic colors—that is, red, orange, yellow, green, blue, indigo and violet. It is the variation of intensity or rapidity in the vibrations which makes the difference in our sensation of color.

The fact is, there are seven primary orbs in this, our solar system, viz.: the Sun, Moon, Mercury, Venus, Jupiter, Mars and Saturn. These assume various scales of inter-action, according to the plane of manifestation on which their operations fall.

H. C. HODGES, author of "Science and Key of Life, Planetary Influences" & Editor—Stellar Ray.

• The Dead Have Never Died

BY DR. ALFRED RUSSEL WALLACE.

During the last sixty years evidence has been accumulating in every part of the world which affords demonstration that the so-called dead have never really died at all, but have passed into a new and higher stage of existence. Many of these are able to communicate with us and most of them assure us that when they wake from the sleep we call death they find themselves much more alive than ever they were before. And this is only what we might expect; for we all feel that our mental faculties are to some extent clogged and stifled by the

garment of flesh, and that only when in the most perfect health do our higher faculties attain their fullest expression.

This rapid entrance on a state of spiritual well-being and happiness seems to be very general among those who have led ordinarily good and natural lives, but is by no means universal. Those who have led selfish or sensual lives, or have given way to evil passions of any kind, have a different awakening, into a world of darkness or gloom, often of solitude for a longer or shorter period and infinitely varied in the surroundings according to their previous lives. But whatever germs of good are in them are ultimately developed through the kind ministrations of spirit-helpers, and thenceforth progress towards a higher and happier state depends mainly on themselves.

We have all kinds of phenomena which are inexplicable even to the scientific mind, except on a spiritualistic hypothesis. We have the alteration of the weight of bodies which has often been tested. We have the phenomena or articles of various kinds being moved without human agency, such as chairs, tables, and musical instruments. More curious is the conveying of bodies to a distance; flowers and fruits are the most common of these, but also other bodies, such as letters and various small objects have been conveyed to long distances—sometimes several miles.

Further, we have that curious phenomenon which is recorded more or less throughout history, the raising or levitation of human bodies into the air and sometimes conveying them to a considerable distance. More remarkable by far than these, because beyond all human power

to produce, is the tying of knots on endless cords, the taking of coins out of sealed boxes, and the passage of solid ring over the body far too large for them to pass over by any natural means. All these things have happened in the presence of careful scientists and their assistants; I have frequently myself seen, in good light, sticks and handkerchiefs pass through a curtain.

We have chemical phenomena. Chief among these is that of protection from the effects of fire. Mr. D. D. Home, deceased now some years, and perhaps the most remarkable medium that ever lived, used to take from a grate a brilliant, red-hot mass of coals, carry them about the room in his hands, and by his peculiar power indicate certain persons who were able to have them placed in their hands, and placing them there they would experience no unpleasant results.

There is Small Chance for Fraud

In view of the numerous men who have investigated this matter and given their decision, we may entirely throw aside the idea that imposture, only in slight measure, has produced these phenomena.

Scientific men almost invariably assume that in this inquiry they should be permitted at the very outset to impose conditions, and if under such conditions nothing happens, they consider it a proof of imposture or delusion. But they well know that in other branches of research, nature, not they, determines the essential conditions without a compliance with which no experiment will succeed.

The underlying laws of the testimony of evidence are simple. If a man of good judgement, in full possession of his sense and a reputation for honesty, tells us o

a certain fact which he witnessed we are inclined, in the absence of contradictory evidence, to believe the fact that he states. If ten men, similarly endowed, say they witnessed the same thing, we feel reasonably certain; whereas the concurrent independent testimony of a thousand sincere capable men may be said to make an assertion a certainty.

As I have already said, in my introduction to "Miracles and Modern Spiritualism," outside of modern spiritualism I know nothing in recognized science to support the belief in immortality. Up to the time when I first became acquainted with the facts of spiritualism, I was a confirmed philosophical skeptic. My curiosity was at first excited by some slight but inexplicable phenomena occurring in a friend's family, and my desire for knowledge and love of truth forced me to continue the inquiry. The facts compelled me to accept them as such long before I could accept the spiritual explanation of them; there was at that time no place in my fabric of thought into which it could be fitted. By slow degrees a place was made; but it was made not by any preconceived or theoretical opinions, but by the continuous action of fact after fact which could not be got rid of in any other way than by accepting the explanations of them which spiritualism presents.

Gems from the Yogi Philosophy

Your "life" is a glorious thing and you should always live in the "now" stage expressing to the full the joy that should come with each moment of life to the advanced man.

There is no devil but Ignorance and Fear.

You are destined to become something so much greater and grander than you are today that your wildest imagination cannot give you the faintest idea of it.

From the mud of the physical, the plant of life passes thru the water of the mental plane on to the air of the Spiritual and there unfolds.

• When one thinks of the Spiritual plane, he is lifted upward mentally and lower vibrations cannot reach him so plainly

Our lives are not merely for the development of our personalities, but we are needed to play upon and be played upon by other individualities that the entire race be assisted up in its upward trend.

God is the great Center of Life. He is the Centre and we are like atoms in the rays emanating from that centre. We are not apart from Him tho we are not the centre itself. We are connected with Him, as the rays are connected with the sun. The power and wisdom flowing out along the rays are ours if we but elect to use them.

• The Soul is a "Centre of Consciousness" (for want of a better name we call it thus). It contains the Divine Spark surrounded by confirming sheaths of Mind-Substance (in several forms and degrees); Energy, and Matter. Even when it leaves the body upon the occasion of physical death, it does not depart from Matter, for it has several vehicles or bodies of Matter of varying degrees of fineness, the several forms of Mind-substance itself being provided with a very fine "coat" of Matter which separates it from the Universal Mind in a measure, making it an "entity" while yet in communication with the Universal Mind and other individuals

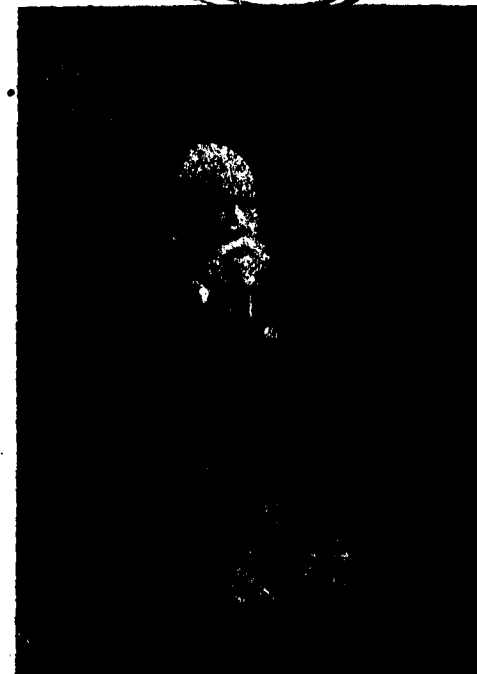
minds. It may be called an Ego—or a Spiritual Monad, as some have termed it—names explaining but little. It is projected into Matter of the grossest kind, and from thence works its way by stages by evolution to higher and higher forms until, in the end, after passing through stages it becomes as a good, it is again taken into the Absolute, not in the form of being thrown in a melting pot but in the sense of having a consciousness of the Absolute and realizing its oneness with it. This last fact is known from the testimony of these souls which have reached the last stage preparatory to the attainment of Oneness—Nirvana. There is a stage just before this final attainment, when the soul pauses for a moment which sometimes extends over millions of years, and during which time the soul often temporarily renounces its immediate attainment and returns to the active Universe in order to help other souls on their upward journey. The reason for all of this journey on the Path, from gross Matter unto the highest stages, is known only to the Absolute, as we have explained, but we are fully able to see the progressive steps on the journey, and to feel the attraction of the Absolute as well as the Divine urge within us, causing us to mount step after step of the ladder of Attainment. And we are able to deduce therefrom, both through our Intellects and our higher mental faculties, that that which leads the soul upward is "Right" and "Good" and that which retards its progress, or causes it to linger at some low stage of the journey, is "Wrong" or "Bad," and we are therefore able to deduce rules of conduct and ethics therefrom, although ethics, and the idea of "right and wrong," "good and bad", etc., are all relative as we

have explained in our lessons on Dharma. Any step in which we recognize the Oneness of All, is always higher than the step just below it in which the recognition is not so plain. Upon these conceptions depend all that we know as Right and Wrong—"Good and Bad."

The "How" of the projection of the Spirit into Matter—the birth of the Soul, we may call it—is said by those advanced souls who have risen to planes wherein they may witness many of the processes of the Universe, to be caused by an action of Divine Will somewhat akin to the expression of an earnest Desire on the part of Man. God "thinks" and the manifestation occurs. (Of course the act is not "thinking" just as we know the word, but we cannot describe it better.) If we may be pardoned for using an illustration taken from human experience, and if you will remember that we realize the absurdity of comparing any act of the Absolute to any act of Man, we would say that this act of the establishing of the Centre of Consciousness—the birth of a Soul—the projection of Spirit into the confining sheaths of Mind, Energy, and Matter—is in the nature of the pro-creation and birth of a child. The Absolute may be compared to the Father-Mother elements in One—the Spirit may be compared to the child begotten of those elements. The child, in such a case, must be begotten of the nature, character and equality of the parents. The Spirit must be of God, and be the soul of the soul—the sheaths of Matter, Mind and Energy must be the body of the child. And both the soul and body of the child must have been begotten of and composed of the substance of which the parents were composed, for there is nothing else from which it could have been produced. A Western writer

named Calthrop hath truly said: "Of the very substance of God (in perfect accordance with the law of all parent-hood), we, his children, body as well as soul come. Verily we are begotten, not made; being of one substance, and children because we are so in very deed and truth."

Like the human child that is plunged into low material from at the beginning, only to grow by degrees into consciousness, self-consciousness, manhood, until it is one with its father in power, form and intelligence, so is this Divine child projected into the lowest form of Matter (which may be called "the body of God") and as it unfolds it rises from lower to higher form, and then on to still higher and higher and higher, until the mind reels at the thought. And at the end when maturity is reached, the soul finds itself before the mansion of the Father, and the doors are opened for it, and it enters and flings itself upon the breast of the Father that is waiting to receive it—and then the doors are closed and we may not see what follows. Safe in the arms of its Father, the Soul, now grown to maturity, is resting—it has come home after many weary years of wandering—it has come Home.

(Fig. 1) Spirit Elizabeth.

Spirit Photographs obtained under strict test conditions.

In accordance with the promise made in our last issue we print the remaining two plates of spirit photos, obtained at Crewe on May 23rd and 25th under the conditions as stated in our last issue.

The lady appearing in the photo on the left is well-known in our Home Circle as Elizabeth. She first visited us nearly four years ago. She told us she had been a worker in one of the London sections of the

Salvation Army, and strange to relate a bit of a Salvation Army ~~bonnet~~ is to be seen over the front hair.

She had been attracted to us by the marching and calisthenics. She liked a religion with some life and action in it. She now realised that she had been mediumistic when in earth life, for whenever she was in doubt and prayed for guidance, a star would appear to her which always indicated relief. She defended the "Blood and Fire" teachings of the Salvation Army as being necessary to rouse the hardened natures found in the slums. She argued that it was better that such should be led to meet their ways through fear of "Hell Fire," than to continue in their evil ways. Both of our mediums who have ~~clearly~~ ^{clearly} seen Elizabeth testify to the above point being the hear.

The gentleman who appears by my side in the second Fig. is claimed by many who have seen it to be Andrew Jackson Davis, the beloved Founder of the Lyceum movement. Mrs. Della H. Davis, to whom I sent copies of the ~~Self-Culture Journal~~ writes to say she has ~~presented~~ ^{presented} the photo to quite a number of their personal friends, who all declare it is the good Dr. Andrew Jackson Davis; and she is ~~very~~ ^{very} pleased to have his photo from the spirit side of life, which she prizes very much.

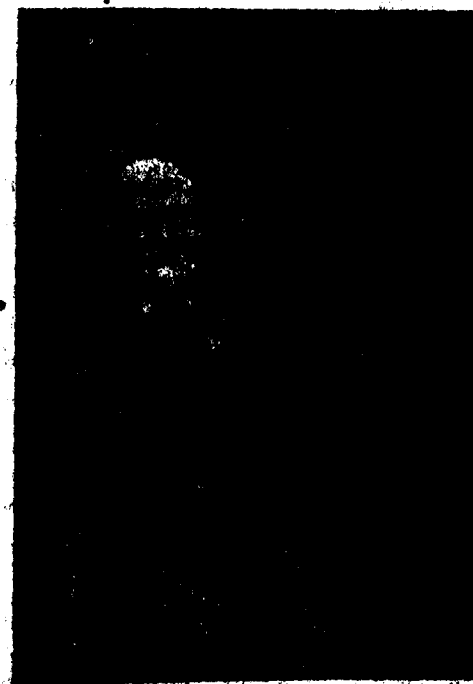
It is well-known that he tried to appear by my side at the sitting for spirit photography held on November 1st, 1913. I am glad to have him by my side now as an evidence of his interest in the promulgation of the Lyceum system in England. I have evidence of his appreciation of my humble labours on behalf of the Lyceum cause, while he was in earth-life, by his presenting to me his own personal copy of his original,

Lyceum Manual. Subsequently Mrs. Davis has kindly presented me with Mr. Davis' diamond scarf-pin which I was wearing when the above photo was obtained.

If the presentation of the above evidence of the continuation of life after physical death—as furnished by spirit photography—leads anyone hitherto in doubt on the vital problem, to accept the fact of spirit return as proved I shall deem their insertion in the Self-Culture Journal as fully justified.

ALFRED KITSON, F. I. A. Sc.

Editor—Lyceum Banner, England.

(Fig. 2) Spirit Dr. Andrew Jackson Davis.

Love, Courtship, and Marriage.

By J. Millot Severn F. B. P. S.

Past-President of the British Pathological Society,
Incorporated.

There is nothing so calculated to make or mar the prospects and happiness of men and women as marriage. To be rightly mated brings happiness that could never be attained by either parties in a single state.

On the other hand, what experiences, what revelations, what tales of secret suffering, thousands of unhappily married women and men could unfold were it not that prudence forbade such disclosures.

Marriage is a serious and important matter—for once the connubial contract is entered upon the vast concerns of life are thereby considerably affected, and yet to remain single is equally serious, for by so doing the individuals concerned may be

sacrificing the best prospects which their particular organization or other personal possessions qualify them to obtain.

In nothing, perhaps, is scientific knowledge, experience and sound advice more needed than in deciding the following questions:—Would it be best for me to marry or remain single? Are my mental and physical constitution and my health and prospects such as adapt me for marriage? And if so,

at what age should I marry,

and what kind of person would be best suited to me? And, these matters decided, to what degree of success may I look forward as the result of the marriage union? Phrenology and physiology throw light upon these questions which cannot be obtained from any other source.

Phrenology is immensely valuable in aiding and advising individuals in the right selection of matrimonial partners.

What fearful

mistakes are frequently made

regarding marriage contracts! At the present time when science is making such rapid strides in almost every direction, there seems something radically wrong for men and women still to allow themselves to be led by impulse or blind affection regarding matters which affect them more seriously perhaps than anything else—the selection of matrimonial partners. Some people think that love comes only of divine inspiration, and that

marriages are made in Heaven.

Nothing of the sort; intellect and judgement are required in these, as in other matters if they are to be properly conducted and with good results. More care is frequently taken in the selection and breeding of animals than in choosing matrimonial partners. The keen, shrewd business man, who might safely rely upon his judgement and experience in conducting his own commercial affairs, will also take the precaution of availing himself of every means which would be likely to add to his business success. He fortifies himself by providing for, and insuring against this or the other possible loss, frequently

testing conditions so as to be sure of their soundness; consulting the best lawyers should occasion require, and employing

the most skilled experts

in whatever relates to his particular craft. Yet this same practical business man frequently conducts his matrimonial affairs in the most idiotic fashion possible. This he considers his own private affair, and it does not concern anyone else how he manages it, or what sort of a stupid he makes of himself. In this matter he does not see himself as others see him, and he is apt to be highly indignant should any of his friends offer the least suggestion, or in any way interfere either with his mode of procedure or his particular selection. Such

men frequently marry women

so deplorably unadapted to them, that in a very short time they begin to treat their wives with indifference, neglect, contempt, and possibly abuse.

As regards marriage, men frequently prove themselves the most selfish animals in creation. A very large percentage of the male sex would not marry at all, were it not to gratify their selfish propensities. Many live single lives for entirely selfish motives, and it would be difficult to persuade such that in so doing they may be defeating their own ends. But the natural dispositions of women and the formalities of their training tend to make them

look forward to wedlock

as their special sphere; and there is no doubt that the marriage state in the natural order of things affects women more than men; hence they should have more freedom of expression, opinion and choice in the matter

than is usually the case. A man if he is not happily married can spend his evenings at his club, indulge himself in many other ways with seeming propriety; but the woman must stick to her home and her maternal and domestic duties with such constancy that slavery would frequently be preferable; though I am glad to see that

women are demanding their rights

more, and acquiring for themselves greater means of independence, and it is right and power they should.

The tendency on the part of men at the present time is to put off marriage as long as possible, frequently to their disadvantage; nevertheless they do it, marrying only as a matter of convenience, compulsion, or expediency. Women look upon marriage as a much higher and purer condition than men, who, seeing this, are apt to think that the great desire and

aim of all women is to marry;

but that is not so. There are many noble-minded and worthy women who have sacrificed the happiness they might have obtained in married life, because they have felt that they had better opportunities of serving their fellows by remaining single. Women who are prompted by such self-sacrificing devotion are deserving of the highest praise.

Uplift Talks By Dr. Marden **Let it go with the Old Year**

How many of us make our backs ache carrying useless, foolish burdens! We carry luggage and rubbish that are of no earthly use, but which sap our strength and keep us jaded and tired to no purpose. If we could only learn to hold on to the things worth while and drop the rubbish—let go the useless, the foolish, the silly, the things that hinder—we should not only make progress, but we should keep happy and harmonious as well.

One of the secrets of right living is letting that go which absorbs our energies and retards our progress. We should let our unfortunate past experiences drop into the world oblivion. We should never recall a disagreeable memory or mistake unless it be to arm ourselves against falling into further errors. If the past torments and haunts you, cut it off sharply as if with a knife. Do not allow its shadow to darken your present or rob your future of its possibilities. Profit by the lessons it has taught, but do not morbidly brood over them.

Do not hang on to the things that keep you back, that make you unhappy. Let go of the worry, let go of the anxiety, let go of the scolding, fretting and fuming, let go of criticism, let go of fear, let go of anxious, over-strenuous life, let go of selfish living, let go of the rubbish, the useless, the foolish, the silly; let go of the shams, the shoddy, the false; let go of the straining to keep up appearances, let go of the superficial, let go of the voice that cripples, the false thinking that demoralizes, and you will be surprised to see how much lighter and freer and truer you are to run the race, and how much surer of the goal.

Many People do not know how to let go. They keep their muscles tense and their nerves up to such a pitch that it is the hardest thing in the world for them to drop things.

- Why not resolve this new year that whatever you do or do not do, you will not be haunted by skeletons, that you will not cherish shadows? Determine that you will have nothing to do with discords, that every one of them must get out of your mind. No matter how formidable or persistent, wipe them out. Forget them. Have nothing to do with them. Do not let worry and fear, anxiety and regret sap your energy, for this is your capital for future achievement.

Whatever is disagreeable, whatever irritates, nags, destroys your balance of mind, forget it—thrust it out. It has nothing to do with you now. You have better use for your time than to waste it in regrets, in worry, in useless trifles. Let go despondency, if you are subject to it. Drive the "blues" out of your mind as you would a thief out of your house. Shut the door in the face of all your weakness and keep it shut. Do not wait for cheerfulness to come to you, go after it; entertain it; never let it go.

If you have had an unfortunate experience, forget it. If you have made a failure in your speech, your song, your book, your article; if you have been placed in an embarrassing position; if you have fallen and hurt yourself by a false step; if you have been slandered and abused, do not dwell upon it. There is not a single redeeming feature in these memories, and the presence of their ghosts will rob you of many a happy hour. If you have been indiscreet, imprudent; if your reputation has

been injured so that you fear you can never redeem it, do not drag the hideous shadows, the rattling skeletons about with you. Rub them off the slate of memory. Forget them. Start with a clean slate and spend all your energies in keeping it clean for the future, and you will be surprised at the transformation in your life and its effect upon those around you.

Silent Development Of Mediumship.

BY MR. A. E. NEWTON.

"I cannot attend circles, and yet I wish to develop my medial powers. How may I do so?"

Thus asks a correspondent, and it is a question so often asked that we will give from our experience some suggestions to those who desire them. And, first, we answer.

By sitting regularly alone for that purpose. Every person would derive great benefit in the development of medial and psychical powers by regular hours of solitude and meditation. This has been the practise of wise men in all climes and ages. "Enter into thy closet," said Jesus, understanding this law. All our powers are of the spirit. As it unfolds, it manifests that unfoldment in new manifestations through the physical organism. There must be time for growth. If we are all the time absorbed with business, worldly cares, pleasures and similar concerns of life, what special development can we have in what Paul calls "spiritual gifts?" All these powers of clairvoyance, psychometry, inspiration, and various phases of mediumship inhere in the nature of every person, as the flower and fruit do in the seed. They are only manifestation of the spirit-power. They

are like song, eloquence, mechanical skill, inherent in every one; but there are different degrees of development. Mankind vary from birth. One is born with an impetus in one direction and another in another. If I have but little musical ability it may be developed by devoting time, energy, and effort to it. I may feel the power of eloquence within, but have impediments in the physical that impede the action of the spirit, as had Demosthenes, yet, like him, by persistent effort, I may overcome these. Said Emma Abbott recently to a reporter: "To my indomitable will I owe my success. I willed to succeed, and worked for it." This is true in regard to all our powers. Time is the first factor in development, the next is desire, and then work. Give enough of these three, and anything may be done.

Understanding this, our inquiring friends will perceive that unless their psychic powers are already far above the average in development, they must be very patient, must learn to wait. And even if these powers are so prominent in them as to be readily developed, they must, would they use them to the best advantage and highest good of self and others, give time and effort to them.

Therefore, we recommend, as within the reach of all, silent development, by sitting alone at a particular hour, and at regular intervals each week. This is especially beneficial in the case of inspirational, clairvoyant and psychometric sensitives. All natural psychics love to sit alone at twilight, for at that hour nature gives all the conditions for spiritual communion; and would we know the best conditions for the development of mediumship, we should study these twilight

states and reproduce them when we would have our hour for development, or our circles. Study and obey nature, is the rule here, as everywhere in life.

Everything in the twilight hour is sinking to repose. The magnetic currents, strong and positive in their vibrations during the day, are becoming stilled; the psychologic forces, strained and active during hours of business, are in like manner increasing in the length and decreasing in the number of their vibrations. The spiritual—emotional—nature is beginning to assert itself in thoughts of home and friends, and of social intercourse and recreation, and thus, physically, mentally and spiritually, man is following the example of nature, around him, and becoming a passive instrument, floating in love with the currents, while during the day, by will, he has breasted it positively. In this negative condition we readily come in rapport with surrounding influences, and thoughts of loved ones are aroused in our minds as their presence in spirit touches the keys of memory. When we sit silent in the twilight we are growing in spirit, and may hear, as Mrs. Browning says,

"the angel voices

Folding silence in the room."

Twilight is the spirits' hour. He who writes so beautifully of the "Children's hour," earlier wrote of this, and said,

"Then the forms of the departed

Enter at the open door,

The beloved, the true-hearted,

Come to visit us once more."

And very plainly does he explain this communion to be spiritual, when he adds,

"Uttered not, but comprehended,
Is the spirits' voiceless prayer."

Now, they who would develop their psychic powers should study their surroundings and their own interior conditions when thus they feel the holiest, and endeavor to surround themselves with like outer conditions, and endeavor also to throw themselves into like spiritual and mental mood. "Seek, and ye shall find." Court the spiritual. "Knock, and it shall be opened to you; or, as was once written through the the writer's hand.

'Desire can draw the angels near;

Doubt bids them stand afar."

Remember, always that it is ever the interior or spiritual condition that is of consequence; the exterior is only valuable as it affects the interior and helps us to rise into the proper spiritual sphere for communion. The psychic must surround himself or herself with such conditions as each may have found best conducive to that end. Any condition that brings uneasiness, nervousness, restlessness, is to be avoided. The spirit's whisper is ever, Peace! be still!"

Select, then, the hour. Determine what evenings or mornings each week you will sit, and then keep that promise to the angel-world sacred. Remember, you are looking to the higher for aid, inviting or pleading with angels to come to you in your need, seeking their blessing. Be ready at the hour appointed to receive it. They will be there. Punctuality is one of the most important laws in spirit as in earth-life. "Order is heaven's first law."

Be Truthful! Be Sincere! Be Earnest! Let nothing, save that which your own conscience and which you

think the higher spirits would justify, interfere with your hour with them. Remember, the highest gift possible for you to receive, you are seeking. Treasures of spirit once yours are forever yours. Treasures which moth and rust, time and eternity, cannot take away. You are asking angel love, the presence of God's messengers, the instruction of teachers wiser than earth. Realize the sacredness, the holiness of the hour, and then resign yourself passively and completely in that love, trust and confidence that says, "Thy will be done," to the influences that may come to you.

[The Progressive Thinker]

Spirit Manifestations.

I will relate some of my experiences in my fifty years' investigation of spirit phenomena.

Baptized in the Catholic church, but by nature a doubting Thomas, I early took to independent thinking. About the year 1867 I was working in Kansas City, Kan. (it was then called Wyandotte). A young man, a Spiritualist by belief, told me that there was a haunted house in Kansas City, and asked me if I would go with him and investigate it. I told him it just spited me, and that I would like to see it. This young man's name was M—. So we appointed Sunday as the day.

We devoted every Sunday all summer in visiting this house, which was occupied by a man whose name was B—. The first Sunday we arrived about 11 o'clock in the morning, and were introduced to Mr. B—and his wife. After dinner Mr. B—said the manifestations were mostly up-stairs, so we went up there. There was a

plain room, for our five chairs, a bed and a few small pictures—just a plain workingman's room.

As soon as we sat down M—asked if any spirits were here. They rapped instantly, and at any part of the room that we would request; they would imitate any sound, such as boring holes, sawing wood, planing, and so forth. Finally they could throw things around the room.

We pulled out the bed and placed it diagonally across the corner, then any small article that we would place in the corner behind the bed would come flying out in a second or two. Mr. M—took a hoopskirt that hung on the wall and threw it under the bed and asked the spirit to throw it out. The hoopskirts were pretty large, so while all four of us were sitting in front of the bed, M—pinched me and pointed under the bed. I looked down and I could see hoopskirt just like it was a live thing, twisting itself up into a small bundle; then it came flying over the bed from the far side. Then M—asked if the spirit could throw and hit a mark, and there were three loud raps. He picked up a shoe which belonged to the lady and threw it over the bed in the corner and placed a chair in the center of the room, and said, down, then he said: "Can the spirit just touch my ear with that shoe and not hurt me?" There were three raps.

"Well, go ahead," he said, and no sooner said than done; the shoe came like a flash, just touched his ear and made a dent in the plaster one-half inch deep. M—jumped up, his face as red as a beet, and said nothing could induce him to try that experiment again. So thanking the spirit for his manifestations we closed the

first day's performance.

The curtains were raised, and it was a bright, sunshiny day. I came away bewildered.

The next Sunday, with the same conditions, I asked the spirit if he could throw things around, could he not write on paper? There were three raps.

We placed a chair in the angle behind the bed and the spirit wrote his name by request, and it wrote David Mercer.

"Why," said the woman, "David is not dead."

She wrote home and received a reply that David was still alive.

We then changed the program and asked questions, having the spirit answer by writing.

When the spirit wrote for the lady he always addressed her as Mrs. W—while we only knew her as Mrs. B—. On one occasion my friend, M—, asked "How is it the spirit calls you Mrs. M—?"

"Oh," she said, "that was my first husband's name."

Mr. B—told us that they would sometimes see a hand whenever a sheet would happen to be hanging over the foot of the bedstead. We asked the spirit if he could show his hand to us; he wrote that he would try his best, but was not sure that he would succeed. So we took a sheet and spread over the bed, then the four of us sat before the bed and waited for developments. In about three to five minutes the sheet began to rise up in the center as if a puff of wind was under it; slowly we could see a hand taking form; it was next to us. We all stood up and looked down at it, but no one spoke. I could hardly believe my own eyes. I said, "If that is

really a hand, will you please take a hold of the sheet?"

Just then the thumb and first finger closed in a tight pinch of the sheet. For my part I was dumbfounded. I felt a cold chill come over me. I said, "That's enough—that's enough," when the sheet fell flat down on the bed, for I felt I was face to face with some one from the grave.

I told a cousin of mine what wonderful things I had seen, so he wanted to go and see it. We took him over one Sunday. He asked me if the spirit would write him a communication. The spirit rapped three times. As my cousin was a church member I wanted to make sure that there was no possibility of fraud, so I took a clean piece of paper and a small pencil and laid it on the bare floor and placed a hat over it, then we all sat around it, about three or four feet away. We heard the writing, then three raps. I took up the paper and gave it to my cousin. It read, "Grieve not over those who have early fallen; for they enjoy all the freedom that heaven can afford." My cousin had lost a baby boy some three weeks previous.

These were all daylight manifestations, no one even thinking of lowering the window curtains.

J. M. JORDAN.

[in the Progressive Thinker.]

Beauty is more than skin deep; it is blood-deep and soul-deep. Let your soul shine through. Keep your blood clean with plenty of oxygen and pure water, and keep it flowing freely with plenty of interest and exercise.

ELIZABETH TOWNE.

DEATHLESS.

There lies in the center of each man's heart
 A longing and love for the good and pure;
 And if but an atom, or larger part,
 I tell you this shall indure—endure
 After the body has gone to decay—
 Yea, after the world has passed away.

The longer I live and the more I see
 Of the struggle of souls toward the heights above,
 The stronger this truth comes home to me:
 That the Universe rests on the shoulders of love;
 A love so limitless, deep and broad,
 That men have renamed it and called it—God.

And nothing that ever was born or evolved,
 Nothing created by light or force,
 But deep in its system there lies dissolved
 A shining drop from the Great Love Source:
 A shining drop that shall live for aye—
 Though worlds may perish and stars decay.

ELIA WHEELER WILCOX.

Success And How To Win It.

BY B. F. AUSTIN, F. I. A. SC.

Angelic Help.

In this series of lessons we have constantly used the word success in its deeper, truer sense as implying growth in knowledge, development of character, the acquisition of wisdom and the beautifying adornment of life with all the virtues and graces—rather than in the

limited worldly sense of material success. Financial success is but of a fraction—and the smallest too—of that great integer, Success, which implies growth, unfoldment, strength, wisdom, grace and the fulfillment of life's real mission.

In all ages and among all nations men have sought the help of heaven in bearing life's burdens and trials and accomplishing their purposes and who dare say—in view of the psychic revelations of today and the wonderful work of Marconi—that men have sought and prayed in vain for angelic help? The man who believes in the existence and sympathetic help of the angel world is certainly stronger for life's battles by the possession of that belief. The man who has by patient investigation proved to himself that there are unseen powers—intelligent and loving—operating beneficently upon his life, has acquired an inspiration, a courage, a strength that can come to human hearts no other way.

If, therefore, kind friend, you "have but faith" in the existence and aid of the angel-world, do not say with Tennyson, "we cannot know," but as the New Testament exhorts, "add to your faith knowledge." Translate your wavering faith by patient plodding and earnest investigation into certain knowledge of angelic guidance and help, and you will find added courage and strength in life's battles.

Three questions may engage our attention briefly: Is it right to seek the aid of angels in winning success? How do the angels help us? How may we secure their help?

1. Is it right to ask angelic guidance and help? Most assuredly it is. It is not only right but in every

sense it is fitting and proper to ask the aid of angel friends in any work or enterprise where we would seek the aid of wise and loving friends still in the body. The younger should seek wisdom from the older, the ignorant from the wise, the junior scholar from the more advanced. Of course all this implies that we are living on the moral plane of right and truth—for we cannot expect good and loving spirits to assist in any base designs or nefarious practices. Of course it is implied, too, in our intercourse with the angel world we will not waste our own or their time upon trivialities, but invoke their aid and assistance in worthy objects and for weighty purposes.

2. The angels help us in a vast variety of ways—but chiefly as unseen, loving guides they seek to impress us with such thoughts and sentiments as will lead us safely and securely through the tangled mazes of our earth life and develop the spiritual in our characters. The angel world is not deeply concerned with our material conditions, our financial success or failure, but only as these affect our happiness, our growth and our spirituality. From the standpoint of the spirit realm it does not matter very much whether a man owns an acre or a continent, a cottage or a palace, but it does matter much whether he is unfolding his spiritual nature and being prepared for the destiny before him. I cannot conceive that the angels would be interested in a man's wealth or poverty any farther than these affected his own soul growth and the spread of truth among men. If a man with pure and holy motive sought wealth as a means of spreading truth and doing good I think he might expect the sympathy and aid of all his angel guides

and helpers in the work.

3. We may obtain angelic help and guidance.

(a) By purifying our own thoughts, purposes and desires so that the best and strongest guides and helpers in the work.

(b) By cultivating a constant sense of dependence upon and trust in the aid of these blessed heavenly helpers. Our habitual moods and attitudes of mind have much to do with enabling the angels to come near to us and assist us. It is a good rule every morning and evening to send out thoughts and desires strongly unto our angel friends and say in the depth of our being, with a realizing sense of its truth: "We are partners, Oh, Ye Blessed Angels in the work of Life."

(c) Wait regularly in silence of soul, in reverence, in faith and hope, upon the angel world.

(d) Follow your impressions along the line of truth, right and love.

Training Children.

• Train your child to cleanliness of mind and body. Give children wholesome food in ample quantity at regular intervals.

Avoid conditions that tend to produce overstrain or precocity. The special business of a young child is to grow and to play with clean and healthy children.

Train your boy to work hard in some occupation suited to his strength and talents, but to avoid extreme fatigue by alternation of work and rest.

Train your child to give attention to the present situation, and not to worry about the past or the future.

Train your child to obedience in important matters,

and let him alone in regard to other things.

Train your child to avoid drugs and stimulants. Protect your child from shocks. Do not frighten him yourself or let other people do so.

The best method of training is example, and what is good for your child is usually good for you.

Consult a competent person concerning the peculiar, sensitive, or nervous child, in order to correct bad condition by proper education and environment.

Observe simple rules of health concerning food, sleep, exercise, and recreation. Avoid alcohol, drugs, immoral living, venereal diseases, mental or physical stress, and excesses of all kinds.

DR. BURNHAM.

Meditation Thoughts for March and April 1915.

Oh God! My faith looks up to Thee.
Thou art the Light of my faith.
Thy Light is the substance of my faith.
I am faith. My mind is being charged
with divine energy.
Thou art near, I am happy, and all is
well.

February 1915]

[பிப்ரவரி 1915]

Self-Culture.

ஸெல்வகல்ச்சர்.

தமிழ் அங்கம்.

இதில் வேளியாகும் விஷயங்கள்.

ஆத்மாபிவர்த்தனிக்குரிய இகபர ஞான ரகசியங்கள், தேகாரோக்கியம், ஆத்மாஞ்சிதமான ஹிதோபதேசம், ஆத்மயோக மனோவசிய தத்வ காஸ்திரங்கள், சிறுகதைகள், நவீனகாஸ்திர ஆராய்ச்சி, நாடகமுதலியன. இது யாவருக்கும் உபயோகமானது.

இங்கிலீஷ், தமிழ் பாகங்களடங்கிய “ஸெல்வகல்ச்சர்” பத்திரிகைக்கு வருஷசந்தா ரூ. 3 மட்டும்.

பத்திரிகைவேண்டுமோர் தங்கள் பெயரும், முழு விலாசமும், லெட்டரிங் தெளிவாய்வரைத்து சுந்தாமுன் பணத்துடன் பத்திராதிபர் விவசயத்துக்கு அனுப்பவும்.

தமிழ் விளம்பரவிதிகளுக்கு பத்திராதிபருக்கு எழுதித் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

இதன் மாதிரிக்காப்படி 2 அணு ஸ்டாம்பு அனுப்பவும்.

பாட்புர K. T. ராமஸ்வாமி, D. Sc., Ph. D.

இந்தியா ஈஸ்தர் கல்விச்சாலை,

கிருஷ்ணம் போஸ்டே,

திருநெல்வேலி ஜில்லா, தென் இந்தியா.

உதவித்தொடர்பு.

யுனிடெட். K. இராமய்யார் எம்மா,

கரையார் கோவில், இராமநாதபுரம்.

கின்றன. நியாயமே நெய்யம். இதுவே அவரது கொள்கை. ஆதிமுதலே நீங்களும் அவர்களும் வேறுபட்டு வந்துகொண்டிருந்தீர். ஒவ்வொரு சமயத்திலும் அனுகூலம் அவர்களேயடைந்து வந்தார்கள் உங்களது எண்ணற்றதந்திரங்கள் பாழாயின; முயற்சிகள் வீணாயின; உங்கள் வலி யிற்செக்கி உழிர்போகும் தருவாயிலிருக்கையில் ஈகரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். நீங்கள் கொல்ல யெத்தனித்தும் வெல்லப்படுவீர்கள். பசுபாதமில்லாத தருமசக்கிரம் தர்மவான்களையே காப்பாற்றி அநீதிவாங்களை யழித்துவிடும். இது யாவருக்குத் தெரிந்ததே. ஆதலால் செங்கோன் முறைமையை யணுகித் துப்பாகத்தைக் கொடுப்பாய்.

சகுனி—நாட்டை அப்பொழுது இழந்துவிட்டார்கள். நாங்களும் அவர்களை மறந்துவிட்டோம் அவர்கள் உரிமை பாராட்டுவது செய்ப்புணர் போல் இருக்கிறது. தேட்டோம் பஸ்தூஷ அதிர்ஷ்டந்தான் என நினைக்கிறார்கள். ஆகை நாமே தலைமேல் போட்டுக்கொண்டு தார்க்கிக்க வேண்டும். கைகிணுக் கொடுக்கமாட்டோம்.

திருத—ஆனால்...

கர்ணன்—அந்த வார்த்தை எங்கள் அகராதியில் கிடையாது. அஃபவ முதிர்ச்சியுள்ள நான் களும் இப்படிப்பேச ஆசையிருக்கலாமோ? நான் களிருக்கிறேன். எதுவந்தாலும் லாட்டும், பெருமபான்மையையோர் நம்முடைய சொல்லைத்

தட்டி மீறிவார்களா? ஈல்லாரும் நம்முடைய கஷியே. ஏன் அஞ்சுகிறீர்கள்?

திரு—ஆதை எண்ணவேயில்லை. நான் வேறுசொல்
• லப் போகிறேன்.

கர்ணன்—என்ன சொல்லுங்கள்.

திரு—பாண்டவர்களைத் திரண்மாகக் கருதினாலும் பெரிய ஒத்தாசையை அவர்கள் அடையமார்க் கமிருக்கிறது. அதைப்பற்றிக் கவனிக்கவேண் டும்.

கர்ணன்—யார் உதவிசெய்யப்போகிறார்?

திரு—செய்யக்கூடும். முன்னமே அதை நாம் அடையப் பிரயாசைப்படவேண்டும்.

கர்ணன்—அப்படி யிருக்கிறதா?

திரு—மாயன்-கர்ணன்

தூரியோதனன்—அது ஒரு விஷயந்தான்.

திரு—பாண்டவர்கள் நாடுகேட்டுவிட்டதற்கு மறுத்
• துவிட்டோம். ஒருவேளை யுத்தம் நேர்வதா
• னால் தாயரையாள்கோனைத் துணியாகவேண் டவேண்டும்.

தூரி—தில்ல யோசனைதான்

திரு—ஆதலால் மைந்தா!

“கஞ்சனைக் காய்ந்த கடல் வண்ணன்பாற்சென்று வெஞ்சமத்தவேண்டுந் துணையாகச்செஞ்சொலுடன் ிசராதபஞ்சவர்தன் சென்றிறைஞக் முன்னமே சீராரு மன்னவனை செப்பு”

பாண்டவரும் தருவரைப்பதி காவலனையே சகா யமாகவேண்டுமுன் நீபோய் காரியசித்திபெறு

வாய். ஏனென்ற பாகுதற் பள்ளிகொண்
டான் சேர்த்தபக்கமே அனுகூலம்பெறும். சீக்கி
ரமே போகவேண்டும். காலதாமதஞ் செய்யலா
காது. மற்றது பிறகு, புறப்படு
து-திரிதமாய்ச் செல்லுகிறேன். தன்னையே, இதோ
போய் மீண்டவருகிறேன்.
(எல்லாருட்போகிறார்கள்)

—:—

முதல் அங்கம்

மூன்றாம் காட்சி

இடம்—உபவணம்.
பாத்திரங்கள்—ருக்குமணி, கிருஷ்ணன், பாண்டி,
தாதிகள்.

(தாதிகளுடன் ருக்மணி வருகிறாள்)

ருக்—சகோதரிதான்! கிருஷ்ணப்பொருள்களெல்லாம்
எம்பெருமானது வெளிக் கொற்றமே! ஆழந்த
அறிவுடையோரே சர்வேசுவரனுடைய ரூபத்
தை இவைகளிற் காண்கிறார்கள். இவ் வகாநீர
ரணமானவருக்கு இவைகளெல்லாம் உயிரற்ற
வைகளாய்க் காணப்படுகின்றன. மலர்க்கொண்
லாம் சிரிக்கின்றன, கிளைகளெல்லாம் இரகசிய
முறைக்கின்றன, கொடிக்கொல்லாம் வரவேற்
கின்றன, பசும்பூல் ஆசனம் விரிக்கின்றது, இலை
களெல்லாம் சீதம்பாடுகின்றன, தாமரைத்த
டாகமோ சாந்திகொடுக்கின்றது.

தாதி—இவைகளின் தத்துவங்களை எல்லாரும் தெரி
யமாட்டார்கள். கல்மஷமற்ற இருதயமே உண்

மைகளை ஸ்பந்திகம்போலக் காணிக் குள்.
மாசுடைய மனம் விடாத்தொற்றத்தையுண்டு
பண்ணும்.

ருக்—தொழி நீ சொன்னதாய் பூங்காக்களிலிருந்து
விசும் நறுமணமும் இனிமையும் நிரம்பமானந்
தம் இன்னவென்பதை யிணர்த்துகிறது. இவ்
விடத்திலிருக்கும் அமைதியோ பாமை காந்த
சாந்தியை விளைவிக்கிறது.

தாதி—ஆம். அன்னையே! ஞானிகள் எவ்வகாமான
நிலைமையிலும் தங்கள் மனோபாவத்தால் தங்க
ளை இரூபபிடத்தைக் தேவலோகமாக்கிக்
கொள்கின்றனர். எனது நீங்கள் அடிக்கடி
அறிவித்திருக்கிறீர்கள்.

ருக்—என் அன்பார்ந்த பெண்மணிகளா! நாம் கற்ற
வை இப்பொழுதே உண்மைப்படுத்துகிறோம்.
புகழிலாளங்கள் ரவிகமாய்க் கூவி சூளிக்கின்றன.
மனிதரும் இவைகளையே இலகியமாகக்
கொண்டாலும் பெறுபெறடையலாம். மனோ
ராமியமான வர்ணங்களுடன் கவலையென்பது
அணுவளவேனுமின்றி ஆளந்த தாண்டலம்புரி
கின்றன. களங்கமற்றவை கபடமில்லை. அன்
பாபி குதியுங்காட்டுகின்றன. மாசிலாத் அறிபா
மையுடையன. சுத்தஜீவியம் பண்ணுகின்றன.
தாதி—சுகுமாரியே! இதேகாட்சிகள் சிலருக்கு வேற
பொருளையாகத் தோன்றும். அவர்கள்
ருக்—வாஸ்தவம். இவ்வித ரூபங்களை அறியத்
தகுந்த நேத்திரம் படைத்தவரே பார்க்கின்ற

னர், செவியுள்ளவரே கேட்டா னந்திக்கின்றனர்,
பேரறிவுடையவரே சிந்தித்துப் பேருவகை
பெறுகின்றர், பண்புடையவரே தூய்மைநிலை
பரமானபோக மனுபவிக்கின்றனர். ஏனையோர்
மதிக்கிறதில்லை. அதனால் இச்சாம்பிராச்சியத்
தை யிழக்கின்றனர்.

தூதி—இதனாலேயே மனிதன் அடங்கி மனத்தாழ
மை பூண்டிருக்கவேண்டியதாயிருக்கிறதென்று
அனுமானிக்கிறேன்.

ருக்—தூதிதரத்திற்கு அடக்கமில்லையேல் அகந்தை
மேலிடும். அகந்தைமேலிட அறிபாமைசூழும்.
அறிபாமையதிகரிக்க அஞ்ஞானந்தாரம் மூடி
கிடும். அப்பொழுது மனிதன் நிருகத்திற்கும்
தாழ்ந்தவந்தியினாழ்ந்துகிடகொன். அறிவுபெ
யரும், குணம் ஒடும், இரக்கம் மறையும, பிரியங்
குறையும், பரிதாபமான பொருளாய்விடுவான்.

தூதி—ஞானரத்னம்! உங்களது வர்த்தனம் ஞான
மீர்தம், குணவதிபான தங்கள் மூன் நற்குண
மேநர்த்தனம் புரிசென்றது.

ருக்—பிரிய சுந்தரி! என்னுடையது எல்லாம் நடுநாரா
யண அவதாரமெடுத்தவரும், ஜெகதீச்வரரும்,
ஸர்வலோக சாணயனும், ஸர்வரத்தர்யாமியும்,
ஸகல கல்பாணகுண பூர்ணனும், பரமாத்மாவு
மானவராயும், அடியாளது உள்ளத்தைக்
கொள்ளுகொண்டு எனக்கு அழியாத பேரின்
பம், அளிக்கிறவருமான பரந்தாமனது அரு
ளல்லவோ?

தா—ஆம். அம்மணி! உம்பர்கோனான எம்பெருமா
னன்றி ஓரணுவும் அசையாது: எல்லாம் அவ
னது திருவிளையாடலே.

ருக்—ஆனதுபற்றியே என் பிரியவதனி! நரஜென்மம்
எடுத்ததின் சாபல்யமாக மண்ணோடு தேவர்வ
ரையுமுள்ள சகலபொருள்களையும் பக்திசிரத்
தையினுண்டான ஞானசகலதாரம் உள்ளபடி
யறிந்து அவைகளின் படிப்பணையையுணர்ந்து,
அதனால் மேன்மையுற்று ஊழியமே சாதன
மென்றறிந்து, உடல் பொருள் ஆவி மூன்றை
யும் சர்வசங்கபரித்தியாகமாக ஈச்வரனுக்கும்
அவரது பக்தர்களுக்கும், அர்ப்பணஞ்செய்து
வருவதேதாடு நான் செய்தேன் என்ற அகப்பற்
றையுமொழித்துப் பரணகங்கர்வஞ்செய்ததே
ஞாபகமின்றி மென்மேலும் பெரியகைவந்தர்யத்
தை இலக்காகக்கொண்டு படிப்படியாய்ப் பின்
னேக்காமல் மேலே மேலே போதலே விகாச
மடைந்து பரமபதம் நண்ணுதலாகும்.

தூதி—ஞானசுந்தரி: உலகத்திலுள்ளவைகளெல்லாம்
புழமார்த்த ஸரஸ்வத்தாரத்திற்குச் சாதனங்க
ளாகுமென்று உணர்த்தினீர்கள். ஆனால் மனி
தன் இளைக்கா சரியானவழியில் உபயோகப்
படுத்த வேண்டும். இல்லையேல் கேவலம் இந்தி
ரிய சுகங்களை நாடி அவைகளில் மண்டிவிடு
வான். ஒவ்வொன்றிலையும் ஆத்மார்த்தத்தில்
அறியவேண்டும்.

ருக்—தய்யூணி! யதார்த்தமே—மனிதன் இதானி

கேட்கிறதே யார் என்று பார்த்துவா.
தாதி—(திரும்பிவந்து) தர்மாங்கனா! வாஸுதேவ
னும் சத்தியபாமையும் வருகிறார்கள்.

ருக்—புருஷோத்தமனா! புண்ணிய. சீலனா? பார்ப்ப
போம்—ஆம்! அவர்களே. என் கண்ணான்
வருகிறேனென்று சொல்லியிருந்தார். அவ்வந்த
மே வந்துவிட்டார். குணபூஷணிகளான நீங்
கள் வரவேற்கிறதற்கான காரியங்களைத் தயா
ரித்து வைபுங்கள். நான் போய் எதிர்கொண்
டமைக்கிறேன்.

(போகிறாள் ருக்மணி)

தாதி—அக்கா! நீ ஆசனமுதலியவைகளை யலங்கரித்
துவை. நான் சுற்றிலுமுள்ள இடங்களைச்
சிறப்புறச் செய்கிறேன்.

(இவ்வாறு பணிப்பிபண்கள் தாஸ்யம்செய்து
வருகிறார்கள்)

(பூத்கிருஷ்ணன் ஸத்சிரோண்மணிகளுடன்
பிரவேசிக்கிறார்)

பாமை—நாதா! வாருங்கள்.

ருக்—ஆசனமேசா! ஸ்வாமீ. சுருணாஸிஸாஸா! ஸர்வ
பாபகரகஷகா! வைதழலமீ! பிரியகலாநிதே!
பவித்தரப்போருமே! ஸ்ரீமாதேன! இப்பீடத்திலு
ள்ளமுந்தருளப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

ருக்—(உட்கார்ந்துகொண்டு) பிரியசுந்தரிகளா! இம்
பாமைப்பெயரில் மணிகரமாயிருக்கிறதல்லவா.
பாமை—என் திவனுயிர்க் காதலா! இவவுத்தியானத்
ததைச்சுற்றிலும் சற்று உலாவியருவோம்.

ருக்—பாபா! சிருங்காரமாய் நடந்திவருகதிக ஆசை
கொள்கிறாயா?

ருக்—ஆஞ்சித்தோத்தமா! தாங்கள் இதுவையும் என்
வளவே காரியாதிகள் பார்த்திருக்கவேண்டும்,
மேலும் நடந்தே இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள்.
இளைப்புகள் நோவடைந்திருக்குமே, இவ்விட
மே இருங்கள் புஷ்பங்களும் மற்றுமுள்ள
மனோரதமான வஸ்துக்களைக் கொண்டுவரச்
சொல்லுகிறேன். தாங்கள் நடக்க நான் பார்த்
திரேன். நான் சுச்சுருவைப் பண்ணுகிறேன். சிரம
பரிகாரமான பின்பு உலாவப்போகலாம். இது
தான் அடியாள் விண்ணப்பம்.

ருக்—உன்மனோபிஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்கிறேன்.
(பாமையைப்பார்த்து) பாமாரதனமே! தாக
விடாய் தீர்க்கவேண்டும். இளைப்பாறிய பின்
னர் உலாவப்போகலாம்.

பாமை—கொண்டுவருகிறேன். இதோ போகிறேன்.
(போகிறாள்)

ருக்ஷ—மாதாசிரோண்மணியாகிய ருக்மணி! இங்கு
முன்னமே வந்திருக்கிறாயோ?

ருக்—சுறிது நேரமாயிற்று.

ருக்—காத்திருந்தாய்.

ருக்—காவலா! தாங்களே ஜீவன். அடியாள் தேகம்.
எப்படிப் பிரிந்திருப்பேன்? பாலும் நீரும், நக
மும் சதையும், பூவும் மணமும், இருப்பது
போல் நானும் வாழக்கிருப்பெண்ணவேண்டும்.
கருணாகிதே! தங்களுடைய திருவுள்ளத்தின்

படி நடப்பதே எனது பாக்கியம். நானாக வேண்டுவது ஒன்றுமில்லை.

கிரு—சத்தியஸ்தியே! உன் கருத்தையானறிவேன், பயப்படாதே. என் சித்தம் உன்னுடையதிற்கு மாறாதாயிராது. பரிபூரணநீர்தம் உனக்கே சொந்தமானது.

(பாமை பொற்கிண்ணமொன்றில் பானம் கொண்டு வருகிறான்)

பாமை—இதோகொண்டு வந்திருக்கிறேன். வருகித் தாகந்தணித்துக்கொள்ளுங்கள்.

கிரு—(அருந்திவிட்டு) ருக்மணீ!

பாமை—என்னவேண்டும்.

கிரு—ருக்மணியைக் கேட்கிறேன். ருக்மணியே! என்னவன்று உனக்குக்கொடுக்கப் பிரியப் படுகிறாய்?

ருக்—ஸ்வாமி! பரிசொதிகின்றீர்களா? புண்ணியமையும் ஐக்கியமும் களங்கத்தாங்குகளுக்கே உரிய பித்தாலும் போதாததாருமென்றான் அடியர்ள் என்ன தயைபுகிறேன். என்னிடமுள்ளதில்லாம் இஃதெதிர்த்தே, இது துண்டியல்ல, ஆபரணமல்ல, யாதொரு வஸ்துவமல்ல, வேறொன்றையும் நினையாது தங்களது பாதகம்வங்களை நீயே சதாவிமரித்துக்கொண்டிருக்கும் அடியர் ஸுந்தரம் தீருதயமே கருணை கூர்ந்து இதை யேற்று அடியர்ளைத் தான்பூதையாய்க்கிக் கொள்ளப்படுகிறீர்களே. இதுவே எனது உதிகிர்ஷ்டமான செல்லம். இது தோஷம்

இதுவே ஈர்வகாம்பிராச்சியம்.

கி—(மந்தகாஸத்துடன்) பாமா! என்ன அபேகை?

பாமை—(திகைத்து) விஜயசேகரா! எனக்கா?

கிரு—ஆம், சொல்வாய்.

பாமை—எனக்கொன்றுந்தெரியவில்லை. ஹிதகாரண?

கிரு—உலாவுவோம், நடப்பாய்.

பாமை—அக்கா ருக்மணீ! உன்னதபதவிக்குத் தாவி விட்டாய். நானே என் கருத்தையே நமது நீலமேக சாமளனிடம் கூறிவந்தேன். என்றும் என்னுடைய வர்ணனையே பிரதானமாகக் கொண்டிருந்தேன். நானே முக்கியமானவ னென்று நினைத்திருந்தேன். அகம்பாவம் என் னை மூடினது. உன்னிடமிருந்தே அகத்தாழ் மை இரவல் வந்தவென்றும். நீயே சிறந்த குணமணி. நீயே சிலத்தால் செளந்தர்யமடைந் த உத்தமி. பொன்னுப்பெயர்படைத்த கற்புக் கரசி. நானேயேன். என்னுடைய அற்பமான சொல்கேள்விக் கதா மனஸ்தாப்பப்படுகிறேன். பக வானுன நமது கார்தன் இப்பொழுது நடத்தி னுத்தியோல்லை கட்டநாடக ருஸ்திரதாரியாய் (மூக்கிருஷ்ணனைப் பார்த்து) பிரபோ! தங்களு டைய லீலைகள் என்ன! எனது அகந்தைமம தைத் தெரிநில்கருக்கெல்லாம் ஆமோதித்து வந்தீர்.

கிரு—பிரகாசதி! தன் ஈறுத்தாவது விரோதித்தா வது மெய் ஸ்ரீமன் மனங்கோணுதா? நாள டைவிட கற்றுக்கொள்ளட்டுமென்று விட்டுவந்

தேன். இதனென்ன? இனிமேல் சந்தோஷ மாயிரு.

பாமை—அதற்கே இன்று இத்திருவிளையாடல் போலும்?

ருக்—சகோதரி! போனது போகட்டும். இனிமேல் லொன்றுமில்லையே. ஏன்வாதஞ்செய்யவேண்டும்? உலாவிக்களிக்கலாம், எழுந்தருள்வீர்களாக, சத்தியசிலா!

கிரு—(உலாவிக்கொண்டு) சிங்காரமான இவ்விடத்தில் ஒன்று மாத்திரங்குறைவாயிருக்கிறது.

பாமை—சிக்கிரம் சொல்லுங்கள். பூர்த்திசெய்கிறேன்.

கிரு—சங்கீதம்—

பாமை—இதோ (பாமையும் ருக்மணியும் பாடிக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனை ஆனந்தப்படுத்துகிறார்கள்).

கிரு—(போகிக்கிறதுபோல் நடக்கது). ஆ! சரி. போய் வருகிறேன்.

ருக்—என்ன சங்கீதம்?

கிரு—அத்யாவசியமான விஷயம், போய் வருகிறேன் (போகிறார்).

ருக்—பாமா! என்ன வர்த்தமானம்?

பாமா—அக்கா அதரியவில்லையே.

ருக்—என்ன வே?

பாமா—போகலாம் எல்லாந்தெரியும்.

(எல்லாரும் போகிறார்கள்)

—:~:—

மானஸதத்வ ரகவியங்கம்.

ஓ முனமே! தேகத்தையடக்கியாண்டு பாதுகாக்கும் சக்தியுனக்குண்டு. தேகத்துக்கு ஆரோக்கியத்தைத் தரும் சக்தியும் உனக்குண்டு. ஆகையால் உடனே இந்தத் தலைவலியைச் சொஸ்தப்படுத்திவிடு. என்று சொல்லிவிட்டுப் பிறகு கொஞ்சநேரம் “என் தலைவலி போய்விடும்” போய்விடும், போய்விடும், என்று உறுதியான நட்பிக்கையோடும் சொல்லவேண்டும். (தியானிக்கவேண்டும்) பிறகு கொஞ்சநேரம் “தலைவலி போகிறது, போகிறது, போகிறது, போகிறது, என்று சிறிது நேரம் சொல்லவேண்டும். கொஞ்சநேரம் சென்ற பிற்பாடு—இதோ என் தலைவலி போய்விட்டது; திரும்பிவராது; வராது என்று சொல்லிவிட்டு மனஉறுதி கெடாமல் இருந்தவிடத்தைவிட்டு பெயர்ந்துசென்று கிரமமாகச் செய்யவேண்டிய வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்துவிடவேண்டும். தலைவலி போய்விடும் மீண்டுவந்து குதிப்பதற்கு இடமில்லை.

ஓ ஓ ஓ

ஓ ஒவ்வொரு மனிதனிடத்திலும் ஒரு அற்புதமான வசிகரசக்தி குறைந்தும் அதிகப்பட்டும் இருக்கிறது. இந்த சக்தியைக்கொண்டு வியாதியைத் தளர்த்திக் கொண்டு தடவிக்கொடுத்து, வியாதியைச் சொஸ்தப்படுத்துவார்களாம். மேனாட்டவர். மின்சாரம்போன்ற ஜலருப (ஸ்ராவக) சக்தி ஒருவனுடைய ஸ்கைரிடங்கள் வழியாக வெளிப்படுகின்றன. வெளிப்படுதலுமது மதசித்தாந்தம் வியாதிகொஸ்தனைச்

சிரசிலிருந்து நீக்கமுழுவதும் கையால் தடவிக்கொடுத்து, அல்லது வியாதியஸ்தனுடைய முதுகில் முதுகெலும்பைத் தடவிக்கொடுத்து அல்லது அவன் உடம்பில் கைபடாமலே ஒரு அங்குலம் இரண்டு அங்குலம் அல்லது மூன்றங்குல தூரத்தில் (டால்பட)கைபச்சிரசிலிருந்து உடம்புமுழுமையும் தடவுவதுபோன்ற பாவனை செய்துகொண்டு போவதாலும் ஒருவனிடத்திலிருந்து (அவனிடமமைந்த மனித சரீர வலிய சக்தி அவன் கைகிரல் றனிகளால் வெளிப்பட்டு நோயாளியினுடைய தேகத்திற் சென்று வியாதியையும் பலவீனத்தையும் ஒழித்து விடுமென்பதும் அதுபவம்! தடவிக்கொடுத்தவுடனே சாயையுதறிவிட்டுமென்பது முக்கியம்.

ஓ நமது எண்ணங்களின் வாழ்வு [ஜீவ இச்சை] உடன் உலகவாழ்வையும் ஆத்மவாழ்வையும் ஒன்றோடொன்று சேர்த்துவைக்கிறதென்பது சாஸ்திர கொள்கை. இந்த இரண்டு வாழ்வுகளுக்கு மீடையிலிஸ் தின்று விட வகரிப்பது எண்ணங்களின் வாழ்வேயாம். ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ

ஓ இதைச்சரிவர வுணர்ந்தால் நம்முடைய எண்ணங்கள் பிறருடைய எண்ணங்களை சுக்கும் விநோதத்தை நம் பூர்வமாயறியலாம், எவருடைய எண்ணங்கள் நம்மால் சுக்கப்படுகின்றன? இப்போதுயிர் போடிருப்பவர் நம் எண்ணங்களும் இறந்தவர் எண்ணங்களுக்கிட நமது இப்போதைய எண்ணங்களால் சுக்கப்படலாம். இறந்தவர் எண்ணங்கள், கடலா? ஆம் தடையென்ன? இறந்தவர் மாமச்சுததனைத

யுதறிவிட்டார்களேயொழிய வேறுதேகங்கள் மாமச்சுமில்லாத தேகங்கள், அடையாமற் போனார்களோ? பிரிதிவிசரீரமில்லை! ஆக்னேயசரீர, ஜலீய சரீரங்கள் இருக்கலாமே. ஓ ஓ ஓ

ஓ ஒரு பெண்பிள்ளை பேதை மற்றொரு பெண்பிள்ளைபோடு சண்டைச்ச்சரவுசெய்ய ஆரம்பித்தாள்; கோபம் கொஞ்சம் மூண்டது; பின்னும் தாறுமாறாய்ப் பேசுகிறாள்: மீண்டும் அதிககோபம்! அதினும் அதிககோபம்!! அதினும் அதிகம்!!! அதினும் அதிகமாக கோபம், அத்தமீறி அவளுக்கு வந்து! அவளை, அவளுடைய தேகஉறுப்புகளையும், சின்னாபின்னப்படுத்தி விடுகிறது! சிலவேளைகளில் அப்படிப்பட்ட பெண்பிள்ளை அந்தக்கோப சமயத்தில் தன் குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தாளானால் அந்தப்பால் விஷமாக மாறிவிடும். ஓ ஓ

அந்தப்பாலையுண்ட குழந்தை உடனே நோயுற்றுத் துன்புற்றுப்பலவீனப்படும். ஒருசமயம் ஒருகுழந்தை அந்தமாதிரிப் பாலையுண்டு சீக்கிரம் இறந்து போய்விட்டதாகவும் சொல்லுகிறார்கள் ஏன்? அதென்ன! ஆசசரியமா? கோபம் அபரிமிதமாக ஒருவனைப் பிடித்துக்கொண்டால் அவனை நொடியில் கொன்றுவிடுகிறீர். மகாகோபியினுடைய வேர்வையையும் எஞ்சிலையுமீ எடுத்துப் பரிட்சித்து, அவற்றில் லிஷத் தன்மை இருக்கிறதென்று பண்டிதர் கூறுகின்றனர். (பிஷி, சூரியம் வைப்பவன் இவனே!) ஆகையால் கோபத்தைவிட்டு சாந்தத்தையடையவேண்டும். சாந்தம் உயிர் வளர்க்கும்! உடலை வளர்க்கும்!

கோபம் உடலைக் கொல்லும்! உடலுக்கு விஷத்தைச்
கொடுக்கும்! உயிரை ஒட்டிவிடும். மக்கள் கோப
எண்ணங்களையே மனசில் எண்ணிக்கொண்டிருந்
தால் இவர்களுடைய எண்ணமில்லாமல் ஒன்றுக்குப்
பகிளையிறமாக மற்றையோருடைய கோப எண்ணங்
களும் இவர்கள் மூளையிற் பிடிவெசித்து இவர்களை
நாசம் செய்யும்! சிவசுவ!! கோபமே சண்டாளம்.
அது கிட்டநெருங்கினால் பாவம்! கொடுமையே நர
கம்! தொட்டால் மும்முறை முழுதுக.

அப்படிக்கில்லாமல் சாந்த எண்ணங்களை மனம்
கிருஷ்டித்துக்கொண்டேவந்தால் நெருடைய சாந்த
எண்ணங்களும் மனசிப்புத்து சேஷமம் செய்யும்
தேகத்தைப் பலமாகக் கட்டிவைக்கும் சபம்.

சாந்தமனமுடையவர்கள், தங்கள் குழந்தை
களை ஆசீர்வதித்தால் குழந்தைகட்குத் திவ்ய
நேரிடாது. நீ சுகந்திதாடு வாழ்க என்று யாழ்
எமது செல்லச்சிருவனை ஆசீர்வதிக்கும்பேறு
எமது மனசினின்றும் ஒரு சுக எண்ணம் ஜனிக்க
கிறது. அந்த எண்ணத்தை எமது மனக்குழந்தை
பென்று பேசலாம். இந்த மனக்குழந்தையானது
அருகில் யாமில்லாத காலத்திலுங்கூட எமது செல்
வக்குழந்தையை உடனின்றி அந்த வெளிக்குழந்
தைக்குத் திங்கொன்றும் நெருங்காமல் பாதுகாத்து
வருகிறது. ஆகையால்தான் விவாகவேளையிலும்
மற்றைய பலசபுகரமான சமயங்களிலும் பெரியோர்
சிறியோரை ஆசீர்வதிப்பது, கலியாணகாலத்தில் எல்
லோரும் சுகவடிவான மனசுடன்கூடி இருக்கவேண்

டியததாரைசெய்யப் போ! நல்லபுதுவேஷடி! ஜில்லகடு
சன்! அகை விட்டுவிட்டு நமது ஜனங்களில் அநேகர்
சலியாடணக்காலங்களில் ஒருபூரோடொருவர் பந்த
யுத்தந் தொடங்குகின்றனர். இதென்ன அறியாமை
சுக சந்தோஷமும் கூச்சல் கலகலப்புமல்லவா ஆனந்
தீக்கல்யாணமாகும்.

பண்டிட்; T. K. இராமபத்ர சர்மா,

காளையார்கோவில், இராமநாதபுரம்.

ஞான போதினி.

ஜீரே தன்மையுள்ள தண்ணீரை ஒருவர் வற்றி
யென்றும், ஒருவர் பாணியென்றும், இன்னொருவர்
ரீர்பென்றுச் சொல்வதுபோல, ஸச்சிதானந்த ஸ்வ
ரூபமாகிய பரமாத்மாவை ஒருவரல்லாவென்றும் மற்ற
ஒருவர் ஹரியென்றும் இன்னொருவர் பிரம்மமென்
றும் கூறுகின்றனர்.

சமுத்திரம் அலையும் வேறன்று, ஆகிலும்
சமுத்திரத்தின் அலையென்று கூறுகிறோமேயன்றி
அலையின் சமுத்திரம் என்று சொல்லுகிறதில்லை.
அதுபோல் ராமன், கிருஷ்ணனாகிய மூர்த்திகளுக்கும்
புரப்பிரம்மமும் வேறன்று. ஆயினும் வியவகாரத்தில்
பாமகிருஷ்ணர்கள் பரமாத்மாவின் அவதாரமென்கி
டுமும். பச்சைமண்ணைக்கொண்டு பாணைசட்டிப் பல
லாய்முதலிய பலவிதபாத்திரங்களைச் செய்யலாம்.
சீட்டமன் ஒன்றுக்கும் உதவாது. அதுபோல் இன்
கியுமனத்தோர்க்கு நல்லறிவைப் புகட்டலாம். இன்
வழியைப் போதிக்கலாம். கடினமனத்தினர்க்குக்

கல்லியேறுது. கடவுளருள் சேராது. அவர்களுக்குச் செய்யும் உபதேசம் வியர்த்தமாகிவிடும்.

ஓ நக்கள் பகவானுக்கு அர்ச்சனை செய்யவேண்டிவைத்திற்கும் சுகந்த புஷ்பங்களிலும் மொய்க்கின்றன. அசுத்த பதார்த்தங்களிலும் மொய்க்கின்றன. சாக்கை அன்னத்தையும் தின்கிறது. அமேத்தியத்தையும் புசிக்கிறது. அதுபோல் மனிதர்களுடைய மனம் சில வேளைகளில் பகவானுடைய பாதாவிந்தத்தை நாடுகிறது. சில வேளைகளில் உலக வின்பத்தைத் தேடுகிறது.

ஓ குருவென்றொருவனா யேற்படுத்திக்கொள்வானேன்? ஏன் அநேகரை குருக்களாகவைத்துக்கொள்ளக்கூடாது? ஒரு இடத்துக்குப்போகிறவன் வழிகாட்டுவதற்காக ஒருவனை வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றி பல பேர்களை நேமிக்கலாகாது அவ்வாறு, அநேகரை நேமிப்பதால் கலக்கமுண்டாகி உத்தேசித்த இடத்தை சிக்கிரமாக அடையமாட்டான். அதுபோலவே நாம் ஒருவனாக குருவாகக்கொண்டு அவர் போதிக்கிறபடி நடக்கவேண்டும்.

ஓ எப்போதும் விளக்கின் அடியில் நிழலிருப்பது வழக்கம் ஆகலின் அதன் கீழ் இருட்டாகத் தானிருக்கும். விளக்கின் வெளிச்சம் தூரத்திலுள்ள பொருள்களுக்குத்தான் அடிக்கும். அதுபோல் மகாபுத்தமன்களுடைய அருமை அவர்களுக்கருகிலுள்ளோர்க்குத் தெரியாது. தூரத்திலுள்ளவர்களுக்கே தெரியும். பண்டிட், T. K. இராமபத்ரசர்மா, காளையார்கோவில், இராமநாதபுரம்.

நல்லொழுக்கம்.

நமது ஐசுவரியத்தினும், மேன்மையானதும் அதிகக்காலம் நீடித்திருப்பதுமானது நல்லொழுக்க மொன்றேயாகும். எந்த அந்தஸ்திலுள்ள எவரும் அடையக்கூடியதும் 'அவசியம் அடையவேண்டியதும்' அதுவேயன்றி வேறல்ல; அதற்குத் தீங்கு விளைக்க வேறொருவனுமாகாது அது நமது அற்ப ஆசை (Human Passion.) யின் மீது வெற்றியெண்ணலாம். அது தன்னை அடைந்த யாவருக்கும் அளவற்ற நம்பிக்கையாகிய அமிர்தத்தைக் கொடுக்குந் தன்மையுடையது. அது ஒருவனுடைய நடத்தையை ஒழுங்காய் நடத்த வல்லது. அது மனம்போன போக்கலாம் ஒருவனை விடாது. தடுப்பது, மனச்சாக்குயின் கட்டளைகளுக்கு மாறாக நடமாது ஒருவனைக்காக்க வல்லது, நல்ல அறிவு (Reason.) க்குப் பொருத்தமாகவே ஒருவனுடைய ஆசையை (Will.) செலுத்தக்கூடியது. எப்பொழுதும் மனச்சாந்தியையும் மகிழ்ச்சியையும் தன்னை யுடையவனுக்குத் தவறாது கொடுக்கும் தெய்விக கரு அல்தொன்றே. முடிவில் அது ஒருவனை பல சோதனைகளுக்குள் (Temptations.) அகப்படாமல்த்தடுத்தும் அரணாகும்.

உதாரணம் உபதேசத்தைவிடச் சிறந்ததென்று (Example is better than precept.) ஓர் ஆங்கிலப்பழமொழி உண்டு. மானிட சுபாவத்தைத் தெளிவாய்நின்று, யாதொரு மயக்கமுமின்றி யாவ

ரும் அறிந்துகொள்ளும்படி கூறிய நம் ஞானத்தி-
யாகிய ஒளவைப்பிராட்டியார் நல்லொழுக்கத்தை
நன்குவலியுறுத்தவே.

“நல்லாரைக் காண்பதுவு நன்றே
நல்மிக்க, நல்லார் சொற்கேட்பதுவு நன்றே
நல்லார் குணங்களுரைப்பதுவு நன்றே
யவரோடிணங்கி யிருப்பதுவும் நன்று.
என்று அருளிச்செய்தார்

நல்லொழுக்கத்துக்கு முதலாவது இன்றியமைய-
யாதது ‘தன்னடக்கம்’ என்பதாகும். மனிதனை
மற்றமிருகத்தினின்றும் வேறுபடுத்தி உயர்த்துவது
தன் அடக்கமே(Self-Control.)யன்றிவெறவல்.
மிருகம் தன்னிச்சைப்படி எல்லாம் நடப்பதுபோல,
தன்னடக்கமில்லாது, இச்சைப்பிரகாரம் இயங்கு
பவனெனும் மிருகத்துக்கு நிகரானவன். மனிதனி-
டம் தெய்வீகத்தன்மையும் பிசாசின் குணமும்ஒருங்-
கே உள. இவற்றையே Divine self, Animal
self.) யென்று ஆங்கிலேயர் வழங்குவர். இவ்விரு-
தன்மைகளும் ஓயாது வாதாடிக்கொண்டிருப்பது
ஒன்றையொன்று கீழ்ப்படுத்தவேயாகும். பிசாசுத்-
தன்மை தெய்வீகத்தன்மைக்குக் கீழ்ப்படியும்படி
செய்வதை ‘தன்னடக்கம்’ என்று இங்கு கூறப்படுகி-
றது. தன்னடக்க(Self-Control)மில்லாதவனை
பலபாவங்களுக்கும் பழிதனாக்குமா னாகின்றான்.
பிறனைக் கொலைசெய்க பாவியிடம், பிசாசுத்தன்மை
விளங்குமேதவிர, தெய்வீகத் தன்மைக்குரிய தெஜ-
சு எங்ஙனம் விளங்கும்! நாயும் பூனையும் தகுந்த

காரணமின்றி சண்டமாத்திரத்திலேயே சண்டைச்-
சரவு செய்வதுபோல், தன்னடக்கமில்லாதவர்
களும், அற்பக்காரியத்திற்கு ஆணைவிட்டமுற் கொப்ப-
படுவதும் அக்கிரமங்களைச் செய்வதும் நம் ஆச்சரி-
யப்படத்தக்கதல்ல.

கேட்பப்படுவோர் நாம்கண்டு இரக்கப்படத்தந்-
தெனையாவன்; எனெனில் தன்னடக்கமில்லாதவன்
பலவினமே கோபமாக வெளிப்படுகிறது. சினத்தை
ஆற்ற அசத்தனாயிருக்கிறானென, அவன்பெரும்பே-
தையேயாகின்றான். “தன்னைத்தான் காக்கற்சினங்-
காக்கீகாவாக்காற்-றன்னையே கொல்லுஞ்சினம்”என்-
பதைக் கேட்டு மறியான்போலும்! கோபத்தினால்
கெட்டவர்களைக் கூறின் “வையத்து இறந்தாரை
எண்ணிக்கொண்டற்று” என்றுதான் சொல்லவேண்-
டும். தன்னடக்கமில்லாதவன் தாழ்ந்த நிலைமையை
விட்டு உயர நிலைப்பது ‘முடவன் கொம்புத்தேனுக்-
காசைப்படுவதுபோலாம்.

“அடக்கம் அமரருளய்க்கும் அடங்காமை
ஆரிருளய்த்துவிடும்” என்பது மறக்கற்பாலதன்று.
உண்மை நல்லொழுக்கத்துக்கு இன்றியமையாதது.
உண்மையுடையவரைப் பிறர் எக்காரியத்துக்கும்
நம்புவார்கள். அது பலரையும் ஒற்றுமைப்படுத்-
துகின்றது. உண்மையில்லாதவர்கள் தீயோராதலின்
நண்மையான நட்புக்குரியவர்களல்லர். இது பற்றி
யே தீயோரைக் காண்பதுவுந்தீதே, திருவற்ற தீயார்
சொற்கேட்பதுவுந்தீதே, என்று அருளிச்செய்யப்-
பட்டது.

பொறுமையும் விருத்தியெய்யப்படவேண்டியதே. கோபம் மனக்கொதிப்பை விளைக்குமாதலின், மனக் காய்ச்சலென்று அழைக்கப்படும். உடம்பின் சர முள்ளவன் எங்ஙனம் இனிப்புக்கும் கசப்புக்கும் பேதமறிய மாட்டானோ, அங்ஙனமே மனசுரமாகிய கோபமுள்ளவன் நன்மை தீமையை நன்கு பகுத்தறிய மாட்டான். மேலும், கோபம் கோபத்தையே பெருக்கும். அதனால் பகைமிகுதியுமுண்டாகும். அன்பு ஒற்றுமையையும் கோபம் வேற்றுமையையும் கொடுக்கும். நமது அன்பினாலே துஷ்டஜெந்துக் களுங்கூட சாந்தமடையுமாயின், அதனால் ஆகாதது எது? அன்பே உலகனைத்தையும் ஆளுவதன் றோ?

நல்லொழுக்கமுடையோரிடம் இரக்கம் எப்பெழுதும் காணப்படும். இரக்கம் ஒரு சிறந்த தெய்வீக குணமாகும். ஆகையால் நாட்டத்தைக் குறைக்கிறது; ஆகவே நடுவுநிலைமை பிறழ் என அறிசமராயில்லை. என்னியொருடைய அக்கத்தைக் குறைக்கத் தங்கள் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் பொருட்படுத்தாத பெரியவர்களை விருத்தியாக்ருகின்றது. இரக்கத்தினாலேயே, ஸர்சிட்னி, (Howard.) ஹோவர்டுமேயர் என்றவர்களை நாம் இன்றும் நினைக்கும் படியாயிருக்கிறது. டேமியன் என்ற பாதிரி குஷ்ட ரோகிகளுக்கு உதவிசெய்யத் தானாகவே சென்று, அவ்விபாதிதனக்கு வந்த காலத்தும் ஒரு சிறிதும் பின்னடையாதிருந்ததென்றே அவருடைய நல்லொழுக்கத்தை நிலைநாட்டுகின்றது. நல்லொழுக்கம்

முடையோர் மானத்துக்கு மிகவும் அஞ்சுவார்கள். பிறர் அற்பமென்றெண்ணுவதையும் அவர்கள் அலகியஞ் செய்யமாட்டார்கள்.

வேறெத்தனையோ காரியங்களில் பேம்பாடுற்றவரும் ஒழுக்கமின்றியிருப்பின், ஒரு பயனுமற்றவர் களையாவர். ஆதலின், நல்லொழுக்கம் திடீரெனத் தெய்வகிருபையாலாவது தற்செயலாகவாவது வருமென்று நினையாமல், நமது இடைவிடாமுயற்சியினாலேயே அடைந்து கொள்ளவேண்டுமென முயற்சிப்போமாக! நல்லொழுக்கமே நன்மையான எவற்றையும் நாம் கேட்காமலே தரவல்ல கற்பகதருவாமென்பதை மறவாதிருப்போமாக.

டீக்ஸ்லை மாணிக்கவாசகன்.

ஞாபக விருத்தி.

1: முற்காலத்திருந்தோர் சிலர் எவ்வளவு ஞாபகசக்தி பெற்றிருந்தனரென்பதை மாத் திரம் இங்கு கவனித்தால் நமக்கு நமது ஞாபகத்தை விருத்தி செய்ய ஓர் ஆசை உண்டாகுமென்பதிலையமில்லை. ஆதலின், விஷயம் கிரக்கர் அட்கின்ஸ்ன் தெரிவிக்கும் சிலணப்பற்றி மாத் திரம் இங்கு கவனிப்போம்.

2. (Grotius) குரோட்டியஸ் என்பவரும் பாஸ்கல் (Pascal) என்பவரும் தாங்கள் எப்பொழுதாவது வாசித்ததையோ அல்லது யோசித்ததையோ ஒருபொழுதும் மறந்ததில்லையாம். கார்டினல் மெசபான்தி (Cardinal Mezzofanti) என்பவர், தான் துது பாடிவருவதற்கு அதிகமாக அறிந்தும், ஓர் முன்கூறுவார்த்தையைக்கூட மறந்ததில்லை யென்கின்றார். ஓர் கிராமத்தின் மயான வேலைக்காரன், முயிதத்தைத்து வருடத்தில் எந்தத்தேதியில் பார்ப்பான் இறந்ததெனும், இறக்கும்பொழுது வயதின்வளமுள்ளும், கூடிய வந்திருந்தோர் இன்னின்

னென்றும், - சொல்லும் ஆற்றலுடன் விளங்கினு
னென்று, ஒருவர் எழுதுகின்றார்.

3. இரண்டாயிரம் வார்த்தைகளை ஓர் முறை
கூறக்கேட்டு 'செனிக்கா' (Seneca) என்பவர்
தனது ஞாபக சக்தியால் முந்திய முறை பிறழாது
கூறிவந்தார். அவருடைய நண்பர் போர்டியஸ்
லாட்டியோவும் (Potirus Lotio) தான் சொ
துள்ள பிரசங்கங்களை ஒருபொழுதும் மறந்ததா
வது வார்த்தை வரது இடர்ப்பட்டதாவது கிடை
யாது. சீனிபாஸ் என்ற இராஜாங்க உத்தியோக
கன் ஓர் தினத்தில் ஒரு பெரிய கூட்டத்தில் ஓர்
வொருவரின் பெயரையும் அறிவிக்கப்பட்டான்.
மறுநாள் அதில் யாணாச்சுண்ட போதிலும், பெயரை
மறவாமல் கூறி சலாஞ்செய்தானாம். தனது சேனை
யில் ஒவ்வொரு வீரனுடைய பெயரையும் 'சைறஸ்'
(Cyrus) என்ற அர்ச்சன் அறிந்திருந்தாரென்று
புதலாப்படுகின்றது.

4. 'அகஸ்தின்' (Augustine) என்பவரது
நூல்களிலிருந்து கூறும் ஒவ்வொரு மேற்கோளும்
இன்னபக்கத்தில் இன்னவரியில் இருக்கிறதென்று
பிராக்ஸிஸ் லாபரஸ் (Francis Lairez) கூறியுந்
தார். எதென்ஸ் நகரத்திலிருந்த இருபதாவது
இலங்களின் ஒவ்வொரு பெயரையும் 'தெமிஸ் டாக்
ஸ்டிஸ்' (Themi Stacles) பெயர்பெயரெழுது
கூறியதுண்டு.

5. கார்சிக்காவில் ஒருவன் ஓர் முறை சொல்
லக்கேட்பு முப்பத்திராயிரம் வார்த்தைகளை அதே
முறையிலே அல்லது தலைகீழாகவே சொல்வது
எழுக்கமென்று (Miretus) முறிட்டஸ் எழுதி
யிருக்கின்றார். மேலும் அவனிடத்தில் ஒருவன் போப்
புது ஞாபகத்தின் சேவல் கிடைமையைத்தெரிவிக்க
வே, 'பத்துப்பதினாந்து நாட்களுக்குள்ளானது ஞாப
கம் பலப்படுமாபடிசெய்து விட்டான்' இன்னும் ஐக்

நாறு வார்த்தைகளை ஓர் தடவை கேட்டால், மறு
படியும் தவறாது கூறத்தலைப்பட்டுவிட்டான்.

6. புத்தக சாலைப்பற்றிய ஞாபகத்தின்
(Magliabechi) மிகப்பிரசித்திபெற்று விளங்கி
னார். உலகத்திலுள்ள எந்தப் பெரிய புத்தகசாலை
யிலும் இன்னவிடத்தில் இன்ன புத்தகமுண்டென்
பது அவருக்கு ஞாபகமிருந்தது. அதை ஓர் சமயம்
சகலரும் கெரித்துக்கொள்ள நேர்ந்தது. துஸ்கானி
(Tuscaney) டிபூக் ஓர் ஆரிய புத்தகம் எங்கே
காணப்படுமென்று கேட்டபொழுது, கான்ஸ்டான்
டி நோபிலுள்ள பெரிய புத்தகசாலையில் வாசலுக்கு
வந்துபக்கத்திலுள்ள மூன்றாவது பீரேவில் எழா
வது தட்டில் ஒரு காப்பி மரத்திரம் நீர் தேட்கும்
புத்தகத்தில் இருக்கிறது என்ற பதில் விடுத்தாராம்!
ஆ! என்னை இவரது ஞாபகம்.

7. இலியட் (Iliad), ஒடிசி (Odyssey)
என்ற இருபேரும் நூல்கள் முழுவதையும் ஒரு
பாதத்துக்குள்ளும், என்னை கிரேக்க கவிஞர்களின்
நூல்களைத்தையும் மூன்று மாதத்துக்குள்ளும்
பாராமஸ் ஒப்பிக்கும்ளவு கூடப்படித்த ஜோசப் ஸ்
காலிக் (Joseph Scaliger) தனது ஞாபக
சக்தியிலும் தேவலமென்று கூறவாரேயானால், நம்
கிலைமை என்னதாம்!

8. முடிவில், நம் நாட்டிலும் இத்தகைய சில
புள்ளொன்பது நிராகேசுபமானதே ஆயினும், பெருது
ஜனங்கள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஞாபக சக்தியில்
அதிகரிக்கிறார்களோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு தான்
புத்தகம் சிரப்படையுமென்பது திண்ணம். ஏனெ
னில் எவ்வளவு வாசித்தும் ஞாபகமில்லாவிடின்,
என்ன பயன்? ஒவ்வொருவரும் கற்றதை ஞாபகத்
தில் வைத்துக்கொண்டுதான் புதிதாய்க் கற்க ஆரம்
பிக்கவேண்டும்.

ஸெல்வகல்கச்சர்

தமிழ் அங்கம்

“வருந்தித் தாங்கற்றன் வேம்பாறு மற்றும்
பரிந்து சில கற்பான் றொடங்கல்—கருந்தனம்,
கைத்தலத்தவயத்துச் சொரிந்திட்டரிப் பரித்தாங்
கெயத்துப்பொருள் செய்திடல்”
நெல்லை—மரணித்தவாசகன்.

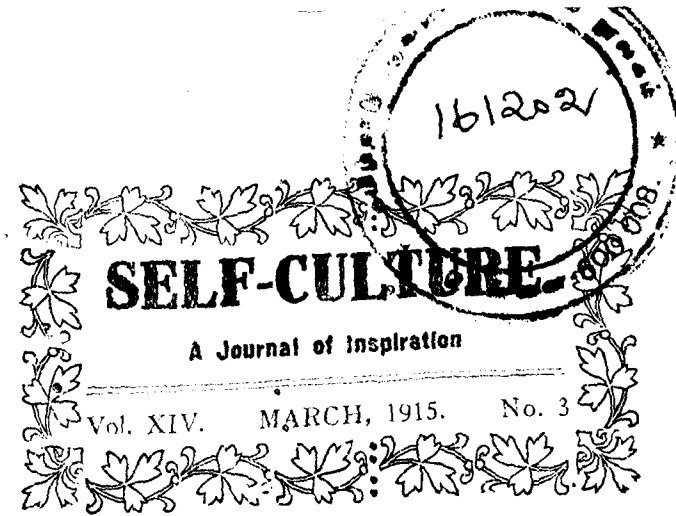
Words of praise from a Tamil Student.

ஐயா,

இப்பவும் தங்கள் சுசயிட்டியில் மெம்பராகச்
சேர்ந்து ஒருவருவாகிறேன். தங்களுடைய கரஸ்
பாண்டென்க படித்ததில் அநேகம் ஜெயம் பெற்றி
ருக்கிறேன்.

அதாவது நித்திரை உண்டாக்குதல் ருசிமாத்
தல் கை தாலுதல் ஓட்டச்செய்தல் கண்பார்வையி
லில்லாதவர்களை விரைவில் குணப்படுத்துவதற்கு
எனம் செய்யச்செய்தல் ஒருவனை பெஞ்சைப்போல்
படுக்கவைத்து அலுன்மீது ஒருவனை உட்கார வைப்
பது. இன்னும் அநேகம் ஜெயம் பெற்றிருப்பதாலும்
நான் அநேக Magic செய்வதால் என்னுக்கு இவடம்
Magic Professor, என்றும் டைட்டில் கிடைத்
திருக்கிறது.

T. R. Arumugam Pillai,
Kullupet Street, Tanjore.

Mind Poise.

MABEL GIFFORD SHINE, ROUTE 1, RICHMOND, Va.

If we actually realized that thoughts are living entities, that they are of the quality of life that we ourselves have given them, what a beautiful garden we would make our Mind. And when we had accomplished that, we should have a poised mind, and we should enjoy in a hundred ways where now we enjoy one. Ah, let us enter our garden and see—

The first thing, we stumble over a heap of unsightly rubbish; trashy, worthless stuff, which we have allowed to fill up this corner of our mind. Life is too precious, too full of things beautiful, sweet, grand, to give any of our time or energy to trash. We look to see what thoughts have gone to the making of this heap: idle; aimless, dull thoughts that come from nothing and lead nowhere; non-consequential thoughts about our affairs or others; how many, many hours have been spent this way. Let us dump this accumulation out as quickly as possible. And let us not allow anymore to find entrance.

And here is a tall plant trying to look over the wall

THE SELF-CULTURE JOURNAL.

down to his father's "grandchildren."

Second, he realized that he must keep his mind clean and free from impure imaginations and unholy thoughts, for as a Man "thinketh in his heart, so is he," and so to a large degree will his posterity be. Impure thoughts almost invariably result in impure actions.

Third, in order to keep his thoughts pure, he realized that he must not partake of stimulating foods, strong drink, or tobacco in any form. These having the tendency to stimulate the passions, would most surely preclude the possibility of his being kind to his father's "grandchildren."

If this young man's parents had taught their boy from childhood the sanctity and sacredness of his entire being, and when he was merging from the sunny meadows of childhood into the broader fields of youth, had instructed him still further as to the responsibility of fatherhood; if they had told him that somewhere in this beautiful world, God was developing a pure soul that doubtless one day he would call by the hallowed name of wife; that he must keep his own life as sweet and pure as he expected that bride's life to be, it would have been much easier for him to solve intelligently the problem of his father's request.

Only as parents sacredly and wisely instruct their children regarding Eugenics will they have any adequate appreciation of the responsibility of parentage, and the sublime privilege and "dignity of conferring life."

Blessed are the pure in heart, for they shall see the godlikeness in their own children and in their parents' "grandchildren."

MAY CH, 1915.

Brief Biography of Prof. J. W. Taylor F. I. A. Sc.

He was born on the 100 Feet Bank, Hilgay, in the county of Norfolk, in 1865, and at the beginning was

handicapped by adverse circumstances. He has undergone a process in life which sharpens the practical intellect and does not by any means puff up with vain conceits. His father died when Mr. Taylor was eighteen months old. A baby was born on the

day his father died. His mother, at 23, and this new arrival and himself were left unprovided for. Our subject scarcely knew what boyhood was; he was working at eight years of age, earning 2s. 6d. a week, and when his mother died he was in his 12th year and earning the magnificent sum of 4s. 6d. weekly. With varied experiences he continued farm work till 20 years of age. Three years previously he had a "religious awakening," which opened out life to him, as to others, with a much different meaning and aspect. Self-culture being his hobby, he devoted his reading mainly to literature of an evangelistic type. At twenty he was called into evangelistic work, labouring for the conversion of the masses to practical Christianity, preaching and lecturing according to opportunities. Travelling in this work brought him in contact with various men of keen intellect,

THE SELF-CULTURE JOURNAL.

into other gardens, thinking them finer, wishing it could get out of this garden into one of the others. How much of unhappiness this plant makes for, and how much wrong doing it is responsible for. No, we will not pull up this miserable plant, we will touch it with our magic wand of a New Thought; we will set every cell in it to vibrating to a new motion; it shall no more be a frowning plant, it shall be a smiling plant; we will change it from the plant of Envy to the plant of Loving to see others enjoy.

Oh, what is this poor little shrinking, shivering, shrivelled plant? It is FEAR. The more we envy the poorer we grow, and the more we fear the more we find to fear. What cause have we to fear? We who know God's laws are all beneficent and work always for our good? We know nothing can happen to us, that we are protected every instant of our lives, that all we have to do is to let ourselves be protected. And we know that the way to do it is to hold the thoughts of safety and protection that hob-nob with safety and protection. Whatever we fear, poverty, failure, loss of any kind, enmity of others, etc., we can escape by holding the opposite thoughts. The thoughts of these things we fear but set about working with these very things. Thoughts of a kind flock together the same as birds of a feather, and they accomplish according to their natures; the natures we have given them.

Now we will transform this plant of fears; each and every fear we will heal with our wand and each one will change to trust. There is nothing so searing, so blighting, so destructive as fear. And to secure this trust, we must dip our wand into the pool of a clear conscience;

MARCH, 1915.

we must be helping to do for others that which we wish done for us. The fruit of the spirit must be cultivated and nourished: it cannot grow upon thorns. Wrong thinking, wrong speaking, wrong doing, will never lead us to that haven of peace, for which all travellers long, and so few find. Thoughts of fear cannot lead us to peace, only thoughts that make for peace. Here in the midst of our garden where fear has reigned, shall stand the tree Trust, which fruits continually and nourishes all the garden.

See, now, how instantly all the plants feel this transformation, and lift their head to the sunlight.

None of us realize how fear with its many branches, above ground and under ground, drains our life. how it is entwined with every thing pertaining to life. Fear is begotten of wrong thinking and wrong living and to gain that trust, that peace we must get rid of the wrong things that foster fear.

Here is a haughty looking plant, spreading broad leaves about itself, and over shadowing many smaller plants which look sickly for want of sunshine. This is PRIDE. There are many kinds of pride; the kind that flourishes in your gardens may be very different from the kind that grows in mine, but all have the same root. There is the pride of place, the pride of influence, of ancestors, of intellect, of education, of talent, of genius of wealth, success of any kind, the pride of beauty and of power. Each and all spiring from the love of standing above others.

"He that will be greatest among you let him be the servant." In whatever way you are superior, you must use that gift for the good of others; you must use it to

THE SELF-CULTURE JOURNAL.

serve others. If you use it simply to raise yourself above others that you may look down upon them and be looked up to by them, you have missed the purpose of the gift. You have missed it in two ways: First it is given to you for our development.

Pride is always insecure, and knows no trust or peace; get rid of it if you would enter into the happy ways. And pride is hard; it isolates itself, and shuts itself out from all the sweetnesses and joys of life; it mocks at love and with its frown, frightens away the little children. Pride is cruel and merciless, but it is more cruel and merciless to itself even than to others; it eats its own heart out, and makes life a desert. Cast it out with all speed; no, we will transform it.

Here is an uncanny plant; it is low and deformed; it reaches out like clawing fingers, gathering to itself; it is unsightly and loathsome; it is AVERICE. It is gathering everything it can for its own use; it is taking from others what belongs to them; it even takes their very life and leaves them to die. It cares not, so it succeeds in its endeavors. How quickly The Love of Giving will transform this hideous thing into a plant of grace and beauty; how its leaves will expand and shake out perfume for all the garden; how it will sparkle and smile on every plant that nods that way.

And here is another uncanny thing; it reaches every way, twisting and turning, rustling and sighing, and nobody can comfort it. It is that strange plant-DISCONTENT. It is so dissatisfied with itself, and everybody and everything it makes everybody around it uncomfortable. And it will not give up its reaching and twisting. It is seeking; seeking for something better than it has known.

MARCH, 1915.

While it is an unlovely and most unhappy plant, yet to it we owe our inspiration to undertake the improvement of our garden.

And now we have found that for which we sought, we will turn this plant into a thing of beauty and content; we will satisfy its longings, for we have found the Science of Thought, and we know how to make of our garden a heavenly place. Thought, is the alchemist that turns our dross into gold; our poor little pebbles gathered with so much painstaking, into jewels, and our sad garden into a bowet of light and beauty, filled with blossoms and fruits. Thought is a magician, revealing what was previously invisible, sounding harmony where was discord, and gathering about itself at will such company as it desires. And it was Discontent that woke us and urged us on to seek for these better things.

Dear me; the plant we have come to now I almost think is the most harmful one in the garden; it is huge and strong; if we do not get rid of it it will crowd out everything else; it is the plant, I MUST DO AS I PLEASE AND YOU MUST DO TO PLEASE ME. There is a terrible time in the garden when anything hinders this plant from carrying out its wishes, or when any other plant fails to please it. Everything in the garden must be run according to this plant's ideas, and everything must be done in just the way that it prefers. This plant is so disgusted when anything is not done as it wishes; it is so angry when anyone dares refuse to do its bidding; it is so impatient with the incapable ones; the too old, to the too young, the too weak, the too ignorant, the too indolent, and the too "selfish".

Sometimes when we look upon this erring plant we

thus he lost much of the best of life. His entire career might have been marvelously changed had his parents and teachers realized that he was a shy, timid child, not mentally deficient, but of very slow development.

The suggestion of inferiority has caused more individual wretchedness, more tragedies and failures in life than anything.

There are thousands of people in our country who seriously injure their self-respect and self-confidence, as well as their courage and all the other success qualities, by a consciousness that there is a serious difference between themselves and their employers; that they are of an inferior class. We see this type of man everywhere, fawning, cringing, flattering. It is always "Yes sir; yes, sir;" "certainly, certainly;" "Just as you say, Mr. So and so," to every demand of the man in authority, no matter how unreasonable or heartless it may be. One would think from the employees' attitude that he had no rights except those which were borrowed from the man who pays for his services.

Even if you are poor and your employer a millionaire, you have just as much right on this earth as he, and if your ambitions are high and you do your best, you should hold up your head and look him and the world squarely in the face.

If you feel very ordinary, you will appear very ordinary. If you do not respect yourself, you will show it in your face and manner. If you feel lovely, if you have a skim-milk opinion of yourself, you may be sure that nothing very high will manifest itself in you. The world will take you at your own valuation.

Phrenological Character Sketch.

Robert Blatchford

Editor of "The Clarion." Founder of "The Clarion Fellowship." Author of "Mercy England," "Julie," & Writer of the War Page from France in the "Weekly Despatch"

BY J. MILLOTT SEVERN, F. B. P. S.

Environment has much to do with making or marring the individual's success. Creatures of circumstances who falter at the slightest obstacle can never achieve anything great. To one, however, endowed with intellect, an honest nature, and persistency of purpose, it matters less what his environments may be. Steadfast in principle, resisting luxury and indulgence, and utilising adverse experiences, sooner or later in one form or another advantageous to his fellows, his intellect, power and influence manifest themselves. Unsuspected even by the most interested and watchful of parents or friends, there are oftentimes lurking in the nature, even of the dullest lad, qualities of mind which in future will distinguish him as a great power in the world. Phrenology throws a flood of light on these mysteries of mind, which may not be revealed by any other means.

Robert Blatchford little dreamed, when almost penniless and friendless he ran away from a trade so un congenial to his tastes as brushmaking, and afterwards became a soldier, that he would one day, ere he reached the prime of life, attain to the high position and influence and esteem he now holds among his fellows.

The circumferential measurement of Mr. Blatchford's head is 22½ inches; width, 5½ inches; length from front to back, 18 inches. His quiet demeanour may at first

THE SELF-CULTURE JOURNAL.

almost think it is too bad to undertake to transform; we are for pitching it out," root and branch and reducing it to ashes. But patience is a wonderful revealer and PATIENCE though a slender plant, does grow in our garden and by waiting we have learned that the stronger a plant grows in the wrong way the stronger it will grow in the right way once it is headed right and so we will turn this giant into a I WOULD RATHER PLEASE OTHERS THAN BE PLEASED MYSELF PLANT, and see what will come of it. The timid little plants who were always offending because they were so afraid they would, will take courage and lift up their heads, and the angry plants who were always vowing that they would take no notice of the "Old Grouch," and then scurrying around to do its bidding as thought their life depended on it, will be able to smile instead of frown, and to dance instead of jostling everybody in their haste, and they will be able to avoid the mistakes that hurry and worry bring about.

And so we might go on rambling about our garden for a day, yes for a week, looking up the plants good and bad, and re-arranging them, but we shall do better work if we take a part at a time, for its strenuous work, and if we come fresh to it each time, we can see more clearly, and shall have more courage for the undertaking.

When we have been over the whole garden we shall have a poised mind. And we cannot be happy or healthy until this work is accomplished. More than that, until then we shall not know our possibilities. We all are endowed with beautiful gifts, but so much is hidden because of our un-poised minds; we are timid or selfish or vain or something and our talents have no chance. Perhaps the greatest handicap is ill-health; or not sound

MARCH, 1915.

health. A poised mind creates a poised body, and a poised body helps a poised mind. When they live in harmony all is well, when all is not well, let us seek out the infarmony and change it into harmony.

His Talisman

MRS. MARY E. TEATS, F. I. A. SC.

A sad company gathered around the family breakfast table in the home of Mr. Brown. The idol of that house, the oldest son, was to leave the old home-stead to go into the great unknown world to make a name for himself.

The time had arrived when the good-by must be said. With the anxiety that only a fond mother knows, she pressed her boy to her heart in one long, loving embrace, and sank into a chair.

The father followed his boy to the gate, and bidding him good-by, said, "Son, be good to my grandchildren."

The son replied, "Why father, I am not even married!"

"Never mind, my boy; think out your father's parting admonition, and be kind to my grandchildren."

The young man thought very seriously of his father's parting words. He could come to but one conclusion; namely, that his father could have meant nothing less than that he must live a clean, pure, upright, manly life. Many times when he was tempted to step aside from the path of rectitude and virtue, the father's words proved a talisman. The more he pondered them, the more the weight of the responsibility of fatherhood was borne in upon his soul.

He realized, first, that he must maintain God's fundamental law of the conservation of vital force, to hand

engaged in Christian and Temperance work, and others possessing but little character or intellect. All this led him to conclude that the essential differences in human personality must be innate. His mind, thus prepared, was readily opened to the influence of Phrenology. He read keenly all which came in his way on the subject, reading heads for self-information, conversing and debating the subjects as opportunity occurred. In 1887 he decided to devote himself to Phrenology as a profession. He did not, however, take this step without serious thought, consulting and taking the advice of a well-known phrenologist. Mr. Taylor took his Astonishing Head, the Fowler Phreno. Institute in 1893, and finally graduated with the Diploma and became a member thereof in 1895. He also took the Diploma of the British Phreno. Association in the same year. He was elected a Life F. S. Sc., London, in 1896. He took the Degree of Doctor of Refraction (Georgia) in 1899. The Hon. Degree of Doctor of Phrenology (N.C.) was conferred on him in 1909. He took the Diploma of the Incorporated British Phrenological Society, London, in 1909. He was made a Fellow of the Indian Academy of Science in 1913. He was elected an Associate of the International Society of Philology, Science, and Arts in 1914.

The Suggestion of Inferiority.

BY DR. O. S. MARDEN M. A. Sc., N. Y., U. S. A.

Who can ever estimate the blighted ambitions, the stunted lives which have been caused by the suggestion of inferiority! The constant suggestion of stupidity and dullness to a child by his teachers or parents, the frequent declaration that he is a blockhead, always blundering, making mistakes, and that he never will amount to anything, often makes an indelible impression upon his plastic mind and becomes one of the most difficult things in the world for him to overcome later in life.

This apparent stupidity, or dullness, is often the result of timidity, shyness, or bashfulness. The child does not dare to assert himself or express his individuality.

His parents and teachers awe him with their superior knowledge and experience, and he naturally says to himself, "Of course, they know much better than I do. They are probably right in regarding me a blockhead." Thus, he begins to feel that he is one, and that he can never amount to anything.

I know a man with magnificent possibilities, whose whole career was thus greatly marred. As a child he was continually being told that he was stupid, a dunce, and he says later in life, whenever he was asked to assume any responsibility in public or private affairs, the pictures of his inferiority which were so impressed upon him in his childhood would come to him and seriously cripple his confidence. He felt that he did not have the ability that others around him had; that there was something lacking in his nature. This placed him at a great disadvantage, so that he never put himself forward, and

THE SELF-CULTURE JOURNAL.

throw you off your guard; but soon you perceive the gradual unfolding of a beautiful mind, a manly yet unobtrusive and gentle nature; broad sympathies and warm social feelings.

His head is very long, and high and broad in front, especially in the regions of Benevolence, Ideality, Sublimity, Spirituality, Constructiveness, Mirthfulness, and Causality; and the Perceptive organs are large. Hence his strong sympathies, sense of humour, refinement, creative capacity, and imagination combined with practicability.

Self-esteem and Secretiveness are his weakest mental organs; yet they are not so small as to cause any particular deficiency. Many qualities combine to make him self-possessed, discreet, tactful, diplomatic, confident in those matters in which he is well versed; independent in judgment and in the expression of his own personal opinions, yet he is most modest and unassuming in disposition, candid, sincere, and very sensitive. The length of his head from the medullary centre forward gives him a powerful intellectuality; add the length backwards, strong domestic qualities. Philoprogenitiveness, Inhabitativeness and Friendship are very large; he has great love for children or animals, and strong friendly and social feelings.

Concentrativeness and Firmness are both fairly large. He possesses marked powers of application; is thoughtful, studious, concentrative, steadily persevering, patient; has aim, and stability of purpose. His large Cautiousness may cause him to procrastinate sometimes, but he is able to adopt a line of thought and steadily pursue it to the end. Lack of these qualities in the majority of people is

MARCH, 1915.

the cause of a vast amount of failure.

The whole of his perceptive organs, including Individuality, Locality and order, are large; he is very observant, fact-gathering, orderly, systematic, a good judge of proportions, colours, locality, and the position of objects; and though particularly fond of home, would enjoy travelling for the purpose of acquiring knowledge, experience, and for the study of Human Nature.

Eventuality being large, he has a good general memory of passing events and incidents; he readily recalls to mind his knowledge and experiences, and possesses marked facility of verbal expression. His sensitive, cautious, retiring nature prevents him displaying himself as a public speaker. Language, however, is one of his largest organs, and combined with very large Ideality, Sublimity, Constructiveness, Mirthfulness, Eventuality, Comparison, Causality and the Perceptive organs, especially qualifies him for authorship, journalism, and his socialistic propaganda.

• He is a gifted and many-sided man; sober in thought and judgement; solid, reliable, patient, enduring, thoughtful, considerate, practical, original, unconventional. His large Benevolence, Adaptability, Friendship, Intuition, and practical experience make him broad-minded, warm-hearted, social and strongly sympathetic. He is, however, too sensitive, modest and retiring to impose his presence upon others, and dislikes to participate in publicity and the performance of public functions. The study and contemplation of human, as well as rural nature affords him immense gratification. His large Ideality and Sublimity gave him a glowing imagination, creative capacity, and love of all that is beautiful and sublime in

created things. There is poetry in his composition, which is manifested when he allows his mind to have full sway. Though inwardly emotional, he has wonderful control over his feelings and though highly idealistic, he can repress these feelings when practical issues demand his consideration.

Psychology (An Appreciation)

BY DR. NORRIS C. SPRIG, L. L. D., F. I. A. SC.

Of all of the many societies and organizations, and of whatever relative merit, I am frank to say that no other appeals to me nearly so substantially as the "The Colorado New Psychology Society". Incorporated in Denver nearly 3 years ago, meeting regularly once a week entertained and instructed by the more earnest and advanced students and speakers from the ranks of the College and the so called leading professions. Non-sectarian, but none the less liberal profound and spiritual. To we older (not to say wiser) ones the unhappy thing is the not having been taught it in early childhood, which misfortune, however, is quite forgiven and overcome by the timeliness and helpfulness of it now.

Indeed it is not unusual to hear such significant testimonials from among the members, "Psychology has worked a transformation of my life," I have more abiding faith and hope and love, greater enthusiasm, more courage "every thing seems different," and along which line, I should be pleased to quote at length.

The constitution of our society is so fine I give it here in full, "The objects and activities of this Society are for religious and educational purposes; for the dissemination of a better understanding of the fundamental

principle of the science of Psychology; to promote among its members advanced work and research in all practical departments of the science; a cleaner discrimination between true and false standards; and to encourage noble aspirations in its members, both individually and collectively, in all of their endeavors that the true, the good, and the beautiful may crown their success in the study and advancement in this growing and vitally important science, Psychology."

I am satisfied with the flowers and the birds, satisfied with my beautiful friends and my books. Satisfied with the sunset, the blue dome, and the stars, and I am also satisfied with psychology as a vital and unlimited source of research, and this brief contribution is given in the earnest hope of interesting others in the consciously, constructive, thinking, acting and living Psychology, of observing it in poetry, in art, in literature and in Life as "the systematic study or science of the first principles of being and of knowledge, the reasoned doctrine of the essential nature and fundamental relations of all that is real",—"the science of the human mind or [soul], and its activities and capacities,—the science that treats inductively of the phenomena of the human consciousness and of the nature and relations of the subject, of their mental science and mental philosophy"—"the soul is capable of seeing and feeling the principle of life as connected with the body, hence the human soul, the mind—Psychology Philosophy. Metaphysics, together with more than a half-hundred additional mergings and phases upon which you may be enlightened and feel yourself Grow, in the Eternity of the Now and the responsive sense of the DIVINITY dwells within."

A Book Review

Phrenology for Students.

Crown 8vo. Cloth Boards, Gilt Lettering,
192 pp. Price 2/6.

British Phrenological Society, 65-66,
Chancery Lane, W. C.

BY MR. J. P. BLACKFORD, F. B. P. S.

Phrenology during the last score of years has undergone a radical change. Its practical application is now more seriously recognised than ever before in the history of the science. But new publications on the subject are, however, unfortunately few; hence *Phrenology for Students*, which means also for the public, is a very welcome and valuable addition to modern phrenological literature.

The author holds a high position in the phrenological world; having been twice President of the British Phrenological Society, Incorporated; Editor of the nine years' vols. of "*The Popular Phrenologist*" and a frequent contributor to numerous other journals. He is a charming and facile writer, with a mature experience that adds conviction to his writings; and his exposition of mental science is made delightfully fascinating reading. What Mr. Blackford has to say is always welcome and seriously considered by students and adherents to the science.

In this new publication, which is a handsomely bound volume, containing new diagrams and a fine portrait, the author deals lucidly with the latest discovered facts of the anatomy of the brain, the functions of the brain, and the value of the brain.

There are chapters on The Meanings of the many variations in the shapes of heads good and bad; Regional developments; Racial divisions; The functions and attributes of the mental faculties; The temperaments; etc. Concentration, Imagination, Reason, Will, and other mental attributes are tersely explained, and much valuable information given regarding the purely practical application of Phrenology, and the kind of person the practical phrenologist should be.

The work not only demonstrates the essential need for enlightenment on the subject of which it treats, but opens out all the information necessary for the learner to acquire a knowledge of the laws through which is revealed the mind of man, being equally as useful to the professional and business man as to the student.

The author is earnest and convincing, and the work should be procured and studied by every ambitious person, man or woman, who desires to know, and to utilise to the fullest and best advantage, his or her mind's powers.

The Garden of Eden

From Evolution and Regeneration

BY MR. HENRY PROCTOR, M. R. A. S., F. I. A. S.

The Bible begins and ends with the Edenic state. It shows Adam in a Garden in a state of innocence. He has perfect freedom except on one point; he has not to touch the fruit of the Tree of Knowledge. There has been much useless speculation as to what this fruit was, but without any practical solution of the problem. Indeed the story appears to many to be but an ancient childish

fable, quite unworthy of the consideration of the twentieth century.

I, however, believe that this attitude is only another illustration of that true saying: "The letter killeth, but the spirit giveth life." If we take literally it cannot but be a stumbling-block; far from being a help it can only be a hindrance to the spiritual life. When, however, the esoteric meaning of the story of the Garden of Eden is grasped, it will, I think, be seen to contain an answer to the most momentous problem of the ages: namely, the cause of death, and how life may be indefinitely prolonged; how, indeed, man may be brought back to the Edenic state, as depicted in the Johannine Apocalypse (xxij. 1—5)

First, then, let us enquire what is meant by the Garden and the Tree of Knowledge and the Tree of Life. The spiritual meaning of the Garden is given in 1 Cor. iii. 9, where it is said that the saints are "God's tilled land" or "field". To those who touch no unclean thing, and cleanse themselves from all defilement of "flesh" and spirit, He promises that He will inhabit them and walk about in them just as he walked representatively) in the Garden, making His Voice heard in the cool of the day, the time of rest. The Garden signifies this, the human body, which is God's holy temple, the sanctuary of the Holy Spirit.

The Tree of Knowledge and the Tree of Life are in the midst of the Garden. The fruit of the Tree of Knowledge is carnal knowledge, which was the means of bringing death to the organism. We may discern this by reference to Genesis iv. 1, where the same word, as elsewhere, is used to denote carnal intercourse.

Now, if the tree of Knowledge is thus to be found in the Garden of the body, the Tree of Life must be "in the midst" of the same Garden. And as the partaking of the Tree of Knowledge brings death, through the loss of the element which has been rightly designated the elixir or water of life, so the retaining of that element must be a partaking of the Tree of Life, in regard to the physical organism.

The latest science helps us here by affirming that "the sexual cells of the human body are immortal. Our bodies, therefore contain immortal elements. "The theory of the immortality of uncellular organisms is now generally accepted." (1)

There are animals of considerable complexity, composed of many organs and very many cells, to which natural death does not come. The existence of natural death in the animal world is very rare, and in man "it is probably a possibility rather than an actual occurrence".

• That the human organism of Adam was originally immortal is indicated in the sentence: Dust thou art and to dust thou shalt return, "though as we are taught by Jacob Bohme: "Adam was created to be the restoring angel of this world. His nature was twofold. Within he had an angelic soul and body derived from the powers of heaven. Without he had a life and body derived from the powers of earth. The former was given him that he might be separated from and superior to the world. He was endowed with the latter that he might be connected with and operative in the world. His external nature sheltered his inner from all acquaintance with the properties of our corrupted earth. His love and obedience

surrounded him with a perpetual paradise of his own.

He could not feel the fierceness of fire, the rigour of cold; he was inaccessible to want or pain. He was designed to be the father of a like angelic human race who should occupy and reclaim the earth for God, keeping down the ever emerging curse, and educing and multiplying the blessing which God had implanted."

So that expulsion from the Garden would mean separation from his angel or genius. The clothing with coats of skins indicated in the literal Hebrew of Gen. vi. 3: "My Spirit shall not always strive in Adam, for in their going astray he is flesh".

So that the way to regain the immortality of the body seems to be abstinence from intercourse, or eating of the Tree of Knowledge, and the conservation of the sex-elements, which is eating of the Tree of Life. Those who are able to retain all the immortal cells in the body are said to require but one eighth of the food necessary to those who are eating of the Tree of Knowledge, and wasting the elixir of Life. This over-coming of the serpent of generation will rejuvenate the body by means of regeneration, and prolong human life to an indefinite extent, though immortality cannot be secured or Paradise fully regained, until we rejoin our angel or genius, from which we have been separated by the Fall, when "all that is mortal will be swallowed up of life."

This is the express purpose for which the Second Adam came to restore that which the First Adam lost, to abolish death and to bring life and immortality to light; to restore to the Sons of God that angelic body and spirit from which he was separated in the day when, through eating of the forbidden fruit "death passed upon

him".

It may be asked how Adam could have been "the father of a like angelic race", as Bohme teaches, if he had not partaken of the carnal knowledge. This may be answered by a reference to the fact that there are at least three other methods of increase in the natural world (which is "a working model of the spiritual"): namely, by division, by germination or budding, and by regeneration.

Now, the story indicates that Eve was produced from Adam during a *tardemah*, or trance. And before "the fixing of the volatile" through the fall into matter, by the separation of man from "his angel," it is probable that man could have reproduced his species by a process analogous to regeneration.

For though the angels "neither marry nor are given in marriage," are we right in concluding that there is no method of increase in the spiritual world, similar to those which we know to exist in the rational world, especially when such a method is clearly indicated in the Bible?

Re-birth

BY MR. A. G. SEN, B. A., F. I. A. SC.

Re-birth means that a man dies and loses his identity by taking a fresh birth, to die and lose his individuality again. This is against The Hindu SASTRAS. Re-birth is a horrible theory, it revolts against human nature.

The highest authority of the Hindus are the VEDAS and the VEDAS and other SASTRAS advocate the immor-

ality of the soul and the reunion of loving hearts. They are against the theory of re-birth.

Life is revival after death, survival after death. There is an after and better life. There is survival and reunion after death. God unites all loving hearts together in the next world. Life is a life of progression. Life and death are great blessings and that worldly misery has no existences.

The greatest evil of which man is afraid is death; and the greatest blessing that a man covets is perpetual and happy existence. Spiritualism assures both.

The Vedas, the supreme spiritual authority of the Hindus, declare that men go into spiritual world where they grow for ever and ever. Their children follow them; and the children's children.

There is no trace of the theories of re-birth or of eternal punishment in the Vedas. The theory of re-birth was incorporated into the Hindu religion by later-day teachers. The theory of re-birth is of Buddhist origin.

When we see a man blessed and a man cursed, we cannot explain it in any other way than by supposing that he had a previous existence, and that he, what he is as the result of his karma in the previous birth. To adopt this theory of re-birth is to accept material life as the highest goal of a man's destiny, unless one attains & NIRVANA or destruction, annihilation, extinction or incorporation.

According to NIRVANA theory, man, not destroyed by NIRVANA, is to remain in this world for ever and ever till extinct. Why not say, that man grows for ever and ever in the spirit world.

By accepting the theory of re-birth, God is made cruel and unjust. (e. g.) John, commits murder and is born a very unhappy James in his next existence. This means that James is punished for the crime of John.

The existence of the spirit world is proved, which proves also that there is a future world for the men to live in permanency, and then the existence of a good God also is proved along with it.

The unsatiated desire for things that belong to the state of personal existence in the material world, the unquieted thirst for physical existence is a force, and has a creative power in itself so strong that it draws the being back into mundane life.

The Masterful Individual.

BY WALTER DEVOE, F. I. A. SC.

If you were poor and had a valuable pearl which you knew not hidden in the lining of your clothes, you would be grateful to me were I to reveal to you your hidden good fortune.

You are indeed poor if you do not know of the pearl of value which I tell you is hidden in your nature, but I wonder if you can appreciate its value and will be grateful for the knowledge.

This great pearl is your Self-your individuality, your feeling of I AM-ness. In your mental poverty you have not thought it worth while to search for this starting point of your mind. You have been searching outside yourself in the physical world and outside yourself in the intellectual world for profit, but what shall it profit a man if he gain the whole world but fail to discover his own I AM (soul). In this interior feeling which you have when you quiet your thoughts and say "I AM", you will find the wonder and power and originality of your own self-hood. This is the Rock on which you

can build a temple of character that will be everlasting.

You have always thought of yourself as a physical body, or possibly as a mind; but truly you are greater than these—your physical and mental garments. You are a masterful individual with a wealth of latent powers of which you little dream. Develop your self-hood, this "I AM" quality which is the soul of you, and then you will realize that thousands of students of the new psychology have discovered; namely that the masterful power of your soul is unlimited in its capacity for exhibiting health, happiness, and success.

Take a few minutes each day to yourself and try to realize this ruling principle in you which is superior to your body and mind. Identify all your thoughts and feelings with your inner Self by silently and persistently affirming "I AM". You will soon begin to feel that this feeling of individuality and power begotten by this exercise is really you, that you are a concentrated feeling of individuality greater than all your scattered feelings, a more masterful personality than you thought possible. Cultivate this I AM feeling daily, and you will become conscious of a power to control your mind and body, a feeling of superiority to petty thoughts and feelings and persons that will give you a new standing in your own self-respect and in the eyes of your friends.

Oh God! My faith looks up to Thee.
Thou art the Light of my faith.
Thy Light is the substance of my faith.
I am faith. My Mind is being charged with
divine energy. 1001 322 1001 322
Thou art near, I am happy, and all is well.

March 1915] [மார்ச் 1915]

Self-Culture.

ஸெலவகல்தசா

சுதமிழ் அங்கம்

இதல் வெளியாகும் விஷயங்கள்

ஆதமாயிவர் த்தனிக்குரிய இகட்டாஞ்ஞான நுகர்ப்பு
தள்ளிகேடாரோத்தியம் ஆதமாஞ்சித்மான ஹிதோ
பதேசம், ஆதமையாக மனோவசிய ததவ சீர்ஸ்திரை
கள், சிறுகதைகள், நவின்சீர்ஸ்திர ஜிராய்சீசி, நாட்
சமுதலியன், இது யாவருக்கும் உபயோகமெனை
இங்கிலீஷ், தமிழ் படிக்கத்தளடங்கிய “ஸ்லைவு
தல்சூர்” பத்திரிதைக்கு வருவாதந்தா து. 3 மட்டு
பத்திரிகைவேண்டுமொர் தங்கள் பெயரும், முழு
விவரமும், செட்டரிஸ் தெளிவாய்வரைந்த சந்தா
முன் பணத்துடன் பத்திராதிபர் விலாகத்தைக்கு
அனுப்பவும்.

தமிழ் விளம்பரவிதிகைத்துக்கு, பத்திராதிபருக்கு
எழுதித் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

மா திரி க கா ப பி 2 அ ண ஸ் டா ம பி அ ண ப ப வ ம்.

பாடல் K. T. பாலசுப்பிரமணியம், D. Sc., Ph. D.

இந்தியா "அஸ்திர கல்விச்சாலை"

கிழந்தம் போஸ்டு,

இருநெல்லைவகை ஜில்லா, தென். இந்தியா.

உதவிபத்தி மாதிரி:

பின்பு T. K. இராமப்தா சீமா,

நாளையார்கோயில், இராமநாதபுரம்.

தேதா னது செய்வது உத்தேசமோ அது தவிர்த்து
வேறு சொல்லாதிருத்தலும். எப்பொழுதும் பரோப
காரகமுஞ் செய்வதில் நோக்கமுமாகிய நற்குணங்
கள் வினையாடிக்கொண்டிருக்கின்றன. இவர்கள்
பிறருக்குச் செய்யும் உபகாரம் எப்படிப்பட்ட
தெனுகித்தால் மேகமானது பிரதி பிரயோஜன
மீன்றி மழையை உலகத்துக்குக் கொடுத்து, செழிப்பு
படைச் செய்கின்றது போன்று பதிலுபகாரம் விரும்
பாமலே, உபகாரஞ் செய்வார்கள். தெங்கானது
தன் வேராலுண்ட நீரை பிரதியுபகாரமாக மதாரம்
பொருந்திய (இள) நீராகத்தருகின்றதுபோன்று
யாதாமொரு காரணத்தால் எவனாவது சிறிதுபகா
ரஞ்செய்தால் அவனுக்குப் பதிலுபகாரமதிகஞ்
செய்வார்கள். இந்நற்குணங்கள் இவற்றினும்பல
உண்டென்பது படிக்கேதாறிந்தது. இக்குணங்
கள் நமக்கேற்பட வேண்டுமானால் இவ்வளவு குணங்
கள் உள்ளவரோடு சிறைஞ் செய்தல் வேண்டும்.
அப்படிச் செய்வதால் நமக்கு அறிவும் வளரும்.
மேலோர்தள் பலராலும் நன்கு மதிக்கப்படுவதோடு
இம்மையிற் புகழ்பொருள் முதலியனவும் மறுமை
யில் கதியுஞ் சித்திக்கும்.

E. S. சிவராமலிங்கம் பிள்ளை,
இடமன்.

மஹா தெளத்ய சரித்திரம்.

(முன்தொடர்ச்சி)

முதல் அங்கம்.

நான்காம் காத்தி.

(இடம்:—பள்ளியறை)

(பாத்திரங்கள்:—கிருஷ்ணன், அஞ்சனன்,
துரியோதனன், துவாரபாலகன், காரதி)

கிரு-துவார பாலகர்!

துவாரபாலகன்-ஸ்வாமி ஆஞ்ஞா.

கிருஷ்-அஸ்திநாபுரத்திலிருந்து அணிநாகக்கொடி

புயர்த்திய புரவலனான துரியோதனன் வந்தால்

அவன் வரவை என்னிடம்வந்து அறிவிக்காமல்

ஆள்நீள்வா விடுவீர்! ஒன்றும் பேசவேண்டாம்!

கேரகப் பிரவேசிக்கவிடவேண்டும்.

துவாரபாலகன்-இவ்வாணையைச் சிரமேற்கொள்

கிழேன்.

(போகிறான்)

கிரு-சரி வரட்டும். அஞ்சனவண்ணனை கண்ணன்

பொய்யுறுத்துக்கொண்டு திருக்கண் வளர்கின்

ருள்)

அறிவுறுத்தல்

சகலவித நற்குணங்களும் மே (நல்) ஸேர்க்களி
டபுதிற்சொத்து விளங்குகின்றன. அவ்வித நற்குணங்
கள்எவை? அவைகளின் பயன்பாடு? என்பனவற்றை
கிறிதாராய்ந்து பரிசீலிப்போமானால் நன்கு விளங்கும்.

காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம்
மற்சாழ்தலியவைகளைச் சித்திவருவதினால் அனலில்
லாத நற்குணங்களை அடைந்து, மேனியைபடைப
லாம். இவைகள் எங்கிலையோ அங்கு எல்லாவித
நற்குணங்களும் வந்து விளைவாடும். இவைகள் நம்
மிடத்தில் தக்கபடி வலித்துவாங்கலால் நாம் மே
னியைப்பயன்படவாறு தடுக்கின்றன. இவைகள்
நிதியாவ லிறை நீருக் குடைகுளிக்கான குளநீர்
தோர் திமை மதியான மதிவிழங்கும் கோளாவு
யவதுவது வறாக்குகின்றன. கொடியான நகரத்தி
குக் கொடும்பாச முயிருக்கிக் குடிக்குகையில்
யானியழியுத்குக் கற்பெருங்குபாட்டுண்டு புர
ணங்கள் முறையிடுகின்றன. சம மனதை சரியாது
படி திருத்திக்கொள்ள உபாயந்தம் இவைகள் நம்
வுழிபுடி விலகாது. இவைகளை விலக்காவிடில் நாம்
முத்திரைதனைப்படைபு செய்து திரு வித்திலும்
வழியில்லையாம்.

நல்(மே) ஸேர்க்கள் நற்குணங்களை வளிக்கின்ற
மறந்துஞ் செல்லார்களை இரட்டைவார்களிடத்தில்
கடவுளிடத்தில் உட்கொண்டு அச்சம், குரோதம், தன்
தை, தமயன் இவர்க்கிடத்தில் வளக்கமும் இச்சை

யாலும் திக்கத்தாலும் கஷ்டப்படுவார்களிடத்தில்
தனையும், இந்திரியங்களை அடக்கியானத்தக்க சா
மார்த்தியமும், தனக்குண்டான நல் விஷயங்களை
வேளிப்படுத்தாமலும் பிறருக்கேவதை வேறொருவரறி
யகது கொடுத்தலும், ஒருவனுக்குச் செய்த உபகா
ரம் எவ்வளவு பெரிதாயிருப்பினும் அதைத் தான்
வேளியிடாமலும், மற்றவர்களால் தான் அடைந்த
உபகாரத்தை முன்கூட்டி விரித்துரைத்தலும், பிற
ருடைய உபபிதங்களை வேளிப்படுத்தாதிருத்தலும்,
அப்படி வேளிப்படுத்த நேருக்கால் தனிமையாய்
அழைத்து அவனுக்குக் கோபமும் வருத்தமுன்
தோன்றாதபடி இன் சொல்லால் சொல்லி அத்தப்
பிதங்களை மாற்றவழிதேடலும், தன் மனவியையன்
நி மறப்பெண்களை தாய், குழந்தைகளைப்போல்
பாசித்து நடத்தலும், ஜீவனோபாயத்தைமுன்னிட்டு
பொருள் சம்பாதித்தலை அநியாயவழியிலன்றி நியா
யவழியில் சம்பாதித்தலும் அங்ஙனம் சம்பாதித்த
பொருள் குடும்பச்செலவுக்குப் போதாதிருக்கருமா
யின், கடுமாவனரை செலவுகளைச் சுருக்கிக்கொண்டு
கிடைத்தனத்தைவததை திருப்தி அடைதலும் ஜீவ
வாய்மிருப்பதை முன்னிட்டு காவலில்லாதிருத்த
லும், நல்ல வழிகளில் பொருளைச் செலவிடுதலும்,
தமக்குத் திணை செய்வாராயிருந்தாலும் அவரை
ஹிந்தியாதிருத்தலும், ஸம்மையப்போலவே ஜீவனுள்ள
பறவை, பசு முதலியவைகளிடத்தில் கிருபையைக்
காட்டலும் தானடைந்த நல் விஷயங்களைப் பிறரு
மடைபிக்கிருத்தலும், தன்னிடத்தி லெதுவிருக்கின்

பாதமில்லை. வாக்கைமீறுவது தருமமா? இதைத் தவிர மற்றது செய்கிறேன்.

துரி—அப்படியானால் எங்கள் சேனை கலந்த செருக்களத்தில் நீங்கள் படையெந்தாமலிருக்க வேண்டும். வில், வாள்முதலியவை கைக்கொண்டு சண்டை செய்யாதிருக்க வேண்டுகிறேன். மற்றது எவ்விதமானதும் இந்த வேண்டுகோளுக்கு கிணங்கவேண்டும்.

செரு—ஆ! செய்கிறேன் (அர்ச்சுனனைப் பார்த்து) வில்லீ! இனி என்னாலென்ன பிரயோஜனம்?

“கூருகிரும் வாளெயிறுந்தானிழந்த கோளரிபோல் ஆருமருளாயுத மொன்றன்றியே—போர்மருவிப் பொன்செய்த மாலிலங்கற் போர்விசயாய் யானுனக் றென் செய்வேன் சொல்லாதினி” [கின்

நானே ஆயுதமெடுக்கக்கூடாது. பின்னையவ் விதம் உபயோகமாகுமென்?

அர்—ரிஷிகேசா! தாமேதரா! ஸர்வ வல்லமையுள்ள

தங்களுக்குக் கருவிதான் உதவியோ? துணைப் பொருளும் வேண்டுகோ? கடாசுதமுளதேல் இவ்வுலகைம்போல் எத்தனையோ போழில்கள் சிருஷ்டிக்கவுல்லீர் சங்கற்ப மாத்திரத்தில் மகத் தான காரியங்கள் நிகழும் என்னிடம் அவ்வள

விருந்தாற் போதுமானது கண்ண!

“இமைப்பளவின் மூன்றுலகங் கொள்வதென்கையி லமைத்தனவுஞ் சந்தமையுங் கண்டாய்—சமைத்த திருநெடுந்தேர் பூட்டிழித்த சேவடியாபென்றன் பெருநெடுந்தேருய் பெறின”

ஆதலால் சகல காரிய நிருவாக சக்தினை தங்களை மாத்திரம் அடையப் பெறுவேனெல் நான் பாக்கியசாலியே. எனக்கு நிகளுண்டோ அப்பொழுது? சித்தம் எங்கள் பக்கமிருப்பதானால் இடைபூர் களெல்லாம் நிர்மூலமாகிப்போம். எங்களுக்கு இஷ்டமானது வேறு பொருளுமுண்டோ?

“உறுதேர் மேலுண்ண யுளனுகிற்ப

பெறுவேனெல்யானும் பெறுவேன்—மறுகுது

விஞ்சவேதாம் பொருதவேல் வேந்தர் தாமறிய வஞ்சனையாலன் நிழந்தமன்”

செருஷ்—(புன்முறுவல்கொண்டு) ஆகட்டும் காலமாகிறது, சாரதி! சாரதி!

சாரதி—இப்பொழுதே கொண்டுவருகிறேன். (போகிறான்)

துரி—வருகிறேன்.

செரு—அவ்விதமே செய்கிறது.

(துரியோதனன் போகிறான்)

அர்ச்—என் செய்வது?

செரு—உனது ஜேஷ்டனும் நெறிவழுவாத் தோன்றலு மடன யுதிஷ்டிரன் தற்போதுவதித்துவரும் உங் கள் உபிப்பலாபியம் போய்ச்சேரவேண்டும்.

அர்ச்—கண்ண! கடல் வண்ண!

செரு—(அர்ச்சுனன் கருத்தை பறிவதுபோல் நோக்கி)

அறியாயோ? துரியோதனன் வஞ்சகமும், கபடமும், சந்தேகமும், அவநம்பிக்கையுங்கூடின வன். இதெல்லாம் அவனுக்குச் சகஜமே. ஆச் சரியென்கை? வினையுடையவன் முன்னாலே

துரி—(வாயிலில் வந்து) மாதவன் என்ன செய்கிறார்.
செய்யுமென்ன? பேரகலாமா?

துவா—போங்கள் கண்டுகொள்ளலாம். (துரியோ
தனன் உள்ளே செல்கிறான்)

துரி—ஓகோ! மாலவன் துயிலுகக்கூர்போலும்—சூ
வகாசமென்று வந்தோமே—சரி இருக்கட்டும்.

(கிருஷ்ணன் திருமுடிப் பக்கத்திலுள்ளதோர்
பீடத்தில் வீற்றிருக்கிறான்). யாருமில்லை நித்தி.
தெளிந்தபின்னர் நமது வரவையுணர்த்தி விஷயங்
கூறி நமது காரியம் பலிதமாக்கிக்கொள்ளலாம்.

(அர்ச்சுனன் வருகிறான். கிருஷ்ணன் திருவடி
களின் பக்கம் உட்கார்ந்திருக்கிறான்.)

கிரு—(அஜயன் வந்து—சேர்ந்ததும் எழுந்திருந்து
அவனைப்பார்த்தண்ணையாய்) அர்ச்சுனா! எப்
பொழுது வந்தாய்?

அர்ச்சு—அச்சுதா இப்பொழுதுதான் வந்தேன்.
குருகுலாதிபதி வந்திருக்கிறார்.

கிரு—(அரவக்கொடித் தூரிகிலை நோக்கி) அப்படியா?
எப்பொழுது? நான் பார்க்கவில்லையே.

துரி—கோகிலந்தா! கோபாலா! பேரோரே! முன்னமே
வந்திருக்கிறேன்.

கிரு—படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருந்தவுடன் பாதுக
தின் பக்கமிருந்த பார்த்தனையே பார்க்கி நோர்
தது: அதனால் நின்னிருப்பையுணர்த்தின
அப்புறம்.

“இசுருவீசர் யானைத்திருநெடுந்தோண் மன்னரி
ருவீரும்” ஈண்டு வரக்காணம் யாதோ? உலாப்பீர்.

துரி—பத்மநாபா! அனந்தா! கௌசவா! ஆயர்குலநிப
மே!

“பிராநுமாயசையாற் பாண்டவர்களெம்மோடு
போராளுமாதே புரிந்தார்கள்—சீராநும்.

செங்கமல மங்கை திருமாலே நீயெமக்காப்
பொங்கமர் செய்”

இப்பாண்டவர்கள் யுத்தத்திற்குக் காரணமா
யிருக்கிறார்கள். அதற்கே சன்னத்தமாகியிருக்கிறார்
கள். அப்படி நேரும் சமரில் உங்களைப் படைத்
துணையாக வேண்டிவந்தேன்.

அர்—மாபோனே!

“என்வரவு நீயறைதுபென்றாலு நீயதனை
முன் லுணர்திகண்டாய் முகில்வண்ண—முன்னமே
செருவிற்படையாவேண்டி யான் வந்தேன்
திருவிற்குநாயகனே செப்பு”

ஆமரில் தங்களைச் சகாயத்திற்கு வேண்ட வந்
துள்ளேன்.

கிரு—ஐயையோ! துரியோதனா! காரியம் மிஞ்சிப்
போய்விட்டது. நானென்ன செய்யட்டும்.

“முன்னம் விஜயனையான் கண்டமையானின் னிருக்
பின்னையறிந்ததனாற் பெய்கழலாய்—முன்னமே [கைப்
மேசுக்கினுற்றன் கருமஞ்சொன்னான தன் பின்னை
வாக்கினுற் சொன்னாய் நீ மற்று”

நான் விழித்ததும் காண்டபனையே கண்டேன், அத
னால் அவனுக்கே விடைதரவேண்டும், அவனோ பேர
ரில் என்னையே துணையாகவேண்டி இருப்பதால் அவ்
னுடன் கூடுவது நீதியல்ல, என்னசெய்யலாம். பதவி

யொன்றிருப்பதாகக் காணப்படும். அனிர்வசனீய
மான ஜகத்தில், தோன்றும்படியான சித்திர விசித்
திர பேதங்கள், அந்தப் பிரம்மத்தின் சுவரூபமேயா
கும். துரும்புமுதல் பிரமாபரியந்தம், இந்த சித்
பதார்த்தம் சிலதாரதம்மிய பேதங்களுடன் விளங்
கிக்கொண்டிருக்கும்.

அப்படிக்கிருப்பதால், எல்லா ஜீவன்களிலும்,
மனிதர்களிடத்தில் சித்தானது விசேஷமாய்ப் பிர
காசிக்கும். மனிதர்களில் கியான யோகிஸ்வரர்களிட
த்தில், அந்த சித்தானது பூர்ணமாயுந் தானாயும்
விளங்கும். பிரம்மம் பிரோக்ஷமாயறியக்கூடாததா
யுடி, சுவானுபவத்தாலறியக்கூடியதாயும், வாக்கு,
மனங்களுக்கெட்டாததாயுந் இருப்பதால், அப்படிப்
பட்டப் பரம்பொருளை, பிரத்தியட்ச அனுமான
உபமானங்களால் நிச்சயித்து, உள்ளதுள்ளபடி உள்
ளத்திலிறிவதற்குத் தத்துவஞானிகள், சில உபாயங்
களைக் கருணைகூர்ந்திருக்கிறார்கள். அவைகள் நான்கு
வகைச் சாதனங்கள்? அந்தச் சாதனசதுஷ்டியச்சம்
பன்னனை, ஞான யோகத்திற்கு அதிகாரியாவான்.

கைவல்ய நவரீத கிரந்தத்தில் சாதனமின்றி
யொன்றைச் சாதிப்பாருலகில்லை. ஆதலாலிந்த
நான்கும்வடந்தவர்க் கறிவுண்டாகும்—நூதனவிவே
கியுள்ள துழையாது துழையுமாகில்—பூதசென்
மங்கள் கோடி புனிதனும் புருடனமே. பெனறு
சொல்லியபடி சாதனையில்லாமல், எந்தக் காரியமு
மாகாது. ஆகையால், ஞானயோகங்களுக்குச் சாத
ன சதுஷ்டியும், அவசியம் வேண்டும்.

சாதன சதுஷ்டியங்களின் விபரம். நித்தியா
நித்திய வஸ்து விவேகம், இகவுத்திராத்த பலபோக
விராகம், சமாதிஷ்டக சம்பத்தி, முழுட்சத்துவம்
அன்பன்வகளாம்.

1 நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகமென்பது:
பிரம்மமே நித்தியமென்றும், பிரபஞ்சபூத பெளதிக
முதலிய ஜெகத்தெல்லாம் அனித்திய மென்றும்,
கருதி, ஸ்மிருதிகளால் குருமுகமாய் விசாரித்
தறிதல்.

2 இகவுத்திராத்த பலபோக விராகமென்பது:
இந்த லோகத்திற் கன்மத்தினால் செனித்து வரப்பட்ட
அனித்தியமான சற்சந்தன வணிதாதி விஷய
போகத்தினிடத்திலும், பரலோகத்தில் கன்மஜென்
னியத்தினால் வரப்பட்ட அனித்தியமான ரம்பாசம்
போக அநிரதாதிகளிடத்திலும், வார்திசெய்த அச
னம், முலமுத்திராகள்போல் ஆசையில்லாமல், இந்த
ஜெகத்திற்குக்காரணகர்த்தாவாகிய கடவுளிடத்தில்
பிரீதியாயிருத்தல்.

3 சமாதிஷ்டக சம்பத்தியாவது: சமம், தமம்,
உபாதிஷ்டித்சை, சமாதி, கிரத்தையென்று ஆகி
வகைப்படும்.

(1) சமமாவதேதெனில்: பாகிய விஷயத்தில்
செல்லவொட்டாமல், மனதைத் திருப்பிச்சிரவணத்
தில் வைத்தல்.

(2) தமமாவதேதெனில்: ஞானேந்திரியங்கள்
மேந்திரியங்களை, விஷயங்களில் செல்லவொட்டா
மல் திருப்பிச் சிரவணத்தில் நிருத்தல்.

வந்து பயன்பெற உத்தேசித்தான். வந்தும் கர்வத்தாலிழந்தான். வணக்கமுடிவென்ற தன்னைலீவா? ஏமாந்தான்; நீ புறப்படு. அர்ச்—என்னுலாதாமதம்? இதோ நிற்கிறேன். இவ்வழியே பிரபாணமாவேரம். கிரு—தேர் வரட்டும்; சாரதி! அர்ச்—வந்துவிட்டான், சித்தியாயிருக்கிறான். கிரு—சுவ்வியசாதி! வா போகலாம். (இருவரும் போகிறார்கள்)

பக்தி.

(முன் தொடர்ச்சி)

வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் பரோகூடமென்றும், அபரோகூடம் என்னும் இரண்டு வகையுண்டு.

இதில்:

பரோகூட ஞானத்திற்குப் பக்தி முகமென்று முடிவெளி முகமென்று சொல்லப்படும்கு.

அபரோகூட ஞானத்திற்கு அகமுகமென்று முடிவெளி முகமென்று சொல்லப்படும்கு.

பரோகூடமென்று சொல்லப்படுகின்ற வாசக ஞானத்தினால் மாதிரித் தகவல்களையெல்லாம் மனதின் பந்தங்கள் நீங்கமாட்டாது.

அபரோகூடமென்று சொல்லப்படுகின்ற கவான பந்தால் மாதிரித் தகவல்களையெல்லாம் மனதின் பந்தங்கள் வெற்றுப்போயென்றும் அருடிகளில் சொல்லுகிறபடியால், பக்தியானது பரிபூரணமாக ஏற்பட்டு விடுமாயின் பக்தியுண்மையாகமென்றும்

வேதங்களில் பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பக்தியுண்டாவது கஷ்டம், அபபக்த கஷ்டம் பக்தியுண்டாகிவிடுமேயானால், பக்தியானது எளிதிற் கிடைக்குமென்பது சொல்லாமலேவிளங்கும்.

நசனிடத்தில் பக்தி ஏராளமாயிருந்தால் அவரிடம் சேர்வதுண்டாம். அவரிடத்தில் மனதைச் செலுத்துவதுதான் பக்தி. யெனப்படும். இவ்விதமாகிய பக்திதான், முகத்திக்கு முத்தியடிபெணப்படும். அதல் லாமல் வாயினால் பக்தியென்றுப் பேசிக்கொண்டும், மனதில் தங்கள் சொந்தவேலைகளே நிகர்த்துக் கொண்டுமிருப்பவர்கள் பக்திக்கும் முகத்திக்கும் அருகில்லர்.

சகல வஸ்து சமுதாயமாய்த் தோற்றமுள்ள இப்பிரப்பஞ்சம் நாஷங்குக் கொணர்ப்பிறப்பாகிய, எல்லா உயிர்களுக்கு நன்மைபாவுள்ளது. காணாநீரியங்களுக்கு அபிஷதமென்னும் நியாயத்தால் சித்து, சகமென் னுயிருணைகள் உளது.

சப்தப் பிரமாணமாகிய அருதி, ஸ்மிருதி, புராணங்கள் மேலே செல்லிப்படி உலகமாய்த் தோன் னுவதே பிரம்மமாகும். சாதாரண மனிதன் சாதாரண மானதுகூடத்தினையெழுந்த சந்திர தம்படிப்பின லையுமுதே தந்த மனனன் எவர்களுய், சித்தப ஞானம் பன்னாசாய் வானுக்கும் பக்தி மகான் களுக்கு, இந்நீரியங்களை ஸ்மிருதிமேலே தெல்லாம் பிரம்மமே யாகுமென்று அருகினை மூறையெனுகிறது. அபபக்த கில்லாநீ னாமனிய உருக்கு, அகத் அன்னியம.

(3) உபரத்யாதெனில்: விசிதமான கன்மங்களைப் புத்தி பூர்வகமாய் விசிகிறதென்றுஞ் சொல்லு வார்கள். அதல்லாமல், விசிதமான கன்மங்களில் கர்த்தவாபிமான பலாபேட்சையின்றிச், சகலபா வகன்மங்களையும் விட்டுச் சகல புண்ணிய கன்மங் களைச் செய்து, பகவத் பிரீதியாயிருத்தல்.

(4) தீட்சையாதெனில்: சித்தோஷ்ணங்களைப் பொறுப்பது. அப்படியாகில், பணியிலிருந்து குவி னையும், வெய்யலிலிருந்து சுமிக்கையையும் பொருத் துக்கொள்ளுகிறதல்ல. பிரார்த்தன வசத்தால் எந்த வேளைக்கு எது வருமோ அதை அனுபவித்துச் சீர வேண்டுமென்று சுருதிகளில் சொல்லுகிறபடியால், சகலமும் போகிறதைப்பற்றி வாட்டமும் சகலமும் வருகிறதைப்பற்றி மகிழ்ச்சியுமில்லாமல் சுமமக யிருத்தல்.

(5) சமாதியாதெனில்: மனமும், இந்திரியங் களும் வாசனை வசத்தால் வரப்பட்ட விஷயங்களில் போகும். அதுகளை சிரவணத்திற்கு மாற்றுவிஷ யங்களில் செல்லவாட்டாமல் திருப்பிச் சிரவணத் தில் வைத்தல்.

(6) சிரத்தையாதெனில்: பூர்வம் யாதொன்றி னிடத்திலிருந்து விசுவாசமில்லாம, குருவின் னே தார்த வாக்கியத்தினிடத்தில் வைத்தல்.

(7) முமுட்சுத்துவமென்பது: மோட்சமென் பதின்னதென்று தெரிந்து, அதை அடையவேறு மென்கிற ஆதிதீகிரமாகிய மனதுடனே கூடியிருத் தல். அதற்கே மோட்சவிச்சையென்று பெயர்.

(இன்னும்வரும்).

ஞானபோதினி.

ஸ்ரீஸ்ரீவக்ஞசுரர் சித்தர்களுண்டு (1) ஸ்வபன் சித்தர்கள் (2) மந்திர சித்தர்கள் (3) ஹட்சித் தர்கள் (4) கிருபை சித்தர்கள் (5) நித்திய சித்தர் கள். ஸ்வபன் சித்தர்கள் ஸ்வபனத்தினால் சகல சுகத்தினையும் அறிவிக்கின்றனர். மந்திர சித்தர்கள் மந்திரத்தினால் சகல காரியங்களையும் சாதிக்கின்ற னர். நித்திரன் திடமென்று புறதயல் கடைத்து பணக்காரனாவதுபோல் ஹட்சித்தர்கள் திடமென்று தேவா னுக்கிரகத்தால் புண்ணியசாஸ்திரங்களின்றனர். காட்டில் குளம் வெட்டி நினைக்கையில் தோப்பில் மறைந்திருந்த ஓர் குளம் தென்பட்டதுபோல் கிரு பை சித்தர்கள் கொஞ்சமேனும் சந்தையின்றி ஈசுவர கிருபையால் சித்தியடைகின்றனர். நித்திய சித்தர் கள் எப்போதும் சித்தர்களாயினும் உலகரக்ஷணாற் கும் ஒவ்வொரு சமயத்தில் செய்தற்கரிய பெருஞ் செயல்களைச் செய்கின்றனர்.

புஷ்பங்கள்

எத்தனையோ புஷ்பங்களிருக்கின்றன அவை களில் வாசனையுண்டெனவும் கூறுகிறார்கள். அந் தியில்வரும் ஊட்டு புஷ்பங்களின் வாசனை மற்ற புஷ பங்களுக்கு நட்டுக்கொண்டதும் வராது. அவை களாவன (1) அஹிம்சை யொருபுஷ்பம் (2) அலைந் திரியும் இந்திரியங்களை அடக்குதல் ஓர் புஷ்பம் (3) எல்லோரிடமும் இரக்கம் பாசக்டதென் ஓர் புஷ்பம் (4) அபரிஷதத்துக்குக்கான ஞானம் ஓர் புஷ்பம் (5)

தபஸ் அல்லது விரதம் ஓர் புஷ்பம் (6) தியானம் ஓர் புஷ்பம் (7) சத்தியம் ஒரு புஷ்பம் (8) பொறுமை ஒரு புஷ்பம் இவ்வெட்டுப் புஷ்பங்களும் பகவானுக்குப் பிரியமானவை! இவை எல்லாரும் விரும்பத்தக்கவை. இவை நறுமணம் நிறைந்தன. நம் மவர்க்குப் புகழ்ளிக்கும் நன்மலருமையாம்.

துவைதம், அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம் என்று மூன்று மார்க்கங்களுண்டு. அவைகள் மூன்று நினையும் மோக்ஷமடையலாமென்பது இந்த வேதாந்திகளின் கருத்து. இவைகட்கு உள்ள வித்யாஸங்கோச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன். கடவுளை எஜமானாகவும் என்னை ஊழியனாகவும் நினைத்துக் கொள்வது துவிதமர்க்கம். நானும் கடவுளும் ஒன்றென்பது அத்துவிதமர்க்கம். நான் கடவுளுக்கு நெருங்கிய பந்துவென்பது விசிஷ்டாத்வைதம். உலகத்தில் மாதவர்கள் துவைதிகளென்றும், ஸ்மார்த்தர்கள் அத்வைதிகளென்றும், வைஷ்ணவர்கள் விசிஷ்டாத்வைதிகளென்றும் அழைக்கப்படுகின்றார்கள். உண்மதஸ்தாபனராகிய ஜாத் குரு சங்கராசாரியஸ்வாமிகள் அத்வைதஸ்தாபனரென்றும், ஹிரான்யராமாஜ்ஞாசாரியர் விசிஷ்டாத்வைத ஸ்தாபனரென்றும், பிரம்மஹ்மீமத் வாசாரியர் துவைதஸ்தாபனரென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மோக்ஷத்துக்கான இம்மூன்று வழிகளுக்கும் பேதம் உண்டாயினும் எல்லாம் ஈசுவரையடையும் மார்க்கங்களாய் வறிவேறல்ல. தற்காலம் இத்த பிழ்வித்தியாய் நமது ஆரிய மதத்தின் பெருமையை உலகெல்லாம் நிலைநாட்

டிய ஸ்ரீமான் விவேகானந்தஸ்வாமிகள் அத்வைதான் என்பது அவர்கள் செய்த பிரசங்கங்களாலும், எழுதியுள்ள புஸ்தகங்களாலும் தெற்றன விளங்குகிறது:—ஆனால் அவரது கொள்கை “எம் மதமும் ஸம்மதமாகக்கொண்டு அன்புடன் அனுஷ்டிப்பதேயாம்”

முன்னொரு சமயம் சத்தியத்தையும் ஆயிரம் அசுவமேதயாக பலனையும் தராசில் வைத்தார்கள். சத்தியமிருந்த தட்டே தாழ்ந்தது. ஆதலின் சத்தியமே பெரிய தபஸு, சத்தியமே யோகம், சத்தியமே பிரம்மம். சத்தியமே இவ்வுலகினைத் தாங்குவது.

எந்த ஆசாரியன் தனக்கும், மாணக்கனுக்கும் வித்யாஸம் பாராட்டாமலிருக்கிறானோ, அவனை உத்தமன். எதார்த்தத்தில் ஆசாரியனும் சிஷ்யனும் ஒன்றேயன்றி வேறல்ல.

இரவின் காணப்படும் நகூத்திரங்கள் பகலில் தெரிகிறதில்லை. ஆதலின் பகற்காலத்தில் ஆகாசத்தில் நகூத்திரங்களில்லை—யெண்ணலாமா? அது போல் அஞ்ஞானத்திலாழ்ந்திருக்கும் நாம்கடவுளைக் காணாவிட்டால் கடவுளில்லையென்று சொல்லலாமா! நாம் நமது கெட்டுப் பார்ப்பாட்டினால் பார்த்திராவிட்டால், அவர் நிறக்கவேயில்லை யென்று சாதிக்கலாமா? அப்படியானால் நாம் மலடிமகனென்பது வலித்திக்கும்.

ஆத்மா வென்பது ஓர் பெரிய சமுத்திரம். அதில் கால் கைமுதலிய அவயவங்கள் பனிக்கட்டி

கன்போல் மிதக்கின்றன. ஞானமாகிய சூரியன் புறப்பட்டால் அவைகளெல்லாம் உருகி அந்தசமுத் திரத்திலேயே கரைந்துபோகும். அப்போது கை கால்களாகிய பனிக்கட்டிகளுக்குள்ள நாமங்களும் ரூபங்களும் மறைந்துப் போகுமன்றோ? ❧

சகல வஸ்துக்களும் ஈசுவரனிடம் இருக்கின்றன. பூரி இருஷ்ணன் அருச்சுனனை நோக்கி; “அடே அர்ச்சுனா நீ இவ்வுலகிலுள்ள வஸ்துக்களைத் தனித் தனியாய் (வேறுவேறாக) எண்ணிப்பாராகே. ஆனால் எல்லாப் போருளுகளும் ஈசுவரனிடமிருப்பதாய் நினைத்துப்பார். இதுதான் விசுவரூபத்தின் மகிமை” என்றார். ❧ ❧ ❧

மாகபடிந்தரத்தனத்தைத் தேய்த்தால் அதனுடைய சுவயம் பிரகாசம் வெளிப்படும் அதுபோல் மனநிலுள்ள அசுத்தத்தை நீக்கினால் ஆத்மாவாகிய சத்தனம் பிரகாசிக்கும் ஆத்மா நம்முடைய கரீரத்துக்குள் கோடி சூரிய பிரகாசம்போல் ஜொலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அறியாமையென்றும் கதவுமூடியிருப்பதால் நாம் அதைப் பார்க்கமுடியாமலிருக்கிறோம். ❧ ❧ ❧ ❧

மாமியார் வீட்டுக்குப் புதியதாய் சமுசாரம் செய்யவந்த மருமகள் தனக்கு ஒரு குழந்தை பிறக்குமளவும் வீட்டுவேலைகளை வெகு கவனமாய்ப்பார்த்து வருவள் குழந்தை பிறந்தால் அதைச் சீராட்டுவதிலேயே காலங்கழிப்பாள். அதுபோல் பகவானை நாம் அந்தக்கரணத்தில் பார்க்கும்வரை உலகவியாபாரத்தில் உழன்று திரியோம் அவனாகக் கண்டு

விட்டால் அப்புறம் அவனைத் தியானம் செய்வதாகிய ஆரந்தசாகரத்திலேயே மூழ்கியிருப்போம்.

எல்லா மதஸ்தர்கட்கும் • சடவுள் ஒருவரே. அப்படிபானால் ஒவ்வொரு விதமாயிருப்பானே? ஒரு குடும்பத்தில் தலைவனாகியிருப்பவன் ஒருவனே. அவன் ஒருத்திக்குப் புருஷனாயும், ஒருவனுக்குத் தந்தையாயும், ஒருவனுக்குச் சகோதரனாயும் இருக்கவில்லையா? அதுபோல் கடவுளும் ஒவ்வொரு மதஸ்தருக்கும் ஒவ்வொரு ரூபமாக விளங்குகிறார்.

ஒரு செம்படவன் வலையில் அகப்பட்ட அநேக மீன்களிற சில உடனே வலையைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளியே வந்துவிட்டன. சில மீன்கள் வெளியே வரப் பிரயத்தனம் செய்தன. மற்றும் சில மீன்கள் பிரத்தனமும் செய்யாமல் சும்மாலிருந்துவிட்டன. இதுபோல் மனிதர்களிலும் மூன்று வகையுண்டு. அவர்கள் முகத்தன, முழுமுக, பக்தன், என்பவர்களே. சைவம், பாசுபதம் காளாமுகம், வாமம்பைரவம் மகாவிரதம் உலகாயதம், யுத்தம், சமணம் வைணவம் மாயாவாதம் அனீச்வரவாதம் ஆகப்பன்னிரண்டு மதம் உடன இந்த பன்னிரண்டும் கடந்தவனே சீவன் முத்தன். சமய-சாஸ்திரம் சமய அனுஷ்டிப்பு, சமய தேவதை இவைகளெல்லாம் மனம் பழுக்கக் கட்டிய உபாய சூத்திரம். நாமா? நமக்குப் பதியாரென வரும் ஞானங்களை சமயாதீத ஞானம், இந்த ஞானத்தால் சுகர், விாமதேவர், வசுஷ்டர் கபிலர் முதலியரிஷிகளும் சம்பந்தர் முதல், மாணிக்கவாசகர் ஈராயமகத்மாக்களும் முத்தியடைந்தார்கள்.

(பண்டிட், T. K. இராமபத்ர சர்மா.)

உபகாரம்.

ஒருவருக்குச் செய்யும் உபகாரங்களை இரண்டு விதமாய்ப் பிரிக்கலாம். (1) தேகத்தால் செய்வது (2) மனதால் செய்வது, இவ்விரண்டிலும் சரீரத்தால் செய்யும் உதவி சிலாக்கியமே ஆனால் அப்படிப்பட்ட உதவி அவசியத்துக்குத் தக்கபடி அதிகமாகும். ஒருவேளை போஜனம் ஒரு மனுஷ்யனுக்கு உதவினால் அது உபகாரந்தான். ஒருநாள் முழுவதும் ஓர் ஏளைக்கு அன்னம் போட்டால் அதுவும் அதிகமான உபகாரந்தான். ஒரு வருஷமுடிய ஒரு வனுக்கு அன்னம் போட்டால் இன்னும் அதிகமான உபகாரமே. அவன் என்றைக்கும் பசியால் வருந்தாதபடி அன்னமழித்து உதவிசெய்வது மகோபகாரம். ஒரு மனிதனுக்கு எவ்விதமான கஷ்டமுமின்றி நித்யானந்தத்தைத் தருவது முன் கூறிய உபகாரங்களுள்ல்லாவற்றிலும் மகத்தரமான உபகாரம். அப்படிப்பட்ட உபகாரம் என்ன? ஒருவனுக்கு ஆத்மஞானத்தைப் போதிப்பதுதான். மனுஷ்யனுடைய பிரகிருதிமாற்றினால் அப்போதுதான் அவனைப்பிடித்த தரித்திரம் நீங்கும். அப்படிப்பட்ட பிரம்ம ஞானத்தைப் போதிப்பவனை பரமசிதா. ஆவனை மகோபகாரி அத்தகைய உபகாரம் செய்கிறவர்களை மகா எல்லமையுடையவர்கள். அவர்களை உலகமெல்லாம் போற்றி வாழ்த்துகிறது. நிர்மல மனதுடையவன் எந்த காரியத்தையும் சாதிக்கக்கூடும். தத்துவஞானத்திற்குத் தகுதியில் ஸாதாரண ஞானத்தைச்

சொல்லலாம். அதாவது ஆத்ம ஞானிக்கு அடுத்த படியில் புத்திசாலிகளை வைக்கலாம்.

ஞானமுண்டாக்குவது அன்னவஸ்திரம் அளிப்பதைவிட ஆயிரமடங்கு அதிகம். ஒரு மனிதனுக்கு பிராணனுண்டாக்குவதைவிட ஞானத்தை யுண்டாக்குவதுமேல். ஏனெனில் உண்மையான உயிர் மனுஷ்யனுக்கு இருக்கவேண்டிய ஞானமேயன்றி வேறல்ல. அறியாமையே மாணத்துக்குச் சமானம். அஞ்ஞானமாகிய இருளில் உழலும் ஒருவனுக்கு உயிர் இருந்து என்ன பயன்? ஆதலின் முதற்பரமான உபகாரம் ஞானத்தை உண்டாக்குவது; அதற்கு அடுத்த உபகாரம் புத்தியையுண்டாக்குவது. அதற்கும் தாழ்வு உதவி சரீரத்தால் செய்வது, ஆதலின் நாம் அன்னியர்களுக்கு உதவிசெய்யவெண்ணி 'ஐயோ! நம்மிடம் பணமில்லையே? நாம் எப்படி உதவிசெய்யுமோ' என்று கவலைப்படவேண்டாம். பணத்தினால் செய்யும் உதவியையே பெரிய உதவியாக நினைப்பது பெரும் பிசகு! பணத்தினால் செய்யும் உபகாரம் நீடித்திராது. இதற்கு ஓர் உதாரணம் கொடுப்போம். அரைரூபாய் தக்ஷிணை கொடுப்பதாக விளம்பரம்போட்டு அநேக பிராமணர்களை வரவழைத்து அம்மாதிரியே ஆளுக்கு அரைரூபாய்விதம் தக்ஷிணை கொடுத்தால் அவர்களெல்லோருக்கும் அது எத்தனை நாளைக்கு உதவியாயிருக்கும்? அரைரூபாயைச் சூகாண்டுபோய் உப்புப்புளி வாங்கி விட்டுக்கு வந்து அது ஆனவுடன் மறுபடியும் உப்புல்லாமல் ஆவதியடைவார்கள் பெரும்பாலும் தக்ஷிணை வாங்கும் பிராமணர்களுக்கு திருப்தியுண்டாகிவிடலை. ஏதேர் பெரிய வீட்டு என்று போனேன்; கரியைவழித்து மூஞ்சியில் தூவுவதுபோல் பிச்சைக்கூசு அரைரூபாய் கொடுத்தான் தரித்திரப்பயல் என்பார்கள். தாங்கள் வாங்குவது பிச்சையென்றும் தரித்திரம் தங்களிடம் குடியிருக்கிறதென்ற தெரியாமல் தக்ஷி

ணைகொடுத்த எஜமானை இசுமுகிற வழக்கம் சில பிராணர்களிடம் உண்டு! அதில் நானுமொருவனாயிருக்கலாம்! ஆகவே ஒருவருங்கோபிக்காமல் கதையைப்படியுங்கள்! முன்னொரு சமயம் சென்னையில் தனவனுகிய ஓர் முதலியார் இருந்தார். அவருக்கும் மதுனாயிலுள்ள ஓர் பெரிய பிராமண வக்கீலுக்கும் நேசமுண்டு ஒரு நாள் இந்த வக்கீலுக்குப் பழக்கமுள்ள ஓர் ஏழைப்பிராமணன் தன் மகனுக்கு கல்யாணம் செய்யவேண்டி, யாசகத்துக்கு வந்தான். அவனுக்கு வக்கீல் தம்மாலியன்ற அளவு சிறிது திரவிய சகாயம் செய்து சென்னையிலுள்ள முதலியாருக்கு ஓர் சிபார்சுக் கடிதமும் கொடுத்தார். பிராமணன் அவ்வாறே சிபார்சுக் கடிதத்தை யெடுத்துக் கொண்டு சென்னைக்குவந்து டைமுதலியாரின் வீட்டைக் கிட்டினான். அப்போது முதலியார் உடுப்பு களின்றி ஸாதாரணத்துணியுடன் வீட்டுத்திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர்தான் தான் தேடி வந்தவரென்று அறியாத பிராமணன், இன்ன முதலியார் வீடு எதுவென்று கேட்டான். அதற்கு அவர் 'ஐயா! தாங்களிருப்பது எந்தவழி? இங்குவந்த காரணமென்ன' அவரை ஏன் தேடுகிறீர்கள் என்று அதற்குப் பிராமணன், நான் இருப்பது மதுனாய சகார்த்தமாய் டைமுதலியாருக்கு ஓர் சிபார்சுக்கடிதம் கொண்டுவந்துருக்கிறேன் என முதலியார் பிராமணனைப் பரிசுதிக்கவேண்டி 'ஐயா, பாவம்! தங்களுக்கு இதுவரை ரயில் சார்ஜ் 8 ரூபாய்த்குமேல் ஆயிருக்கும். அந்த முதலியானை நம்பி வீணாகப் பணத்தை வீரயம் செய்தீர்களே! அவன் பெரிய டம் பாச்சாரியாச்சுதே! ஒரு காசு தானம் கொடுக்கமாட்டான், அவன் வீட்டிலுமிருப்பதில்லை, தண்டையார் பேட்டை பங்களாவிலிருக்கிற வாடிக்கை' என்றார். (இன்னும்வரும்) (பண்டிட், T.K. இராஜபத்ர சர்மா)

SELF-CULTURE

A Journal of Inspiration

Vol. XIV. APRIL, 1915. No. 4.

All the Great Souls Who Illumined
The World were Spiritualists.

BY DR. J. M. PEEBLES, M. D.
Associate Editor Self-Culture Journal.

Man's first and best asset, bating the germinal entity
of immortal health is health a sound mind in a sound body.

Such is health above all health.

And further, it is the foundation upon which must
be built the temple of physical
strength and success.

Man is not only a physical
but an intellectual, moral and
spiritual being, spirituality
being the crowning glory of
a well ordered life.

All of the world's most illustrious personages, whose
living, burning words have streamed in radiance down
through the past ages, were inspired, or gifted with
visions, trances, prophetic dreams, levitation, voices from

THE SELF-CULTURE JOURNAL.

out of the unseen, and other psychic phenomena. Those great historical characters were Spiritualists though not so named along the lines of remote antiquity.

But what is Spiritualism. In its broadest and divinest sense it may be defined as being based upon the possibility and absolute certainty of a present-time, conscious converse with the inhabitants of the Spiritual world. In this sense, Sanchonianthon and Zoroaster, Isaiah and the prophet Daniel, Pythagoras, Socrates and Plato, were Spiritualists. And Jesus was a very distinguished Hebrew Spiritualist and martyr, conversing with Moses and Elias on the Mount of Transfiguration, and walking daily with the angels of God. The apostles, the disciples and the first martyrs, were Spiritualists. Irenius, Just in Martyr, Origen, and Cyprian and Lord Gauranga the Prophet of Nadia in India, born 1485 A. D. were all Spiritualists. The latter's spiritual gifts were so marvelous that he was considered a God by a multitude. Shrines and temples were dedicated to his honor and glory. Angels and spirits were his daily companions. The Editor of the Spiritual Magazine, India, wrote two volumes upon the life of this eminent Hindu seer.

Socrates had his attending spirit guide, to whose voice of wisdom he continually listened. The Nazarene Christ was attended by a legion of angels. Constantine, though not a saint, saw a flaming cross in the heavens, bearing the inscription "By this conquer." Torquato Tasso frequently heard the voices of spiritual beings. Louis XVI saw and addressed a female figure clothed in a spotless white robe just before his execution. George Fox, the good Quaker, had visions and was blessed with healing and other spiritual gifts. The Wesleys heard strange

APRIL, 1915.

footsteps and weird mysterious sounds in their home, attributable only to spiritual causes. Savonaroli, Bruno, Boehman, and Roger Bacon, were Spiritualists, possessed of mediumistic powers. Baron Swedenborg conversed consciously with angels and spirits during twenty-seven years of his eventful life.

Those religious bodies in America known as Shakers had from their very initiation of Mother Ann Lee, the spiritual gifts and signs promised to believers in the New Testament. Prophecies were very common among them, for many years previous to the Rochester manifestations, Shaker seers and visionists prophesied that the "gifts of the spirit" enjoyed by them would soon go out into the wide world—a light to enlighten the nation upon the subject of a future life. And that prophecy, made over a hundred years ago by those Shaker Spiritualists has been literally fulfilled. Spiritualism, with its indisputable phenomena, has gone forth into all portions of the enlightened world.

Both the past and the mighty present, touching immortality, thrill my soul to its very depths. Once while on a visit to Gt Britain, France and Italy, I had the pleasure of sitting in Spiritualist seance in Paris with Victor Hugo; the medium was Mrs Hollis Bildings of America.

Spiritualism—blessed word—has survived during the severest tests, investigations, criticisms, of sixty-five years and more; and today it stands vindicated on every count, and is recognized and respected by the truly cultured in all enlightened lands as a great religious movement demonstrating a future life.

THE SELF-CULTURE JOURNAL.

they were red-hot, and thus created a serious wound which took two months to heal."

In healing experiments duplex or multiple personalities are often developed. Dr. Osgood-Mason in the *Journal of the American Medical Association*, Nov. 30, 1905, thus writes:—

"Alma Z. was an unusually healthy and intellectual girl, a strong and attractive character, a leading spirit in whatever she undertook, whether in study, sport, or society. From overwork at school, and overtaxed strength in a case of sickness at home her health completely broke down, and after two years of great suffering, suddenly a second personality appeared. In a peculiar childlike and Indian-like dialect she announced herself as Twoey, and that she had come, to help Number One in her suffering. The condition of Number One was at this time most deplorable; there was great pain, extreme debility, frequent attacks of syncope, insomnia, etc., which rendered it nearly impossible for Number One to take nourishment in any form. 'Twoey', on the other hand, was vivacious and cheerful, full of quaint and witty talk, and could take abundant nourishment, which she declared she must do for the sake of 'Number One'. Four years later, under depressing circumstances, a third personality appeared and announced itself as the 'Boy'. This personality was entirely distinct and different from either of the two others. It remained the chief alternating personality for four years, when Twoey again returned, all these personalities, though absolutely different and characteristic, were delightful, each in its own way, and 'Twoey' especially was, and still is, the delight of the friends who are permitted to know her, whenever she

APRIL, 1915.

make her appearance, and this is always at times of unusual fatigue, mental excitement or prostration; then she comes and remains days at a time. The original self retains her superiority when she is present, and the others are always perfectly devoted to her interest and comfort. Another patient of Dr. Mason's, Felida X., also developed a secondary personality—perfectly same, thoroughly practical, and perfectly in touch and harmony with surroundings—which came to the surface, so to speak, and assumed control of the physical organization for long periods of time together. During the stay of the second personality the primary or original self was entirely blotted out, and the time so occupied was a blank. In neither of the cases described had the primary self any knowledge of the secondary personalities, except from the report of others or letters from the second self, left where they could be found on the return of the primary self to consciousness. The second personality on the other hand, in each case, knew of the primary self, but only as another person, never as forming a part of, or in any way belonging to their own personalities. In the case of both Felida X. and Alma Z., there was always immediate and marked improvement in the physical condition when the second personality made its appearance, and as it is so often the case that the secondary personality is free from the diseases to which the primary self is subject, many lives have been saved through hypnotic change of personality. This is further illustrated by the case of Marceline R., a patient of Dr. Jules Janet, who in January, 1886, after a miserable series of hysterical troubles, was seized with insufferable vomitings, which became so bad that the very sight of

THE SELF-CULTURE JOURNAL

As aforesaid, the most illustrious scientists and physicists of the agoe times and the present also, were and are Spiritualists. Kant, in his dream of the "Ghost-Seer" stated his firm belief in the "constant communications with the spiritual world".

Ruskin believed in a present converse with those peopling the unseen realms of being.

William Fishbough, the Scribe of A. J. Davis, was a devoted spiritualist; and when on a visit to his home, he showed me the original documents of Davis's "Divine Revelations".

Abraham Lincoln was a Spiritualist: of this we have the most conclusive evidence.

William Lloyd Garrison, the great anti-slavery advocate was an out spoken Spiritualist; and so was Theodore Parker; Professor Lombrose the great Italian scientist; and Victorien Sardou, author and dramatist was a devoted Spiritualist.

Professor William James of Harvard University attended Mrs Piper's seances and was convinced of a direct intercourse between the worlds visible and invisible.

Sir Alfred R. Wallace was for forty years a pronounced Spiritualist.

Sir William Crookes, Sir Oliver Lodge, both occupying the distinguished position as president of the British Association of Scientists, were pronounced Spiritualists.

And looking back over the past six decades and more, personally knowing the fox Sisters Mrs. Richmond, Mrs. Brigham, A. J. Davis, Prof. Hare, Judge Edmonds, and others who have been termed the fathers and

APRIL, 1915.

mothers of Spiritualism, I have never had the least doubt but that Spiritualism in its magnificent splendor and matchless glory, will cover the earth as the waters cover the great deep; and all this to the redemption of humanity.

*See Dr. Peebles' book, "What is Spiritualism and who are these Spiritualists" from this office, Cloth \$ 1'00; paper 50c.

The Marvels of Hypnotism

BY HENRY PROCTOR, M. R. A. S. F. R. S. L.

The practice of Hypnotism for the cure of diseases has led to many most remarkable discoveries, the accounts of which, as furnished to the Psychical Research Society and described at length in two enormous volumes by F. W. H. Myers on "Human Personality", read more like fairy tales than sober and literal fact.

Nothing could illustrate in a more remarkable degree, the power of mind over matter than these experiments in hypnotism. Dr. Backman thus describes the case of one of his subjects Amelia Radberg:—

"In the middle of an experiment I put a drop of water on her arm, suggesting to her that it was a drop of burning sealing-wax and that it would produce a blister, which would, however, be healed after the third day. The blister which appeared next day, extended as far as the water had run, just as if it had been a corroding acid, and the wound healed on the night of the third day."

A patient of Dr. Kraft-Ebing "was much injured and offended by the culpable act of a medical student who laid a pair of scissors upon her chest, telling her

THE SELF-CULTURE JOURNAL.

a spoonfull of soup produced distressing spasms. Artificial means of feeding were tried, with diminishing success, and in June, 1887, she was paralytic and so emaciated that her death from exhaustion appeared imminent. Dr. Janet was then asked to hypnotise her. Almost at once he succeeded in inducing a somnambule state, in which she could eat readily and digest well. Her weight increased rapidly, and there was no longer any anxiety as to a fatal result. But the grave inconvenience remained, that she could only eat when hypnotised. M. Janet tried to overcome the difficulty; for a time he succeeded, and she left the hospital for a few months, she soon, however, returned in her old state of starvation. M. Janet now changed his tactics. Instead of trying to enable her to eat in her first or so-called normal state, he resolved to try to enable her to live comfortably in her secondary state. In this he gradually succeeded and sent her out in October, 1888, established in her new personality. He again hypnotised her on November 12th, 1888, and left her in the secondary state till January 15th, 1889. He then "awoke" her, but the vomiting at once, returned, and she again applied to M. Janet for help. M. Janet adds that since she had been replaced in the second condition the loss of flesh had been rapidly repaired and she was again comfortable".

Now these indications of the existence of a Larger Self, of which only a part is at any time manifested, are intensely important from a spiritual standpoint, for the Larger Self would appear to represent our Central and Abiding Being, which during the slumber of the Normal Self is left comparatively free, and performs functions of great importance in restoring and rejuvenating the bodily

APRIL, 1915.

organism by drafts upon the energy of the spiritual world, and by entering into close connection with that spiritual world apart from the bodily organism demonstrates that mind exists apart from matter, and rules matter.

Court of Spirits.

When I was a boy at School in my native place at D—I used to go, along with my other school friends to the so called "Court of Spirits" At this place there were three small temples (Mosques) constructed in a line above three separate tombs. The middle one was called "Mira Datar" and on its right was that of "Dewan" and on the left was Magi (which I cannot properly remember).

Every evening the court was held at this place and the appellants (men and women haunted with spirits) attended there punctually at sunset. They used to bring for drinking their own water owing to Hindoo religious objections. The mohamedan priest or Fakir who worshipped these three tombs and lived there, took some flowers from upon the middle tomb or sometimes from all the tombs and dropped some of them in water pots of all the appellants. Within a very short time after the appellants drank their waters, they all began to move their bodies and nod their heads furiously and vigorously and shrieked and shrugged and beat the ground with the palms of their hands. Then a regular proceeding followed. I beg leave to particularize one of the cases which I saw with my own eyes.

A woman having drunk her water, with a furious and enraged countenance sat in front of the middle

THE SELF-CULTURE JOURNAL.

tomb, and the following dialogue ensued, the questions and answers of which, were spoken by the female herself.

- Q. Who are you?
A. I am a scavenger
Q. Why do you harass this poor young lady?
A. Because, while in search for cowdung, one evening she crossed the area which I inhabited.
Q. Now will you leave her?
A. No. Many persons like you have I seen and all of them have in-vain tried much to get me out of this female's body.
Q. Won't you leave her under any conditions or contract?
A. Not at all. I make conditions with none. I have resolved, not to leave her till death, after which I will keep her with me.
Q. I order you to leave this woman, otherwise you shall have to suffer much, and repent for not obeying me.
A. I give you the liberty to use whatever means you may have power to use but I firmly say that I will not leave her till death.
Q. Now go you to Dewan, then. Immediately she moved towards the tomb named Dewan's and took her seat in front of it.
Q. Well, you would not leave this lady though first requested and afterwards ordered, by Sahib. Now then you shall have to suffer the punishment of being burnt in a fire.
A. I care a fig for you as well as your Sahib.
Q. Sepoy and Messengers, carry this scavenger

APRIL, 1915.

and throw him in a flaming fire, and watch him till burnt to ashes.

On hearing this command she dragged herself towards a corner and fell flat on the ground screaming and asking loudly for help and forgiveness, but in vain. For five minutes she lay quite still like dead, after which she at once got up and mingled up with the people, totally cured of the spirit.

I daily used to go there and each day two or three or more were in this way totally cured and given judgement. Many people used to stand up outside the fencing to witness the proceedings. There was one difficult case of a man being haunted by seven spirits at a time. He also was totally cured of all the seven.

After a few years when I returned home from my studies abroad, I saw to my surprise that all these mosques which covered the three tombs were all reduced to dust and all was barren and open land except the three tombs quite laid bare.

Again after some time upon my return home from my services I found all the three tombs in prosperous state, once more and everything as before with four or five fakirs inhabiting the place which now looks beautiful.

But no court is now held there as in past years and no suffering men are relieved of their pain.

The Hip Bath

BY K. B. LAKSHMANA SARMA.

This bath is both easy to practise and applicable to most diseased conditions. People enjoying apparent health will find on adopting it, that they were not really

healthy and that the hip bath is working a beneficial change in their bodies.

It requires a special tub. The writer has invented, brought into considerable use a tub of a convenient design, which allows the bather to lean back without bending his back in the least. Looked at from one side the tub would resemble a truncated V or like the Tamil letter (pa) with its arms allowed to drop away from the centre of the tub, so as to make obtuse angles with the base. The bottom is raised above the ground by two curved iron bars. One of the slanted sides will support the thighs and the opposite side will support the back.

Some preliminary treatment or observance may be necessary or not, according to the peculiarities of different men. The bath will readily produce its special effect if the body is hot almost all over. A deficiency of total heat is likely to cut off its usefulness. Hence it may be taken as a primary rule that all persons who do not feel a shrinking sensation of cold in any part of their bodies, whether it be hands feet, knees, shoulders or ears, can take the hip bath without any preparation. But even in their case the bath can be augmented in power by a little preliminary exercise.

YOU FEEL CHILL

This problem of the total heat of the body is an important one. When the body shrinks from contact with air, or feels an invasion of cold feeling from outside even when well covered, it must be taken that the body does not generate enough heat to supply all parts of the body; for when some heat is artificially supplied to the body there follows an extension of the warmth to the limbs suffering from want of it; and this happens even

where the heat is not applied directly to the parts wanting heat. Hence the proper and necessary preliminary for people with obviously deficient total heat is to take a hot foot bath or at least a hot hip bath beforehand. These baths should be separately described. But it is here sufficient to say that these baths should be continued for a quarter of an hour, or taken with a woollen blanket covering over the whole body including the vessel containing the hot water, and that the heat of the water should be now and then restored by addition of small quantities of boiling water,

A STEAM OR SUN BATH

or any of its equivalents would serve as an effective preliminary for many hip baths, if taken at short intervals. Exercise in the open air, with the sun-shining, or a brisk walk and all hot applications are, in greater or less degree, equivalents of the steam baths. There are whole hot baths and partial ones, and with some experience, each of them can be used with advantage. But among these the sun bath, if the hour and weather suit, may be given the preference. The steam bath is unsuitable for people with shrunken bodies unless special attention is also given to the supply of water to the thirsty tissues.

The rationale and special office of the hip-bath should be known. The theory of hydropathy is that germs play a very subordinate part in the causation and maintenance, and to the extent to which they are responsible, they are not necessarily enemies to the human constitution, though learned and ignorant quackery can alike successfully thwart their beneficial action and cause harm which can be conveniently laid on the shoulders of the germs.

The essential cause of the whole army of diseases if there is any such, is the failure of the body to eliminate dead matter from itself outside with sufficient rapidity by the normal channels. There is the life principle to reckon with, and it has its own options in the matter of this dead matter. This authority says that if the dead matter cannot go by the usual outlet, it shall go by some unusual outlet.

NATURE'S STEAM BATH.

Midway between health and disease there is fever. I would call fever Nature's steam bath. If it progresses on natural lines it would lead to expulsion of dead matter by effluvia of the skin and lungs and by perspiration.

The healthier a human body happens to be the more readily and successfully does the governor of the physical body, the life principle, bring about this natural steam bath, namely, fever, and thus many potential diseases are anticipated and cleared off before they can take shape.

But when, as it happens to be in the vast majority of human bodies since physicians came into vogue in this world, the quantity of dead matter in the body happens to be too heavy for the life principle, what happens is not fever but a condition analogous to it, hygienically less desirable than fever, because it does not lead up to profuse perspiration, etc. The heat which in fever tends to envelop the whole body, is in such a condition confined to the middle of the body, radiating from the navel, while the rest of the body is comparatively less warm, if not positively cold. The help that the average abnormal body needs is, therefore, equalisation of heat, effected by cooling the hip, which is the centre of the heat generation.

This cooling is effected by the hip bath.

The mode of the bath is here explained. The bather should sit in the tub with cold water up to his navel. The water should not be so cold as to be intolerable. It should be rubbed upon the abdomen with a rough towel without intermission until the water loses its coolness and begins to feel almost warm, that is, tepid. This rubbing is the important part of the bath, as otherwise the blood would be driven in, further from the skin, and the heat would remain unremoved. The friction sets up a motion of the blood outwards, which brings almost the whole of the blood to the rubbed place, in turn, until the cooling is perfect.

FROM THE NEW INDIA. (18-4-1915)

Dr. Marden's Uplift Talks.

BY ORISON SWETT MARDEN, F. I. A. SC.
The Power of Right Thought

Suggestion and mental healing were dealt with in a report recently published by a committee consisting of ten representatives of the Church of England and ten medical men under the chairmanship of the dean of Westminster.

After many meetings and careful consideration of the voluminous evidence brought before them, the members of the committee unanimously agreed that health, bodily and mental, is capable of being influenced for good by mental suggestion and faith.

Now this is an important conclusion to be reached by medical men; one that makes a long step in mental progress.

When we learn that discord, disease, and all that worries and frets and makes us anxious are chiefly due to inharmonious thinking, then we shall learn the secret of real health, we shall learn the secret of scientific living. Then we can throw the best of ourselves into the most unfortunate environment, we can fling out the fragrance and beauty of serene and balanced lives, even in the most discordant surroundings. Think the good; drive away evil; keep the mind so filled with the good the beautiful and the true, that the opposites will find no affinity there, and you will rarely know a day of ill health. Moreover you will not grow old prematurely.

"The face cannot betray the years until the mind has given its consent. The mind is the sculptor".

"We renew our bodies by renewing our thoughts; change our bodies, our habits, by changing our thoughts."

Mental poise means mental harmony, and harmony

prolongs life. It is a great health producer. Whatever disturbs our peace of mind, or upsets our equilibrium, causes friction, and friction whittles away life's delicate machinery at a rapid rate.

Few know how to protect themselves from rasping, wearing, grinding, disintegrating influences in their environment and hence are subject to frequent attacks of disease.

Nothing else more effectually retards age than keeping in mind the bright, cheerful, optimistic, hopeful, buoyant picture of youth, in all its splendor and magnificence; the picture of the glories which belong to youth—youthful dreams, ideas, hopes, and all the qualities peculiar to young life.

"Thinking young is keeping young, thinking health is keeping well".

"Keeping alive that spirit of youth," Stevenson used to say, "was the perennial spring of all the mental faculties."

The elixir of youth which alchemists sought so long in chemicals, lies in ourselves. The secret is in our own mentality, within the power of our own thought. Perpetual rejuvenation is possible only by right thinking. We look as old as we think and feel because it is thought and feeling that change our appearance, and practically controls our physical health.

A Sound Mind In A Sound Body.

The Mind.

BY MRS. MARY E. TEATS, F. I. A. S. C. U. S. A.

Henry Van Dyke says

"Four things a man must needs to do,

If you would make his record true;

To think without confusion, clearly;

To love his fellow man, sincerely;

To act from honest motive, purely;

To trust in God and Heaven, securely."

These four words, 'Think,' 'Love,' 'Act,' and 'Trust' are the four cornerstones of a sure foundation upon which to build a noble, manly life.

Your brain is the physical basis through which your mind operates. The functional powers and activities determine the various characteristics you possess. The blood flows to that portion of the brain that does the most thinking. The blood contains the nourishing principle, that is absolutely essential in constructing a strong, sound mind. Some one has said, "Guard well thy thoughts, they are heard in Heaven." Be that as it may, your thoughts will be keenly felt in your own life of today, and as forcibly felt in your posterity of tomorrow.

If you get the "get-rich-quick" craze, the blood will flow to that portion of the brain called acquisitiveness. This state of mind continued in, will eventually starve its opposites, benevolence and generosity, for these two last named virtues have received no stimuli or nourishment, hence have become more or less atrophied. If a young man permits his mind to dwell upon sensual pleasures, he is building a sensual character, and starving the noblest trait he should possess, that of personal purity. This same law governs the construction or destruction of every characteristic a young man possesses. "Brain centers and nerve paths are built up mainly during the early part of life, and are changed or modified with great difficulty late in life." By repeatedly exciting, or calling into action, any given thoughts or desire (be it noble or ignoble) you build a physical basis for the same thought to pass over, with ever increasing ease and frequency, and make that special line of thinking an integral part of your character.

"You sow a thought, you reap an act,

Sow an act, you reap a habit,

Sow a habit, you reap a character;

Sow a character, you reap a destiny."

This fact is sublime in its possibilities. Thoreau says: "I know of no more encouraging fact than the ability of a man to elevate his life by a conscious endeavor." Your will must decide what kind of a brain

structure you will make in the building of "a sound mind in a sound body."

"Though I could reach from pole to pole,
And grasp creation in my span;
I must still be measured by my Soul;
The mind's the standard of the man".

Matter and Space.

BY AGNES E. MARSLAND,

Editor of the BULLETIN of the

ORIENTAL ESOTERIC SOCIETY, Washington, U. S. A.

There is a fundamental truth to be found at the base of the teachings of Tradition; that all things in the Cosmos are produced by the opposition of two complementary elements—heat and cohesion, attraction and repulsion, positive and negative electricity, the two sexes of living beings.

Though there is but once force and one substance, yet the activities of this force and substance are never in equilibrium perfectly; they are always opposing each other, and this conflict which goes on perpetually allows the triumph, now of one side, now of the other—as is seen for example in the change in the state of matter from solid to liquid, gaseous, or radiant matter. Or the two forces may alternate more rapidly and we have (vibration) the generator of all life.

"Action and Reaction are equal and opposite in direction;" what are they indeed but the two great principles of (Will), or (Spontaneous Action and Inertia). These two opposites rule all creation, all beings, all their movements, all their combinations, all cosmic life; and every day the official science adds more examples to demonstrate the truth of the assertion of Tradition with regard to their universality.

Let us imagine that the two Powers that rule the material world were pushed to their extreme bounds. Imagine all matter condensed to infinity. It would then

contain within itself in potentiality the totality of the force of expansion, and its form would be reduced to the mathematical point.

On the other hand, let us imagine all matter infinitely expanded (cohesion being null); it would have become the unified substratum of force—infinite inertia—since it would have expanded to the utmost exhaustion, and its homogeneous form would have no limits. It would indeed be Space itself.

In order that we may the better understand this mystery of expansion and contraction—of centrifugal and centripetal force—let us imagine an example.

If we heat a ball of metal, the perpetual vibration of its molecules will be increased; they will repulse each other, will separate farther apart and the solid body will increase in volume; it will eventually become liquid, and if the heat is still further increased it will escape still further from its original condition and become a gas occupying always a greater and greater space.

Suppose that our alchemy having established its laboratory in the furthest reaches of interstellar space could offer to this growth and expansion an indefinite amount of heat and of room to expand then these molecules would with every new degree of heat bound further and further apart and would occupy an immense place in the heavens.

Without leaving it time to pause, we will add more and more heat until it bounds forward like a spirited steed under the spur, and in the effort to expand and occupy still larger space, its own force of cohesion gives way, the molecules divide into molecules of the second, third, fourth order, every subdivision gaining in space and in dynamic power what they lose in bodily substance.

They will divide into invisible particles of radiant matter; again into imponderable electrical substance; then yet again into the infinitesimal particles of light; diminishing from the mathematical point to the metaphysical, at last they lose all physical existence and become identified with the void.

When they reach the boundary line of human conception, they are the atoms of occultism whose name "anou," "least among the small," is a name of Brahma, and synonymous with space.

Matter becomes resolved into space by a double action; on the one hand by a reduction to the infinitely small, and on the other by reaching out to the infinitely great.

For our ball of iron, now become a colossal haze of fire, will continue to spread from zenith to nadir; it will appear as a trailing comet, the whole of whose substance might be condensed into a woman's thimble; then it will be seen as a pale nebula, shining with a faint, uncertain light; spreading yet over larger and more immense spaces it will be lost in physical space (Akasha); born into the metaphysical world, it still continues until it is Space itself, and matter is lost.

No finished form can be produced between these two extremes by the aid of these two opposite principles without a movement of the point of equilibrium; and this movement will spread over the whole of the expansive force, or the whole of inertia.

Nor can the potential of expansion pass from one point of space to another without exercise of spontaneity.

And as Space is homogeneous, this movement would not be in one direction only rather than in another—it would be in all directions—it would be a radiation.

Nor would it be instantaneous; for if it were so, when the expansion was completely absorbed by space it would be null and would produce nothing.

Thus finished forms can only be produced by an expansion that shall be a spontaneous, progressive, and indefinite movement of force through Space and in Time.

This radiation is not the only element in cosmic motion; nor does there ensue a continued cancellation of the Force of Inertia by expansion. What we observe

everywhere is vibration, or the continual alternation in varied proportions of these opposite forces. It limits temporarily radiation into space; and as this limitation may differ in the different dimensions of space, so we come to have Form. And every form will be destroyed at the end of a longer or shorter time—at the limit of the oscillation governing it.

This explanation has been borrowed from Pythagoras and it shows the birth of FORMS or of matter in Space according to Tradition, for Pythagoras received it from that source.

We see, then, God the Creator, Will or Spontaneous Action, expanding Himself in Space, in a limited portion of Space, according to His Will, and giving to that part of Himself the Power to hold its form against the ambient forces that would cause it to lose its form in expansion. Thus these Protectors, these portions of the Divine Creator are, as it were, secondary Gods, charged with the protection and even the transmutation of forms. These are the Monads of Leibnitz. All this theory of Creation is summed up in a simple symbol that is to be found in the most ancient ruins: the Cross with the Circle above. Here the Center of the Circle stands for the center of spontaneous radiation of the Creator; the Circle symbolizes the limit of expansion at any moment whatever; and the Cross stands for the world as created.

Thus every creation has three terms: two opposites and an intermediary which latter results from the synthetic union of the other two.

Such is the Trinity, that is found at the basis of every religion, however ancient.

Immortality of the Soul.

A. G. SEN, B. A., F. I. A. Sc.

God created men and endowed him with an immortal Soul.

Soul is sometimes used for all the immaterial side of man's nature; but more correctly for the lower or animating principle which he shares with the animals,

in contrast with the higher part, or "spirit" which he shares with God.

The soul is separate from the body, and the soul lives even when the body is dead.

Man's Atma (soul) is immortal. Human body is the abode of the Atma.

Man's life is not meant to die but to live. The space of man's little life is short, or in other words, the man's (Atma) is only a life-tenant of his body.

Life's term on the earth can be prolonged by Pranayam, deep breathing; and by controlling the passions. The more the current of tidal air becomes slow, feeble and short, the more the individual acquires the power of concentration of mind.

Spiritualists believe in a life here-after, of a future conscious existence, a future progressive life. We are sons and daughters of the living God, and within us dwells a spark of the divine, with great possibilities. We are not under the curse of God, rather we are under the blessings of God, because we are part of Him, and He says, search, probe, prove all things. Law is growth. Law is essence, and with the reception of knowledge, man rises up to the highest state, becomes in fact a God.

Salvation is soul-growth, soul unfoldment in consonance with the great law of evolution. The saved man is honest, conscientious, benevolent, harmonial, etc.

Salvation is freedom from sin and union with God. It is attained by believing in and following true religion and messiah.

Morality teaches us our duties to our neighbours and our duties to ourselves. Religion teaches us how to establish a tender relationship with God. Morality teaches us that we should not speak an untruth, we should not be unjust, we should succour the distressed to the best of our ability etc, Religion teaches us that we should love God. A moral training is necessary for the purpose of acquiring God, and religion is the art of establishing and cultivating a tender relationship between God and man.

We must live and struggle and strive onward, not because we chose to do it, but because nature

thus works out her plans in our souls. He must; because evolution is a cosmical law. We are a part of the All, a part in which the All works in us as it works every where. Man is the highest stage of evolution on earth, and he therefore is the most representative part of the All we know of. Man is the first born son of nature; and humanity with its holiest ideals is on earth the grandest and most perfect and most beautiful revelation of the All.

As the soul passes from life to life, and in each life accumulates experiences, in each transitional stage after death suffers from the animal appetites which hold it prisoner from going on into the happier world; and then is that happier world works upon the experiences and changes them into faculties, it will always have an accumulating store of memories, while the outer attractions will remain comparatively the same and action will be more and more directed by reason, and less and less directed by appetite.

Where a soul has thus accomplished its pilgrimage, where stage after stage, it has developed mind, where stage after stage, it has purified intellect, when it has become a liberated soul, when it has renounced the going onward for the sake of humanity, when it has remained within this sphere of earth for helping man until the cycle of humanity is completed, then comes the state of All consciousness, of bliss which no words are able to describe.

Happiness or misery, in the future state, depends upon the character of life lived here, upon the degree of mental and moral unfoldment gained in this world. Each life brings with it into the other world its own crop of feelings and thought. In this world progress is the law. He who has progressed, need not come back again.

Therefore, do every thing that tends to make life higher, healthier and more successful, full of grand and inspiring thoughts, awaking sleeping powers and stimulating latent energies. The (Vedas) have given a beautiful rational idea of the destiny of man and dictates "Love God and live for the other world".

As there is a provision for the happy existence in

perpetuity of man his creator must be an exceedingly good, merciful and considerate Being.

Editorial Notes.

Presentation of a Royal Medal.

TO PANDIT ABHINAVA SARASWATI NADATHUR.
SWAMI SRI KRISHNAMACHARIAR,

On Monday the 23rd December 1914 His Highness the Maharaja of Travancore was pleased to honor the celebrated Pundit of Natchiarkoil. The learned pundit during his short audience with the Maharaja lectured upon several interesting subjects in his usual elequent style and he also chose to compose offhand some sanskrit slokas in praise of His Highness. The Maharaja, very much admiring the erudite learning and attainments of the pundit, presented him with a Gold Medal (Ashta Thoda Veera-sangili) with some more choice Royal gifts.

We believe this news will be welcomed by our numerous readers and friends, as our friend, the learned pundit, is an admirer, welwisher and earnest worker for the cause of the Academy.

May God grant him All-Success, Health and Happiness.

Sunshine Sayings

BY EDITH MARIE RAYMOND.

"I would have your path all woven subbeams!"

ATTENTION

"Sail by the compass of the Spirit of God within, happily out of darkness light shall come".

Do you recall how eagerly and with what whole-heartedness you listened to your friend's recital of joys or sorrows? Did you devote an equal interest and amount of time to listening to what God might have for you? For He will speak to you when you enter into your closet-mind and make the conditions possible by emptying your mind of all thought.

JOHN VIII: 47

JOB XXXIV: 2

Happy Thought

I am a magnet and attract only good!

April 1915] [ஏப்ரல் 1915]

Self-Culture.

ஸெல்வகல்ச்சர்

தமிழ் அங்கம்.

இதில் வெளியாகும் விஷயங்கள்.

ஆத்மாவியர்த்தநிக்குரிய இசுபர ஞானரகசியங்கள், தேகாரோக்ஷியம், ஆத்மரஞ்சிதமான ஹிதோபதேசம், ஆத்மயோக மனோவலிய நத்வ சாஸ்திரங்கள், சிறுகதைகள், நவீன சாஸ்திர ஆராய்ச்சி, நாடகம் முதலியன இது யாவருக்கும் உபயோகமானது.

இங்கிலீஷ், தமிழ்பாசனங்களுடைய "ஸெல்வகல்ச்சர்" பத்திரிகைக்கு வருஷந்தா ரூ. 3 மட்டும்.

பத்திரிகையெண்டுமோர் தங்கள் பெயரும் முழுவிவரமும், லெட்டரில் தெளியாய்வரைந்து சந்தாமுன்பணத்துடன் பத்திராதிபர் விலாசத்திற்கு அனுப்பவும்.

தமிழ் வினாம்பரவிதிகளுக்கு பத்திராதிபருக்கு எழுதித்தெரிந்து தெள்ளலாம்.

மாநிரிக்காய்பிக்கு 2 அனா ஸ்டாம்பு அனுப்பவும்.

பத்திராதிபர்:

டாக்டர் K. T. ராமஸ்வாமி, D. Sc., Dh. P.

இந்தியா சாஸ்திர கல்விச்சாலை,

*கீழ்க்கண்ட போஸ்ட்,

*திருச்செல்வையிலில்லா, தென் இந்தியா.

உதவிபத்திராதிபர்:

ராமநாதபுரம். T. K. இராமபத்ர சர்மா,

நாளை யார்கோவில், இராமநாதபுரம்.

பக்தி.

(முன்தொடர்ச்சி)

சகல ஜீவர்களும் மோட்சம்வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்களே, அது இச்சையல்லவாவென்றால்; அல்ல. எவ்விதமல்லவென்றால்; வீடுபற்றிக்கொண்டேறியும்போது, அவ்விட்டிற்குள் அகப்பட்ட புருஷன், தனது புத்ரமித்ரகளத்திராதிகள் என்னமாயப் போனார்தனோவென்ற விசாரத்துடன் கூடி, அக்கிளியில் தடுக்கப்பட்டவனாய், அந்த புத்ரமித்ரகளத்திராதிகளேவிட்டு விட்டு, குளிர்ந்த ஜலத்தில் பிரவேசித்தது போல சஞ்சார தாபந்திரியமென்கிற அக்கிளியில் தடுக்கப்பட்ட புருஷன், இந்த சஞ்சார தாபத்தைப் போக்குகின்ற குருநாதன் எங்கே இருக்கிறாரோ, இதற்கு என்னசாதனம் வேண்டுமோவென்று தாபங்கொண்டு, தேடுகிற தேட்டரவாகிய கித்தவிருத்திகே மோட்ச விச்சையென்று பெயர்.

மேற்சொல்லிய நான்கு சாதனங்களும் பிராமிடத்திலுண்டோ, அவர்களே அதிகாரிகள்.

சிரவணத்திற்குமுன், சாதன சதுஷ்டியஞ் சம்பாதித்துக் கொண்டு, சிரவணத்திற்கு ஆரம்பிக்கவேண்டும். அப்படியிவ்வி, ஞானங்கடையாதனமும், சற்றொருவும் அனாதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கக் கூடாதென்று சுருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், சாதன சதுஷ்டியபில்லர்தவனுக்குச் சிரவணஞ்செய்தால், அவனுக்கு ஞானபலஞ் சித்தியாதென்றும், ஆனந்தச் சிரவணம் வினாய்ப்போமோ

வென்றால், போதாது. அதிலொரு அதிர்ஷ்டமுண்டு. இந்தச்சாதன சதுஷ்டியஞ் சிரவணத்திற்குமுன் இல்லாதிருந்தாலும், சிரவணகாலத்தினை இவ் குருமுகமாய் விசாரித்தறியவேண்டியது முக்கியமென்று சுருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது நிற்க, அதிகாரிகளுக்கு மேற்சொல்லிய நான்கு சாதனங்களும் வேண்டுமோவென்றால்; நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகமாதிரம் போதாது. ஏனென்றால், விவகத்தில் சாஸ்திரிகளுக்கு நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகமுண்டாயிருந்தும், அவர்கள் விஷயத்தினிடத்தில் ஆசக்தியுண்டாய் காமிய கன்மங்களைச் செய்கிறபடியால் அதிகாரிகளல்ல; ஆகையாலிரண்டாஞ் சாதனமும் வேண்டும். இந்த இரண்டு சாதனமும் போதாதோவென்றால், போதாது. ஏனென்றால், சிலர், நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகமும், இக உத்திரார்த்த பலபோகவிராகமும் உண்டாயிருந்தும், சமாதிஷ்டக சம்பத்தியில்லாமையால், கோபாதிசீளில் தடுக்கப்படுகிறபடியால் அதிகாரிகளல்ல. ஆகையால், மூன்றஞ் சாதனமும் வேண்டும். இந்து மூன்று சாதனமும் போதாதோவெனில், போதாது. சிலர் மூன்று சாதனங்களுண்டாயிருந்தும், கிருஷ்ணசனத்தைக் கக்கத்தலிடுக்கிக்கொண்டு, சடைமுடிபுடையவர்களாய் யோகிஸ்வரரென்னும் பெயர் தரித்து, சம்சாரபந்தங்களைத் துறந்து, விரக்தராய் உபசாரதியுடையவர்களாய், ஒருவர் கையிலும் ஒரு வஸ்துவும் வாங்காதவர்களாய் யிருக்கிறார்கள். அவர்களுஞ்சிரவணத்தினிடத்தில் சேராதபடியினால் அதி

காரிகளால். ஆகையால் நான்காஞ் சாதனமும் வேண்டும். மேற்சொல்லிய நான்கு சாதனமுமுடையவர்களே வேதாந்த சிவணத்திற் கதிகாரிகள். இந்த சாதன சதுஷ்டிய சம்பத்திக்குக் காயகவாசக இந்திரிய வியாபாரபிற்றி, மனோவியாபார ரூபமாதிர மாணபடியால், விஷபத்தினிடத்தில் தோஷ திருஷ்டியுடையவர்கள், சுவயத்திற் சம்பாதித்துக் கொள்ளலாமென்று சுருதி ஸ்மிருதிகளில் சொல்லுகின்றது ஆனதால், ஆகம் ஞானம் விரும்புவோர் முன்சொல்லிய சாதன சதுஷ்டிய சம்பன்னராக யிருந்தபோதிலும், யோகாபியாசமின்றி, அந்த ஆகமானுபாவம் சித்தயிருத்தி நிரோதத்தால்கிடைக்கும் சித்தயிருத்தி நிரோதாபியாசமே யோகமெனப்படுமென்று சுருதிகள் முறையிடுகிறது. எப்போது ஸ்திரமாகிய இந்திரிய தாணையில பிரமாத மில்லாதவனாகின்றானோ, அப்போது யோகத்தினால் கியானமுண்டாகின்றது; ஆகம் ஞானத்தினால் முக்தியுண்டாகின்றது. இந்த ஞானமும், யோகமின்றி யுண்டாகிறதில்லை. அந்தயோகமும், வெகுதூர அபியாசத்தினாலேயே சித்திக்கின்றது. மேலும் யோகமென்பது என்னிடத்தில், ஒரே மனதாயிருத்த லென்று கிதையில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபரமாத்மா அருச்சுனனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்.

யோகமானது:— அபியாசயோக மென்றும், இராஜயோகமென்று மிரண்டிவிதங்களுண்டு. அவைகளுள், அபக்குவனுக்கு அபியாச யோகமென்றும் பிராணாயாமமும், பக்குவனுக்கு இராஜயோகமுஞ்

சுருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது: மனம் விரிவது சம்சார துக்கமும், மனம் ஒடுங்கு வது மோட்சமுமென்று வேதவசனங்களும், பெரி யோர்களின் சம்மதமுமாகையால், அப்படிப்பட்ட மனங்குவிந்து, பரமானந்த சுகழடைவதற்கே பிராணாயாமாதி; ஹட, லய, இராஜயோகங்கள் சொல்லியாமாதி; ஹட, லய, இராஜயோகங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவைகள் மிகவும் பிரயாசை யானபோதிலும், கஷ்டப்பட்டே சாதிக்கவேண்டும். கஷண திரவியங்களென்னும் மண், பெண், பொருள் ஆகைகளை நீக்கிவிட்டு, பரிசுத்தமெனதுடன் ஆசானை அடுத்தி, அருள்பெற்று ஞானபேர்தானந்தனாகி விண்டும். இவ்விதஞ் செய்வதைவிட்டு, ஆசை யலைக்குள்ளாகப்பட்டு மதியினனுக்கு, மிகவும் புகழத் தக்க மேற்படி அத்தவிதானந்தம் லபிக்கமாட்டாது. முடவன் கெட்புத்தேனாகெப்படி ஆசையுடைய லாம், அதுபோல வேஷதாரிகளுக்கு எப்படிசுடைக் கும். அஞ்ஞானங்களென்னும் கிளைகள், இலைகளை உபாயத்தினால், அதின் உச்சியிலிருக்கும் பிரமானக் தமென்னுந் தேனை, வைராக்கிய சித்தத்தையுடைய பக்தரான ஞானிகள் அனுபவிப்பார்கள். திறமை யென்னும், பக்திவைராக்கிய ஞானமில்லாதவர்கள், எங்கியமுதுக்கொண்டு, சதாகாலமும் சம்சாரமென்னுங் குழியில் வீழ்ந்து, அநேக கதியுடையவேண்டிய தென்று சுருதிகள் முறையிடுகிறதை பெரியோர்களால் தெரிந்து கொண்டும் வினை காலத்தைப் போக்காது, பக்தியுடன் நல்லழியைத் தேடவேண்டி யது மிகவுமவசியமானது. (இன்னும் வரும்) ஓ. குப்புலேவ், திருச்சி.

ஓர் ஆச்சரியம்.

ஓர் ஆச்சரியம் வேதசாஸ்திரங்களில் நம்பிக்கை யின்றி நிரீசுவரவாதம் செய்யும் மூடர்களும், நற்கரு மத்தைச் செய்யாது காலத்தைப்போக்கும் சேஷம் பேரிகளும், முன்னோருடைய ஆசாரத்தை இகழ்ந்து அவைகளெல்லாம் மூடபத்திகளென்று பிதற்றிதிரி யும் பேதைகளும் அடியில் வருவதைக் கவனிக்கக் கடவர்.

கலிபோர்னியாவில் வசித்த “வில்லியம் கிரே காம்” என்னும் ஓர் மனிதன் 1899-வருஷம் ஜன வரியார் முதல் வாரத்தில் இறந்துபோனான். அவனு டைய உடலை ஸ்மசானத்துக்கு எடுத்துப்போக் வேண்டி ஒருவனைக் கூப்பிட்டுப் பாடைமுதலியவற் றைத்தயார்செய்யச்சென்னார்கள். வில்லியம் சிலநா ளாக வியாதிபால் பிடிக்கப்பட்டு தன்பந்துக்கள், சிறைக்கிதிகள், மனவியாகிய இவர்களின் முன்னிலை யில் ஆவியை இழந்தான். அப்போது அவன் பேரில் அதிகமான வாஞ்சையுடனிருந்த அவனுடைய பெண்சாதி ஸக்சமனம் (உடன் மரணம்) பண்ணி விடுவாளா என்று யதத்தினால் பிணத்தைப் பார்த்து விடாமல் அவன் உன்னை கொண்டுபோனான். சிலநாழினைக்கெல்லாம் அவனுக்கு அங்கிருக்கும் ஸகியாமல் திடீரென்று ஆவியைக் கொண்டதுபோல் எல்லோரையும் திடுக்கித்குள்ளிக்கொண்டு இறந்து போன தயவுருஷைத் உடலின்மேல் விழுந்து புரண்டு, “இறந்துபோய் விட்டேன்” என்று சொ

ணந்தான்” என்று உறக்கக்கூவி வீறிட்டுக்கத்தறினால் ஒரு நிமிஷத்திற்கெல்லாம் வில்லியத்தின் கைகால் கள் ஆசையலாரம்பித்தன. உடனே அவள் தன் கையாலும் முகத்தாலும் அவன் உடலைத்தடவி ருடிண்டாக்கவே வில்லியம் உயிர்பெற்று எழுந்தான்! என்ன ஆச்சரியம்! இதைப்படிக்கும் சிலகுதர்க்கிகள் வில்லியத்தின் தேகத்தைவிட்டு பிராணன் போகாமல் ஓர் மூலையிற் பதுங்கிக்கிடந்ததென்பார்கள். ஆனால் அங்குள்ள டாக்டர்களாகிய அனுபோகசாலிகளெல் லாம் அவனுடைய உயிர் கீங்கி 20 நிமிஷமாயிற் றென்றும் மீண்டும் அவன் பிராணனுடன் எழுந்தான் ஆச்சரியமென்றும் கூறுகின்றனர். வில்லியத்தைக் கேட்டபோது அவன்தான் சொர்க்கத்துக்குப்போ னதாயும் அங்கே தேவர்களைக் கண்டதாயும், சுகந்த வாசனை மிகுந்த புஷ்பங்களைப் பார்த்து இன்பமான சங்கீத வாத்தியங்களின் கோஷத்தைக் கேட்டதாயும் சொன்னான்! இந்த விர்தையைச் சிந் தையில் வைத்து அகந்தையை அடியோடுஒழித் தால் எந்தையின் அருளும்எளிதிற்பெறலாம்!

T. K. இராமபதீசர்மா,

—:—

வாழைப்பழம் எனக்கு தோல் உமக்கு. ஓர் காலத்தில் பத்தனைப்போல் நடித்த ஒரு கிழப்பிராமணனிருந்தான். அவன் என்னசெய்த போதிலும் ‘கிருஷ்ணா! கிருஷ்ணா! இதெல்லாம் உன்னுடைய செயலேயன்றி என் செயலல்லவென் பான்’ இவ்வாறிருக்கையில் ஓர்நாள் அந்தப்பிரா

மணனுடைய வீட்டுவாசலில் நெல் உலர்த்தியிருந்தது. அதைத் தின்றுகொண்டிருந்த ஓர் பசுவைக் கண்டு பிராமணன் நோபங்கொண்டு தடியாலடித்துப் புடைத்தான். அப்பசு அடிபொறுக்கமாட்டாமல் ஆலியையிழந்தது. உடனே பிராமணன் ஹரி! ஹரி! கிர்ஷ்ண! கிர்ஷ்ண! இது உன் செயல் என்றான், அப்போது ருக்மணியம்மாள் கிர்ஷ்ணனுடன் இருந்ததால் தன் நாயகனை நோக்கி 'சுவாமி! என்வபாவம் இந்த கோஹத்தி உங்களைப் பிடித்துக்கொண்டதே!' வென்றால் அதற்கு கிர்ஷ்ணபகவான்: என்னை, கோஹத்தி அடையமாட்டாது. அந்தப்பிராமணனைத் தான் சேரும். எப்படி, அவனைச் சேருமென்பதை இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்குள் நிரூபிக்கிறேன் என்றார்.

அதன்பிறகு சில நாளைக்கெல்லாம் ஸ்டிகிழவன் பிராமண ஸமாராதனை செய்தான். அப்போது ஸ்ரீகிர்ஷ்ணன் அசங்கியமனை கிழட்டு அந்தணனைப் போல் ரூபமெடுத்து, சமாராதனைக் கொட்டைதையில் காரியுமிழ்ந்துவருகிற, சமாராதனை செய்யும் பிராமணன் அவர்பேரில் ஈரிந்துவிழுந்து 'ஏனையா இப்படிக் கண்டவிடமெல்லாம் தப்பி என் சமாராதனையைக் கெடுக்கிறீர்?' என்றான், அதற்கு கிர்ஷ்ணன் 'நீ யாரடா என்னைக்கேட்கிறவன்? நீதானே இந்த சமாராதனை செய்கிறவன்? என்றார். அதைக் கேட்ட பிராமணன் திடுக்கிட்டுக்கொண்டு ஓய் நானில்லா என் உம்முடைய பாட்டி, இவ்வளவு செலவு செய்து அடைய்கிறான். உம்முடைய முத்தியே சொன்னேனே!

நான்தான் சொந்தக்காரன். இது என் வீடுதான். இந்த சமாராதனையை நான்தான் செய்கிறேனென்று தெரிவித்தேயோ? நல்லது என்னை இன்னொன்று உமக்கு தெரிவிக்கிறேன்' என்பதாய்க்கூறி ஸ்ரீகிர்ஷ்ணனை பிடரியில் சையைக்கொடுத்து நெட்டித்தள்ளினான். உடனே ஸ்ரீகிர்ஷ்ணபரமாத்மா ருக்மணி ஸமேதராய் தம்முடைய நிஜரூபத்துடன் எளிங்கி 'பிராமனோத்மா! ஸமாராதனை செய்கிறதால் கிடைக்கும் புண்ணியம் உம்முடையது, பசுவைக்கொன்ற பாவம் என்னுடையதோ? நல்ல ஏற்பாடு செய்தீர்! பங்கு சரியாகத்தான் பிரித்திருக்கிறீர்! எனக்கு இனி நீர் செய்யும் காரியத்தில் பங்கு வேண்டாம்! ஸமாராதனைப் புண்ணியமும் கோஹத்தியும் ஆகிய இரண்டும் உம்மையே சாரட்டும்' யென்று சொல்லி மறைந்துபோனார் இதுபோல் நாம் அடையும் ஜெயத்துக்கு நம்மைக் காரணமாகவும், அபஜெயத்துக்கு நசுவரனைக் காரணமாகவும் எத்தனை தரம் கூறுகிறோம்? அது புத்தியினமன்றோ?

T. K. இராமபத்ராசர்மா,

—:—

தத்வபோதனி.

யயாதிகாராஜன் பூலோகத்தில் அநேக நற்காரியங்களைச் செய்ததால் ஸ்வர்க்கப்போகத்தை அடைந்தான். அங்கே தற்பகத்தருவையும், காமதேனுவையும் சந்தாமணி என்னும் அபூர்வமான ரத்னத்தையும் இன்னும் ஆச்சரியத்தை கிளைக்கும் அநேக வஸ்துக்களையும் கண்டுகளித்தான். அங்குரம்பைணர்வசுமுத

லிய தேவதாசிகள் அவனுக்கு வணங்கி மரியாதை செய்தார்கள். நாரதாதி மகரிஷிகள் அவனுடைய போகபாக்கியத்தைக்கண்டு அவனை ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். இவைகளை யெல்லாம் பார்த்த யா திக்குக் கர்வம் உண்டாயிற்று. நம்முடைய சக்தி யானும் யோக்கியதையாலும் சொர்க்காதி போகங் களை அடைந்துவிட்டோம்! நமக்கு ஸமானம் யா ருண்டு? என்று செருக்கடைந்தான். இம்மாதிரி யான அகங்காரம் அவன் மனதிற்புகுந்தகக்ஷணமே நரகத்தில் தானிருப்பதைப் பார்த்து வெட்கித் தலை குனிந்தான்! கர்வமே உனக்குவந்தனம்! உன்னால் ஒரு தார்தனாவேன். இனி நீ சுகமாய்ப்போய்விடலாம்.

ஒரு சமயம் பாவர் என்னும் ஞானியை நோக்கி ஓர் அரசன் கடைதேறுவதற்கு என்ன வழி? என் றான். அதற்கு அவர் பிரம்மத்தை அறிந்துகொள், மவுனமாயிரு என்றார். அரசன் பிரம்மத்தை எவ்வா றறிவது என, பாவா, மவுனமே பிரமமென்று சொல் லே சும்மாயிருந்துவிட்டார்! மவுனத்திற்கும் மேலான ஆனந்தகிலை மவுனமேபாம்!

விதேகன் என்னும் அரசனை எய்தூதர்கள் சொர்க்கலோகத்துக்கு அழைத்துப் போனார்கள். அவர் போகும் வழியில் நரகத்தில் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அநேக மனிதர்களைக்கண்டு துயரம் கொண்டு தூதர்களை நோக்கி 'ஐயா! நான் உம்மு டன் வரமாட்டேன் இங்கேயே இருந்துவிடுகிறேன், இவர்கள் அறியப்படுவதைக் கண்டு எப்படி நான் மனம் சுகப்பேல்? இத்தனை பேர்களுக்கும் நரகப்பிரகார

நான் மட்டும் சொர்க்கத்துக்குப்போக ஒருநாளும் சும்மதியேன் என்றார். இந்தச்சங்கதியை தூதர்கள் எமனுக்கு அறிவித்தார்கள். உடனே எமன் நேரா கவேலிந்து அவ்வரசனைப்பார்த்து 'ஐயா! தாங்கள் மிகுந்த புண்ணியசாலி ஆனதால், தங்களை நானே சுவர்க்கத்துக்கு அழைத்துப்போக வந்தேன். இந்த விடம் தங்களுக்கு தகுதியில்லை. என்னோடுகூட சொர்க்கலோகத்துக்கு வந்துவிடுங்கள்! என்றான். அவன் வார்த்தையைக்கேட்ட அரசன் என்னுடைய சகோதரர்களெல்லாம் இங்கே நரகத்தில் ஞானைப் பட்டுக்கொண்டிருக்க நான்மட்டும் சொர்க்கத்தில் சுகமனுபவிப்பது நன்மையாமா? நான் ஏதேனும் புணயம் செய்தது நிஜமாயிருந்தால் இந்த நரகவாசி களெல்லாம் 'சொர்க்கமடையமட்டும்! அவர்களுக்குப் பதிலாய் நான் இங்கேயிருந்துவிடுகிறேன். என் னு சொல்லிமுடிந்ததற்குக்ஷணமே நரகம் சொர்க்கமா கழாறிவிட்டது. முன் கஷ்டமனுபவித்த பேர்க ளெல்லாம் விதேகனைக்கொண்டாடினார்கள்.

முற்காலத்தில் ஜனகமகாராஜன் ராஜரிஷியென் னுயாவராலும் கொண்டாடப்பட்டார். அநேக சாதுக்கள் அவரிடம்வந்து தங்களுக்குண்டான ஸந் தேகங்களைக்கூறி ஸமாதானம் தெரிந்து கொள்வது வழக்கம். ஒருசமயம் ஒருபிரமணன் ஜனகனிடம் வந்து ஓ அரசனே! நீ சிம்மாஸனத்திலிருந்து ராஜ்ய பீரம் செய்கிறாய். ராஜாங்கத்தைப்பற்றி கவலைகள் உனக்கு அதிகமிருக்கும் உன்னுடைய ராஜ்யத்தில் யாருக்கும் குறைவுண்டாதாதபடி நீ கவனித்து வரு

கூறும். தினந்தோறும் எழைகளின் முறைபாக்கேட்டு அவர்கட்கு இதம் செய்கிறும். இப்படி அந்நாமான கிருத்தியங்களைச் செய்துகொண்டு, நீ ராஜரிஷியென்னும் பட்டத்தை எவ்வாறடைந்தாய்? என்றான். அதற்கு ஜனகன் சிறித்துக்கொண்டு, நல்லது நான் சொன்னபடி நீ சிறிது நேரம் நடந்தால் உமக்குண்டான சந்தேகம் நிவர்த்தியாய்விடுமென, பிராமணன் அதற்கிசைந்தான். உடனே ஜனகராஜன் அந்த பிராமணனுடைய தலையை முண்டம் (செஷளரம்) செய்வித்து அதன்மேல் அகன்ற ஓர் பாத்திரத்தில், ரஸத்தை யூற்றி நாலு சேவகர்களை உருவின கத்தியுடன் அந்த பிராமணனை இரண்டு பக்கங்களிலும் போகச்சொல்லி பட்டணமுழுதும் சுற்றிவரும்போது எங்கேயாவது அந்த விபத்தின் துவிரசத்தைக் கீழே கொட்டினால் உடனே, அவன் தலையை வெட்டிவிடும்படி ஆஞ்ஞாபித்தார். அதனுடன் நில்லாது இன்னும் அந்தப் பிராமணன் போகும் வழியில் திவ்யாலங்காரத்துடன் ஊர்வசி மேனகைபோன்ற அழகிய ஸ்திரீகளையும் அணியணி யாய் நிறுத்திவைத்தார். அநேகவிதமான ஆடல் பாடல்களெல்லாம் நடந்தன! வீடுகள் வெகு திவ்யமாய் சிங்காரிக்கப்பட்டிருந்தன! வாணலெடிக்கைகள் வெகு அற்புதம்! பலவிதமான ஜாலவித்தைகளும் நாடகங்களும் மார்க்கத்திலாடினார்கள். இவ்வளவுவைப்பாகத்துடன் 4, பக்கங்களிலும் எமகிள்கமர்கள்போன்ற வீரர்கள் உருவின கத்தியுடன் வருவதைக்கண்ட பிராமணனுடைய மனம் தலையின்

மேலுள்ள ரஸபாத்திரத்தில் ஸ்திரீமாசினிட்டது. அதைவிட்டு, அவன் மனம் அசையவில்லை. கடைசியாகச் சாயந்திரம் பட்டணமெல்லாம் சுற்றி இருட்டியபிறகு ஜனகராஜனிடம் வந்து சேர்ந்தான். அப்போது ஜனகன் பிராமணனை நோக்கி 'ஐயா! மிதிலை நகரில் இன்றையதினம் நடந்த விசேஷமென்ன? வென்றார். நான் ஒன்றையும் பார்த்தவில்லை, யென்று பிராமணன் பதில் சொன்னான். பிராமணனுடைய மனம் ரஸபாத்திரத்திலிருந்ததால் அவனுக்கு மற்ற விசேஷங்கள் தெரியவில்லை! அதுபோல் ஜனகனும் தன் மனம் பரமாத்மாவினிடம் இருப்பதால் இராஜ்ய சுகங்களிலிருந்தாலும் அவைகளால் தனக்குப் பாதகமுண்டாக்கவில்லை யென்றார். ஆகா! இவ்வரசனது அன்பே அன்பு. ஒரு உண்மையை விளக்க எவ்வளவு செலவு.

T. K. இராமபத்ரசர்மா,

—:—

விழுத்யுத்தாரண

: நிதான விசாரணை.

குறள் வெண்பா.

“பிறன்பு பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா

ரிறைவ னடிசேரா தார்.”

குதசங்கிதை.

“பொங்குமழன் முதலான புனிதமிரு பொருள்

புனித மிக்க

(கனிலும்)

தங்குல நீறதனை முத்திவிருப் பினர்விடா

தணிய வேண்டுந்

தங்குமுயி ரளித்தல்சப நானம்விர தந்தானந்

தவநல் யாக

மங்குதலின் மற்றுநீ றணிதலே யென மறைகள்

வகுக்குமாஸோ."

ஓம்! தோற்றலான பிரபஞ்சத்தில் தோன்றியுள
பொளதிகங்களில், பகுத்தறிவை யுடைத்தான மாணு
டப்பிறவியுளும்,

சிவாநந்தபோதம்

"மனிதரிலும் பறவையுண்டு விலங்குண்டு கல்லுண்டு

மரமு முண்டு

மனிதரிலும் நீர்வாழுஞ் சாதியுண்டு விரேககுல

மனித ருண்டு

மனிதரிலும் மனிதருண்டு வானவரும் மனிதராய்

வருக லுண்டு

மனிதரிலே பிறப்பறுக்க வந்ததே யருளையென

வகுத்தார் முன்னோ."

என்றபடி, ஷாந்த-கோர-முட குவானிருத்திகளின்
விபரீதங்களுக்கணங்க பலவாராயதைக்காலும், அ
நித்திய திரிசுயத்தை நீக்கி நித்தியகுருக்கைநோக்கி
இனிப்பிறவாஸாக்கித் நிலையம் வகைவல்லியத்தை
யடையும் யோக்கியமே உத்தருஷ்ட சேவரென்பதா
யிற்று.

இம்மஹாபேபற்றை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உணராயு
மலம், விசேஷபகம், அஞ்ஞானங்கொன்புனைவகளை
கூடியமே ஹான்களால் சருத்திகளில் கணித்தவன் அது

ஷ்டானங்களாகிய ஜீவகாருண்யம், ஈஸ்வரபக்தி, பா
சுவைராக்கியம், தானவம், பிரஹ்மஞானம் முதலி
யவைகளும், மற்றும் சோபாநங்களாம் கிரியைகள்
பலவற்றுள் விபூதிதாரணமும், ஒன்றாக விளங்குவது
பிரசித்தம். விசாரிபாது குழறுதல் மனபித்தம்.
நிதானமாக வாராயப்பார் நித்தம், அக்கால் தரு
வேண் மனமே உனக்கு முத்தம்:—என்றவாறு,
"சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொரு
கோடாமை சான்றோர்க்கணி" (திருக்குறள்) [பாற்

சருவதானங்களும் நிதானத்துடனே புரிந்தால்
மாத்திரம் தகுந்த தானமாகுமேயன்றி நிதானமில்
லாதது தக்கதன்றென்பதேயாம். இவ்வற்றால் 'சரு
வதானங்களிலும் நிதானமே சிரேஷ்டமென்பது உல
கின் பழமொழிகளிலொன்றாகவு முலாவுகிறது. இவ்

வண்ணிருக்க; இத்துக்களில் வேதோக்த சார்பின
ரும், யுராய்ணைக்த சார்பினரும், வேதாங்க வேதாந்த
ஷ்ட சாஸ்திரோக்தரும், பொளத்தர்கள், பாரசீகர்
கள், ஜைனர்கள், மஹமதியர்கள், கிறிஸ்துவர்கள்
மற்றும் மதாபிமானிகள் சமயாபிமானிகளும், கை
பற்றி அதுஷ்டித்துவரும், அவரவர்களது சருவகிரி
யைகளையும், உள்ள குறிகளையும், கட்டும் ஆலயங்
களையும், நடக்கும் நடைநொடி பாவனைகளையும்
நிதானித்து, அவைகளின் உண்மை இன்னவை யென்
றும், ஞான மின்னவை யென்றும் தெரிந்துகொள்ள
முயலாது, அந்தகாரத்தால் அதிகமாயுணர்ந்தவர்
போல் தம்மைத்தாமே படித்தவரென மதித்து, மே
தாவிளக்குவதை சிரமேற்கொண்டொழுகுபவரை

யும் அவர்கள் அருஷ்டானங்களையும் பழிந்த முன்
வரும் மாக்களை அவசரபுத்தியினர்களைக் கருதற்
பாலேதயாம்.

தம்மனைப்பட்டுவரும் மதமும் அதின்
கொள்கைகளுந்தான் நியாயமானது, அதாவது
ஒழுக்கமுள்ளது கிரமமானது, நற்குணத்தைக்கரு
வது என்றும், தம்மாற் சமபோஜிதம்போன்று கை
பற்றும் சமயமும் அவற்றின் நடையுற்கான் மேன்
மையானது, மெய்யானது என்று மனப்பாற்றுகுத்
தும் தாமதுசரியாததும், தமக்கயமானதுமானது
மான மார்க்கங்களுல்லாம் அநியாயமானது அதா
வது ஒழுங்கினைமானது, அக்கிரமமானது, துர்க்கு
ணமானது, அசிரேஷ்டமானது, அசக்தியமானது
என்றும், அநாகரீக கோட்பாடுடையார் அவலட்ச
ணாவைப்பாடுடையாரென அஞ்சாமலும், வாய் கூசா
மலுந்தமதறியாமையினால் வாய்ப்பறையறையும் நிதா
னமிலா மாக்களை என்னென்றழைக்கலாய்?

நிதானத்துடன் பரஸ்பராதரஹிதமாய் சோதித்
தால். காலதேசவர்த்தமானத்திற்கிணங்க இந்துக்
கள், பராசீகர்கள், மஹமதியர்கள், கிறிஸ்துவர்கள்
மற்றுமுள்ள மதசார்பினர்கள்; அவரவர்களுக்கு
மூல காரணமாயிருந்த மஹான்களினாலும், அம்ம
தங்களை உத்தாரணஞ்செய்ய அவதரித்தப் பெரி
யொருவராலும் ஏற்படுத்தியுள்ள கட்டளைகளினைநி
றுள்ளும் யாதேனுமோர் சபகுணமிருப்பீதாகப்புலப்
படுமே அன்றி வியர்த்தமானதாக விரோதென்பது
துணிபு. புராதனமாய் மஹன்னியர்களால் பகிரங்

கத்திற்குக் கொண்டுவந்துள்ள விபூதிதாரணத்திலும்
ஆஸ்சரியப்படத்தக்க வருமையான செயலிருப்பதா
கக் காணலாகுமே அன்றி வீணானதும் விருதாவு
ழைப்புமென்றேற்படாது. அத்தகை நற்குணமுள
தா? அன்றி இலதா எனவிசாரிப்பதழகாதலால்
நிதானத்துடன் ஆராய் துழைவாம்.

திருமலநாயனார் திருமந்திரம்.

“கங்காளன் பூசங் கவசத் திருநீற்றை
மங்காமற் பூச மகிழ்வீரே யாமாகிற்
றங்கா வினைகளுஞ் சாருஞ் சிவகதி
சங்காரீ மான திருஷ்டிசேர்வரே.” என்றதற்கிணங்க:
திருநீற்றினை-விபூதி, பஸிதம், பஸ்பம், கூடாரம்,
ரணை; எனுநாமங்களாலும் அழைக்கப்படு
கிறது.

விபூதி-விசேஷமான பதார்த்தம் ஐசுவரியத்திற்கு
காரணம்.

பஸிதம்-பிரகாசத்தை யுண்டுபண்ணுவது.

பஸ்பம்-பாவங்களை பரிகரிப்பது.

கூடாரம்-ஆபத்துக்களை நிவர்த்திசெய்வது.

ரணை-பூதம், பிரேதம், பிசாசம், பிறும்மராஷ்சம்,
அபஸ்மாரம் இவைகளாலுண்டாகும் கெடுதிக
ளினின்று கார்ப்பது என்ற காரணங்களையும்,
மிகமைகளையும், பிரயோஜனங்களையும் விள்ள
வே இத்தகையப்பெயர்களால் உபநிஷத் கோ
ஷித்து புகழ்கிறது மேன்மையான சக்தியெல்
லாமித்திருநீற்றிற்குள்ள தாதலாலேயே கிறிஸ்த
வர்கள் பைபிளிலுங்கூட:

எண்ணுகமம் 19 அதிகாரம் 5-9, வசனங்கள்.

‘கடாரியின் தோலும், மாமிசமும், இரத்தமுஞ் சாணியும் எரிக்கப்படவேண்டும். சுசியாயிருக்கிற வனொருவன் அந்தக்கடாரியின் சாம்பலைப்பாளையத் திற்குப்புறம்பே சுசியான ஒரு இடத்தில் கொட்டி வைக்கக்கடவன். அது இஸ்ரவேற் சந்ததியின் சபையார் நிமித்தஞ் சுசிசெய்யுஞ்சலத்தின்பொருட்டு வைக்கப்படவேண்டும். அது பாவத்தை பரிகரிக்கும்.’

எபிரேயர்: 9 அதிகாரம் 13 வசனம்.

‘தாளை வெள்ளாட்டுக்கடா இவைகளின் இரத்தமும், கடாரியின் சாம்பலும் அசுசிப்பட்டவன்மேலே தெறிக்கப்பட்டுச்சரீர அசுகிநீக்கி அவனைச் சந்திகரிக்கும்.’

யாத்திராகமம் 12 அதிகாரம் 22, 23, வசனங்கள்.

‘இஸ்ரவேலர் எகிப்து தேசத்திலிருந்தபொழுது யேகோவா விதிப்படி ஆட்டு இரத்தத்தினாலே தங்கள் தங்கள் வாசல் நிலைக்காலிரண்டிலும், நிலையின் மேல் விட்டத்திலும் அடையாளமிட்டு வைத்தார்கள் என்றும், அந்தத்தேவ வம்சத்தாரைக்கொல்லும்படி யேகோவாவா வனுப்பப்பட்ட தூதர் அவ்வடையாளமுள்ள வீடுகளிற்போகாமல் அவ்வடையாளம் இல்லாத வீடுகளிற்போய் அங்குள்ள தலைப்பிள்ளைகளைக் கொன்றான்’.

வேளி: 9 அதிகாரம் 4 வசனம்.

‘தேவனுடைய முத்திரையை நெற்றிகளிற் தரி யாத மனுடர்களை மாத்திரமே வருத்தப்படுத்துகிற

தற்கு அவர்களுக்குக் கட்டளை கொடுக்கப்பட்டது’ எனவும் இயம்பப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வற்றால் கடாரி, பசு, இவைகளின் சாணியில் யாதோ சக்தி குய்த்மாயிருக்கிறதென்றும் அதை எரித்து சாம்பலாக்கவேண்டுமென்றும், அதை சுத்தமாய்வைக்க வேண்டுமென்றும், அதை சுசியானவனிடமிருந்து பெறவேண்டுமென்றும், அது பாவத்தை நிவர்த்தி செய்யக்கூடியதென்றும், தேவனுடைய முத்திரையை நெற்றியிலணிய வேண்டியதென்றும் வீட்டுவா சற்காலிருபக்கம் மேல்விட்டங்களிலணியில், சுகத்தை விளைவிக்குமென்றும், கெடுதிவாரது தடைசெய்யுமென்றும் ஏற்படுத்துவதற்கிணங்க கிறிஸ்தவர் களில் சிலர் “Ash Wednesday” நீறு பூசும்புதன் கிழன்மையிலும், மஹமதியர்களில் சிலர் அல்லசாமி பண்டிகையில் பாததியாசெய்து நீறுபூசுவதும், வலிக் கள், பிரிகள் சமாதியுற்றாள் புண்பஸ்தலத்தில் நடக்கும் பூஜாகாலங்களில் நீறு குருக்களால் கொடுப்பது மாளை விக்காட்சியின்று நாளையுமென்றுங்காணலாம். ஒரோர்கால் நடந்து வருவதாயிருக்கிறதும் காணுங்காணியே. பஸ்ம கற்பங்கள்:—அணுகற்பம், உபகற்பம், உபோபகற்பம், அகற்பம் எனும் நான்கனுள் கிறிஸ்துவர்கள் குருத்து ஒலைகளை, தணித்துண்டாக் கும் பஸ்பமும், மஹமதியர்கள் (அகிற்குட்டு பூசிய குச்சு) ஊதுவத்திகளை எரித்துண்டாக்கும் பஸ்பமும், ஒன்றாக நோக்கப்படுகிறது.

இந்துத்தளில்பலர்நெற்றியில் ஸ்ரீ சூர்ணம், திரு சூர்ணம்? நாமம், சந்தனப்பொட்டு, குங்குமப்பொட்

டு, சாந்துப்பொட்டு, வேங்கை மரப்பாள் பொட்டு, வேலமா சாற்றின்பொட்டு, காசிகட்டி பொட்டு, விபூதி அணிவதும், வாசல் நிலைக்கால்களில் குங்குமம், மஞ்சள், விபூதி, சாணமிவைகளை சாற்றுவதும், வேப்பிலை, மாவிலைகளை வாசல்களின்மேல் விட்டத்தில் கட்டிவருவதும், தொன்றுதொட்டுவரும் பழக்கமாயிருக்கிறது. பராசரஸ்மிருதியிலும் பஞ்ச கௌவியத்தை உட்புறம்பை சக்திகரிக்கும் சக்திவாய்ந்த மஹா அவிடதமாகவும், இயம்பியுள்ளது.

(இன்னும்வரும்)

Reprinted from the

(உலோகோபகார வித்தியாதன சபை, பத்திரிகை.)

ஆத்மாபிவர்த்தினி.

கடல்புடைகுழந்த நெடுநில வரைப்பிற் பிறந்து மிறந்துஞ் சகடக்காலெவத்தலை தடுமாறாநின்ற எழுவகைப்பிறப்பினுட் சாலச்சிறந்தது மக்கட்பிறப்பையாம். இது பற்றியே 'பெறுதற்கரியபிறப்பு' எனப் பெரியாருங்கூறியுள்ளார். இத்தகைய பெறுமை வாய்ந்த பிறப்பையுற்றும் பேரவாவினாற் பிடிக்கப்பட்டவராய் நம் நிலைமையையுணராது நாளைக்கழிப்பது நம்மறிவினமேயாம். நாம் செய்யப்பட்ட ஒவ்வொரு காரியங்களையும் நன்காராய்ந்து நோக்குழி ஆத்மாபிவர்த்தியின் பொருட்டன்றாமென்பது தெற்றென விளங்கும். என்னை கிரகக்கிராம சேஷதாதனதான்யாதிதசம்பத்தின்பொருட்டே செய்யுங்காரியங்களனைத்தும் முடிவு பேற்றையடைகின்றன.

நாம் செய்யும் ஒன்னொரு தொழிலும் நம்பொருட்டேயன்றிப் பிறப்பொருட்டன்றும். இவ்வாறே ஒவ்வொரு பதார்த்தங்களிடத்தை வைக்கும் பிரீதியும் நம்பொருட்டேயாம். ஸ்திரீ புத்திராதிகளிடத்தே வைக்கும் பிரீதியும் நமது சுகத்தின்பொருட்டேயன்றி அயலார்பொருட்டன்றும். ஏனெனின்? அயலாரிடத்துற்ற பிரியமுண்டா. ஒரு காலிருந்தும் மற்றொருகால் நீங்கிவிடுகின்றது. தன்னிடத்துற்ற பிரீதியானது எக்காலும் கெடுவதன்றும். ஒருவன் பசியுறப்பிடிக்கப்படுங்கால் அன்னமுதலியவற்றினிடத்தே பிரியத்தைவைப்பன். அவனே மற்றொருகால் பிடியாதியாற் பிடிக்கப்பட்டவனாய் அவற்றினிடத்தேயுறப்பையடைவன். இங்ஙனமே காமாதியாதிகளால் ஸ்திரீமுதலியவற்றின் கண்வைக்கும் பிரீதியும் அவ்விாதிகள் நீங்கவே நீங்குகின்றது. இவ்வாறாக வேயரவற்றினுமதிகப் பிரீதியான்மாவின் கண்ணென்பது ஆறியத்தக்க ஓர் விஷயமாம். இத்தகைய பரம்பிரீதிக்குவிஷயமாய் நம் நிஜவடிவத்தையுணராது அந்நியத்தை நிலையெனநாடி நாளைக்கழிப்பது நம் அறிவினமேயாம். ஆற்றிற்கிடந்து நிறையறியாமல் லைவதேபோல் ஆன்மவடிவாய் நம்மையுணராது தேகமே யான்மா வென மதித்து மாயவியப்பட்டு மயங்குகின்றனம். இதற்கோர் கிறிய கதையுளது:— ஒருக்கால் ஒரு சிம்மக்குட்டியானது தன்னினத்தை விட்டுப்பிரிந்து ஆட்டின் கூட்டத்தையடுத்து தன்னையாடாகி, மதித்து வளர்ந்து வந்தது; இங்ஙனமிருக்கையில் ஒருநாள் மற்றொரு சிம்மம் அதைக்

THE SELF-CULTURE ADVERTISER

நாகை நீலலோசனி.

இப்பத்திரிகை சுக்ரெயரந்தோழும் வெளியாகிறது இது யைதிக
லெளகீக விஷயங்களும் பொதுவர்த்தமானங்களும் அடங்கியுள்ளது

உள்ளாடுகளுக்கு வருஷந்தா ரு 3-0-0

வெளிநாடுகளுக்கு வருஷந்தா ரு 5-0-0

விலாசம்:—

பத்திராதிபர், "நீலலோசனி"

நாகப்பட்டணம், தென் இந்தியா.

திருவாங்கூர் அபிமானி.

ஓர் வாராந்தரத் தமிழ்ப்பத்திரிகை இது விசேஷமாக திருவாங்
கூர்வாசினி நாளாவித சீர்திருத்தவிஷயங்களும் உலக வர்த்தமானங்
களும், வெளியாகின்றன.

வருஷந்தா ரு 1-

பத்திராதிபர், திருவாங்கூர் அபிமானி.

நாகர்கோவில், தென் இந்தியா.

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை.

திவான் பஹதூர்: டி. டி. ரங்காசாரியர் பி. ஏ. பி. எஸ்.

(Retired District Judge.)

இப்பத்திரிகையின் முக்கிய நோக்கங்கள்.

1 உபநிஷத்துக்களினும், பிரம்மசூத்திரம் பசுபதிகை முதலான
சுந்தங்களினும் ஆழ்வாரசார்யர்களுடைய அருளிச்செய்திருக்கும் புருசு
நிலைகளினும் இருக்கும் விசிஷ்டரத்தவையுடைய தத்துவங்கள் வெளியாக்
கப்படும்.

2 அக்ஷயதேவம், த்வையதமுதலான மந்தங்களின் ஸ்வரூபங்களும்
அந்தந்தமந்தங்களின் ஆராய்ந்தவர்களைக்கொண்டு எடுத்துக்கூறப்படும்.

3 நையபத்தி முதலான நற்குணங்களைத் தெரிவிக்கும் கதை
களும் வெளியாகும்.

தாபந்தலி உபபாதி சந்தாவிதம்

ஸ்ரீ 1-க்கு ரு 2-0-0 | ஒரு வருஷத்திற்கு ரு 3-0-0

கட்டணம் கட்டுதலும், இன்னும் பத்திரிகை விஷயம் எழுதுதலும்
எல்லாம் பத்திராதிபருக்கு எழுதலும்

விலாசம்:—

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை மாணேஜர்,

சித்தூர் (சித்தூர் ஜில்லா)

The Mystery of Spiritualism.

PROF. H. W. HILL.

We are surrounded by mysteries on every hand, yet we don't look on them as such. But Spiritualism, to the average person, seems to be the greatest mystery they have to deal with. Everything is a mystery until it is solved. The principal reason that Spiritualism seems a mystery is because people don't investigate the philosophy as they would any other subject.

Professor Robert Hare, the eminent scientist, many years ago began to investigate, in a way. He saw different manifestations of spirit forces, but pronounced them as fraudulent. He remarked, I can go into my laboratory and prepare apparatus that will account for and expose all such manifestations. And in order to satisfy himself and others he set himself to work and experimented. At last, he thought he had solved the problem but, to his great surprise, the tables were turned on him. The very thing he had expected to expose confounded him; and he was forced to admit the truth of the manifestations he had witnessed, and was afterwards a supporter of the philosophy.

There is no secret about Spiritualism. It is an open book in which we all may read, and all should know who would in life succeed.

Now, we will take a kernel of corn and plant it in the soil in the proper manner, and in a short time a tiny

கண்ணுற்று, 'நின் நிஜ வடிவத்தையறியாது? அற்ப ஜன்னுவாக நினைத்துப் பரிதபிக்கின்றனை. நின்வடிவத் தையற்று நோக்கு' எனக்கூறத்தான் தன்வடிவத் தையுணர்ந்து ஆட்டின் தீதாடுபனாகத்து அரியினத் தோடுறவாயது. இக்கனகவினுண்மைப் பொருளை பாராய்ந்து பார்க்குங்காண் ஆன்மத் தன்மையை பிழந்த அறிவற்ற நம்மை மிருகத்தோடொப்ப மதிக்கும்படியாக நேரிடுகின்றது. எத்துணைக்காயமா னது ரோகமற்று, யௌவனப் பருவத்தையடைந்து இந்நிரியசக்திகள் குன்றாதிருக்குமோ அத்துணையே ஆத்மாபிவர்த்தியின்பொருட்டு வித்வானாகிய புருஷன் முயலவேண்டும். இங்கனம் முயன்று ஆன்மா வியதார்த்த வடிவத்தை யுணராதவன் மற்றெவ்வாற்றினத் துக்கத்தை கிவர்த்தியெய்யான். இதுபற்றியே "ஆன்மாவையறிந்தவன் சோகத்தைக் கடக்கின்றான்" எனமறையுங் கூறுகின்றது.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சுவாமி, சென்னை.

—:~:—

ஓர் ராஜ ஸம்மானம்.

23-11-1914 திங்கட்கிழமையன்று, திருவாங்கூர் ஸ்ரீ பத்மநாப தாஸ் வஞ்சிபால ஸ்ரீராம வர்ம குலதேகரகிரீடபதிமன்னே ஸுஸ்தான் மஹாராஜா ராமராஜ பஹதூர், ஷய்ஷர்ஜங், K.G.C.S.I., K.G.C.I.E., et c., பிருதாலங்கிருத ஸ்ரீராம வர்ம மஹாராஜா ஸ்ரீமூல மஹாராஜா அவர்கள் பண்டித அபிஷேக ஸ்ரீஸ்ரீ—நடாதுர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண

மாசார்ய சுவாமி அவர்களை மரியாதையுடன் அரண்மனைக்கு அழைத்து ஸம்பாஷித்தார்கள். பல விஷயங்களைப்பற்றி உபநியஸித்து, பின் ஸ்வாமி அவர்கள் "சில சலோகங்களும் உடனே உண்டாக்கி சொன்னதில் மஹாராஜா ஸந்தோஷித்து 'அட்டத் தோடா வீரசங்கலி' என்ற உயர்ந்த தங்கத்தோடா முதலிய' ஸம்மானங்களை சம்பாவனை செய்தார்கள்.

இவர்கள் நம் பத்திரிகாபிமானிகளில் ஒருவராகலால், இச்செய்தி நமது நண்பர்களுக்கு அதிக ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்குமென்றே நம்புகிறோம்.

பத்திராதிபர், (S.C.)

—:~:—

THE SELF-CULTURE ADVERTISER

கலியுகவர்த்தமானி.

இதில் புராணேஜகாசங்களின் மேற்கோள்களுடன் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தேவப் அரிய விஷயங்களும் நிதிபோதனைகளும் தற்கால முற்காலப் போக்குகளை யுடையதாய் மனநிற்கு உற்சாகத்தைத் தரக்கூடியதாயும் தென்மொழியின் விசேடனாகிய விரியாயும், தெனியாயும், வினக்கியும் அக்ஷிபாணைகளினுள்ளதாய் அரிய விஷயங்களை மொழிபெயர்த்துக்கொண்டும்; ககாதாஸம், வைத்தியம், அஹஸியம், நாடகம், ஸ்ரீ கம் முதலியவைகளைத் தன்னுள்ளடக்கிக்கொண்டும்; உள்காட்டு, வெளிகாட்டு வர்த்தமானங்களையும், ஆசனிய விநோதங்களையும், உள் லடக்கிக்கொண்டு வெளியெரும்,

யருஷத்துக்கு சந்தா ரூ. 3. (6 மாதத்துக்கு ரூ. 1-8.)

மாணேஜர், கலியுகவர்த்தமானி ஆபீஸ்
பிளாட்டே போர்டு, சென்னை

stalk is forced upward through the earth, and in a few days other stalks are formed and finally from that single kernel an ear, as we term it, has been formed and several hundred kernels like the one we planted are formed inside the covering of the ear—then it is ornamented with its silk and tassel. But, you say, that is no mystery; we just planted the kernel of corn in the earth and it grew by the warm rays of the sun and the moisture in the earth. And that is all the solution you have to give. Yet, there is a great mystery underlying it all, and you do not know, though you planted it and see it grow.

Again you go into your garden where there is an abundance of flowers of many kinds and colors, and some of the flowers have different shades of color in the same flower. If you ask your gardener, or any one, to explain why it is so, the answer will be "I don't know;" or if you ask why some flowers are red, pink, yellow or blue, or a multitude of shades, there is the same answer: "We do not know"; or perhaps, he will say it is the different seeds, being unable to explain the underlying principle back of it. They are some of the mysteries of nature you are surrounded with.

If you ask why the outside of an apple is red and some are green or yellow, the same will be given: "We do not know; it is in the seed." That does not solve the problem. It is a mystery.

You take the electric light, for instance. Some will say that is easy to understand, that comes through the wires. If you ask any great electrician about electricity, what it is, he does not know. They use it and manipulate in different ways, and there the matter ends.

You look up into the heavens and see the countless number of stars and planets; they are not resting on any foundation, yet they keep their places and are revolving in their accustomed spheres thousand of miles a minute, and you are told that the attraction of gravitation keeps them in place. If one is asked to explain what that is, he gets the same answer, "We do not know."

So, there is a mystery again. So we are surrounded with mysteries. Everything we use and handle is a

mystery (but we are so accustomed to seeing and handling them we do not consider them in that light).

Now, Spiritualism is no mystery at all. It is the simplest and easiest to understand of anything yet it seems the most difficult by the great majority of people. Because they cannot handle and manipulate it like a sewing machine or any other instrument, they will say there is nothing to it, and if there is it is a mystery. We want to deal with something we can see and handle; and even with those which they can, they don't understand them, and are ignorant of why or how they are produced, or the causes of them.

Spiritualism is no mystery; but we must admit there is a vast difference between the spiritual and material side of things.

Every person who has investigated the spiritual philosophy in a conscientious manner, as they would any other subject, is convinced that he can and does communicate with those that have passed to the spirit side of life. Those who are clairvoyant and clairaudient see and can hear the voices of those whom this world calls dead, as thousands can testify to or many in this audience. But, says one: I never saw any spirits or heard any voices. I will hand you a fragrant red rose; you smell of it, you know the fragrance is there. Now, I will ask you to find the perfume. You pick the leaves away carefully, one by one, till only the stem remains. What have you found? Nothing. What you smelled was the spirit of the rose. You did not see, feel or handle it, yet you knew it was there, but it had flown away.

So it is with the spirit of man. It leaves the material part behind and, like the perfume in the rose you were seeking, the spirit has departed.

Perhaps a better illustration of spirit can be given you. Here I have a magnet, under a piece of plate glass and a piece of wire. I lay the wire on the glass, insert the magnet on the reverse side. I move the magnet in any direction and the wire follows it. I hold it in any position and it remains stationary. There is no mistake about it. But, says one again, that is easy to

understand: the magnet holds it. Oh, yes! we know that, but can't you see the force that does it? Now, look sharp, and you will see it,—all how that magnet controls that piece of wire through that solid plate of glass. That is an illustration of spirit and spiritual force passing through, solid bodies that are no barrier to it.

So, even though you cannot see spirit forms, or hear their voices, you can see the demonstration of them through the proper mediums, same as you saw the operation of the magnet through the glass while it was invisible to you. You could not deny the facts demonstrated.

There was once a great architect and engineer in one of the European cities, who planned great buildings, bridges and architecture of wonderful design, and was the envy of many in the same line of work, but was otherwise unnoted, giving all his time to the work he was engaged in, that being his greatest pleasure. He had one very close friend, only a surgeon-physician and an infidel, believing when a man was dead that was the end of him. This engineer was practically without any near friends or relations and confided most of his business affairs to his friend the physician, and in case he should die to take charge of them and his remains as they had arranged. After a time by accident and exposure, this man was taken sick and died. This physician having charge of the remains of his friend said: Now, they talk about how a man exists after death and has a spirit and lives. Now, if he has one, I am going to find it and the source of all the wonderful work that he has performed. So, he lay him on his dissecting table, opens his head, takes out his brain, examines it carefully, opens his chest, removes the heart and all the vital organs, examines every part closely, but he found nothing he was seeking for. The spirit of the man had flown, same as the perfume which was the spirit of the rose you could not find.

There is no mystery in getting messages from those who have departed this life. We know they are not dead, only in the material. They advise us and often

warn us of danger, and are just as anxious to let us know they still live, only in another form, as you would be to receive a letter from a friend in a foreign land. And you would think it strange if you did not get letters from them.

There are scores of messages and manifestations from the spirit side of life recorded in the Bible; but we need not go to the Bible to confirm the truth of spirit return. Orthodox Christians believe those manifestations mentioned in the Bible, but refuse to accept those that occur from the same source at the present time. It would be as unreasonable to assert that because an earthquake happened four thousand years ago there could never be another.

There is no mystery in Spiritualism, as it deals with facts that can be proved, while other things that we have mentioned and meet on every hand that we think we understand and know all about are all unfathomable mysteries.

(The Progressive Thinker.)

A Wicked Spirit.

• BY K. T. RAVAL, KATHIAWAR.

I beg leave to give here a case of my personal acquaintance, wherein, I hope the students of the spiritual science will be interested to some extent.

A female acquaintance of mine, named O—lived at Aden with her husband some five or six years ago. There she passed nearly fifteen years, very happily. In the last two years she lost her husband in some miraculous way.

One day after his dinner when he was taking some rest, a lady of his acquaintance came to see him, and they both took betel-leaves (Tambul). Shortly after this he gave a loud cry and his soul departed.

From the next day she (O—) began to feel pain in her loins and legs like that of rheumatism. This pain continued for nine months; she sometimes

suddenly fell down and lay motionless for half an hour and then woke up to natural state but with more pains in palms and feet.

After such sufferings for one year she came to PP— (her native place) where I became acquainted with her. Here the new and serious signs were seen.

When she stood or sat surrounded by neighbours or family members, accidentally a sound was heard of a heavy slap, given on her cheeks with such a force that her face was turned. None could see who gave her the slap, but the sound was clearly and loudly heard by all who were present at the time. Immediately with this slap her eyes were closed and she fell heavily flat on the ground. She then began to shrug and stretch her limbs with loud piercing shrieks. She couldn't breathe freely and felt suffocation, she tore hair from her braid and bit her hands deeply so as to make them bleed. Those who tried to stop her from painning herself in this way, confessed that they felt the resistance and force of ten men in her, and with the greatest difficulty and strength they can do so. After thirty or forty minutes and sometimes one or two hours, she may wake up and talk with those surrounding her, in quite sooths, of course the pain of the troubles remaining in her body:

Some non-believers of this line took this to be hysterical signs and deceitful tricks, but when new, more serious and more surprising signs were seen, all of them believed this to be the action of some one not of flesh and blood.

While in such troubles she may often cry out burning sensations on chest, thighs and abdomen and many other places. When awakened to normal state she felt burning pain on the places above mentioned, with circular red spots as large as a quarter rupee arranged in different figures such as triangles, squares, lines, and asterik (Trishul or swastik). These spots first of red colour gradually turned to black and when parched the black burnt skin may fall off leaving the skin below totally white. There was a special feature of these burns

MAY, 1915.

that they did not produce any blister on the skin, though the burning pain was very great and the skin really burnt thereby.

Many Fakirs and adults in this branch have been referred to and all have tried their greatest skill they possessed, but all in vain. Many sacred places are visited and all the renowned healers of such disease are visited but all to no purpose. Some of them gave chanted threads with a pice or a rupee to be worn on the right arm; but when such thread or a medallion was once worn on the hand in the evening it mysteriously disappears next morning and tortures afflicted to her become much more rigorous and horrible.

One of the adults she was fortunate enough to happen to meet, by whose skill she was relieved of the pain for some time. He used all his skill and said he had arrested the evil spirit and imprisoned it in a glass bottle, which when presented to the spectators was found very heavy weighing nearly to twenty or more pounds. This bottle was then buried in the bed of the sea very deep and there was no reappearance of the evil spirit for some ten or twelve months.

After this time, its honour made its arrival and shook hands with her once more. The kind adult was again resorted to and again a ceremony was performed to drive it out of her body. This time the dialogue took place between the adult and the spirit, in Arabic. She spoke Arabic so fluently that all were amazed, as she could know only a few words of that language. The adult knew not this language and hence an interpreter was engaged for this purpose. The spirit in its dialogue said that the bottle was washed out by the sea-waves and it was granted freedom thereby to come and visit its old place in her body.

It further agreed that it was not alone all the time in her body but was accompanied by its friend and one of the two was ever present in herself while the second enjoyed its tour elsewhere. A bottle was brought and placed in the middle of the audience and he chanted some words for some time at the expiry of which two flies

were clearly seen by all those present, entering in the bottle. This bottle was securely closed and buried again in the sea, this time taking more care to make it quite secure; to do this a large slab of stone was put over the bottle.

After two years those two never parting friends paid their heartily hated visits and made their abode in the body of the poor widow once more.

Unfortunately this time the kind adult who helped her twice, is nowhere to be found, and the poor lady is at present suffering from more tortures and more horrors, very often. The spirit says, it is an inhabitant of Aden and flatly refuses to leave her, while in this country, but what guarantee we can have in its saving if after taking both these hearty friends or foes (spirits) to Aden, they are unwilling to give up the long enjoyed and long inhabited happy abode in herself.

I heartily and appealingly say that, it will be an act of kindness, gratitude, obligation, and charity and heavenly blessings if anyone able in such science will volunteer himself to relieve from such horrible sufferings, the poor widow lady who has been suffering for nearly ten years and who now prefers to meet death earlier, to such sufferings.

Atleast let all our readers send their thoughts of peace and relief to the afflicted.

Mental Development.

This can be accomplished by auto-suggestion. Before retiring to bed, determine each day to have a strong will power, determine to influence people and make them like you. Make your will master of all the other faculties of your body and mind. Practise upon these exercises for about half an hour every night. These are the best exercises in my opinion for developing the will power, and no one who will practise on these exercises for any length of time will fail to develop the

mental faculties to a great extent. Many people have a wrong idea of will power, they make a mistake between a person who is only stubborn, and one having a strong will. The best proof of our mentality being properly developed is a complete self control and mastery over ones self under all conditions and circumstances. A person with a bad temper has as a rule a weak will. Now by a proper use of our mentality we can make ourselves what we want to be, if we only go about it with a determination to succeed, no man need have any fear of poverty in the future, if he is daily thinking the thought that will improve and broaden his mind, and make him more confident in his work, for as he improves himself he will give better service to the world, and the better service will get greater rewards, but unless he is improving himself today he cannot expect to get those results. Unless he is putting the causes into action which bring about good results, he cannot expect them, so that he must practise great mental will power and determinations that the results of our actions will bring about good rather than the reverse. If his thoughts rise above things sordid and on a higher and broader plane, he will soon be able to notice his advancement. Now as we should look to the improvement in ourselves, to bring about the improvement in our circumstances, conditions and surroundings, we should have it well in mind that we should develop our powers and abilities in any line only by exercising them. The more we think and work in any desired direction the more we improve in that direction, and if we do not bring our will into action to improve ourselves, then the great inevitable law of nature will be at work upon us and we will deteriorate, so that it rests with ourselves whether we grow better, become braver and nobler and more prosperous or poorer and meaner, with every passing day of our lives. Therefore we should go to work each day to develop our unlimited possibilities, and to become what our great Creator intended us to be. By doing this and this only may we expect to live to the Glorification of God and thence to our own advancement. (A Student of the I. A. SC.)

Psycho-Occult Talks.

BY MASTERS OF THE SCIENCE

Surroundings in Hypnotizing.

The room in which experiments are to be performed must be neither too warm nor too cold. Dryness is always encouraging to hypnosis, while damp air disturbs the influence. Strong odors of flowers and certain perfumes are very often advantageous. Strong lights are by all means unfavorable. A mild and shaded light is always favorable. The subject's seat must be as comfortable as possible; the least noise, the buzzing of a fly, the creaking of shoes, may disturb the good results in causing an involuntary distraction of thought, which tends to disturb the effects of the manipulations of the operator.—(Carl Sextus)

Hypnotic Rapport.—When the mother goes to sleep with the child by her side, she, though slumbering, does not cease to watch over her babe. While asleep she is still watching. Although she remains unconscious of every noise, no matter from what other source, she will awake at the slightest movement or outcry of her babe. The hypnotic rapport bears great resemblance to this. It is the same concentrated consciousness that causes the mother, solely interested in her babe, to observe every little noise, every sound or movement from it—which makes the hypnotized somnambule so sensitive to every impulse emanating from the hypnotist, while the subject, as has been proven, remains entirely indifferent to any other person.—(Carl Sextus.)

Uncertainties of Hypnotism.—Sometimes the subject resists. We have noticed that even in hypnotic sleep, his will is not always destroyed; (he refuses to accept the suggestion,) or if he accepts it for a moment, the influence does not remain with him. Melancholic, hypochondriac, and certain neuropathic cases, often rebel against hypnotic sleep; they do not allow themselves to be influenced. What is told them makes no impression; or if the hypnotic suggestion succeeds with some: the

therapeutic suggestion remains inefficacious.—(Dr. Bernheim.)

Test for Somnambulism.—Do not expect that everyone will become a somnambulist; neither imagine that because you do not find a high degree of suggestibility when absurd suggestions are given, that the cause of the failure lies in you or your method—it is in the individual. If he obeys the suggestion that his eyes are fastened tight, proceed to suggest that your hand is burning his, and if he pulls it away, commence giving suggestions with his eyes open, looking him directly in the eyes; after several rapid and forceful repetitions of a suggestion he will generally begin to act on it, provided you have his attention. This condition is known as active somnambulism.—(Dr. Herbert A. Parkyn.)

Another Good Test.—Have the subject close his eyes and lock his fingers together behind his neck. Stand in front of him with your hand on top of his head and your thumb at the root of his nose. Suggest that his eyes will be heavy, etc., and at the end of about a minute and a half, test for fixation of the lids. If he opens his eyes easily, make him close them for about a minute longer, and try again. If you obtain fixation, suggest that his fingers are glued together, and he cannot take his hands down. If he has obeyed the suggestion of fixation of the lids, he will usually obey the other.—(Dr. Herbert A. Parkyn.)

Test of a Subject.—Close the subject's eyes, and picking up his left hand, make a firm and steady pressure with your thumbs on the back of his hand. Tell him that the sensation will soon become a pain; that it will extend up his arm gradually, and that he must inform you as soon as it has extended above the wrist. A good subject generally will say inside of a minute or two that the pain is above the wrist. If he does say so he is likely to prove a somnambule. If he does not act upon the suggestion inside of three or four minutes, place one of your hands on his head in the usual manner, wait a

moment or two, and then suggest fixation of the eyelids.—(Dr. Herbert A. Parkyn.)

Conflicting Results.—Docility to suggestion and the ease with which various phenomena are performed are not always in proportion to the depth of the hypnotic sleep. Certain patients sleep lightly, answer questions and remember them upon waking, notwithstanding contractions, insensibility, and automatic movements may be present, and curative suggestions will succeed well with them. Others, on the contrary, fall into a deep, heavy sleep and remember absolutely nothing on awaking. While they are asleep, they can be questioned in vain; tormented with questions, yet they remain inert. Suggestive catalepsy is very difficult to induce in these cases. The arms are held up only for a short time, and the mere pronouncing of the word "awake" is sufficient to arouse them up spontaneously. Each sleeper has, so to speak, his own individuality, his own special personality.—(Dr. H. Bernheim.)

Manner in Suggestion—It is an easy matter for anyone to make suggestions that are verbally unexceptionable—that are theoretically perfect, that read well in print, and that seemingly ought in all cases to be effective. And yet very many of these theoretically perfect suggestions utterly fail to accomplish their object. The obvious reason is that the manner of making a suggestion, the tone of voice, the expression of the countenance, the general air of confidence, or lack of it, and a thousand other things too subtle to be formulated in words, have more to do with success than the mere language employed. This is especially true of suggestions made to patients who are not in a previously induced state of hypnosis.—(Dr. Thomson J. Hudson)

Who are Hypnotizable?—It is wrong to believe that the subjects influenced are all weak-nerved, weak-brained, hysterical or women. Most of my observations relate to men. No doubt susceptibility varies. Common people, those of gentle disposition, old soldiers, artisans,

people accustomed to passive obedience seem to me more ready to receive the suggestion than preoccupied people or those who often unconsciously oppose a certain mental resistance. Cases of insanity, melancholia and hypochondria are often difficult or impossible to influence. The idea of being hypnotized must be present; the patient must submit entirely to the hypnotizer, using no mental resistance. Then, I repeat, experience shows that a very large majority of people are easily influenced.—Dr. H. Bernheim.

Lord Tennyson a Spiritualist

By DR. J. M. PEEBLES, M. D.

Associate Editor Self-Culture Journal.

Tennyson's poems abound in the philosophy of Spiritualism. His interest in it was great. One of the most pleasant acts of his later life was to desire and receive a visit from W. Stainton Moses, the distinguished London author, editor, and spiritual medium, to whom he gave his autographically signed portrait. He may not have publicly announced himself a Spiritualist. Thousands of the most brilliant minds have not so done. Only their personal friends knew of their firm faith in a knowledge of present spirit ministries.

His poems can be intelligently understood only in the light of Spiritualism. Consider the following:—

Dare I Say

No spirit ever brake the band
That stayed him from the native land,
Where first he walked when claspt in clay?

No visual shade of some one lost,
But he, the spirit himself, may come,
Where all the nerve of sense is numb,
Spirit to Spirit, Ghost to Ghost.

Descend, and touch and enter, hear
The wish too strong for word to name;
That in this blindness of the frame
My Ghost may feel that thine is near.

Tennyson can be read best in the light of his trances,
He says:—

And while I walked and talked as heretofore,
I seemed to move among a world of ghosts,
And feel myself the shadow of a dream.

Of the intercommunion of spirits in its higher forms,
he says:—

"I do not see why its central truth is untenable. If
we would think about this truth, it would become very
natural and reasonable to us. Why should those who
have gone before not surround and minister to our
Lord?"

How pure at heart and sound in head,
With what divine affections bold
Should be the man whose thoughts would hold
An hour's communion with the dead.

In Blackwood's is this interesting bit of evidence,
supplied by Professor Knight, in a paper, entitled, "A
Reminiscence of Tennyson:"—

"We then went on—I do not remember what the
link of connection was—to talk of Spiritualism, and the
Psychical Society in which he was much interested, and
also of the problems of Theism. He spoke of the the
great Realm of the Unknown, which surrounds us, as
being also known, and having intelligence at the heart of
it; and he told more stories than one of spirit manifesta-
tions as authentic emanations from the unknown and
as proof that out of darkness light could reach us."

A Meditation for Peace and Poise.

BY ELIZABETH TOWNE, F. I. A. SC.

Editor—The Nautilus Magazine.

I Recognize God as the One Wisdom pressing for
expression through me. I still the thoughts that pass
through my mind; I look deeper for the Wisdom of the
Spirit within which is Life Itself.

Thoughts are things; and Wisdom is the Life or soul
of thoughts.

Thoughts are things; and Wisdom is the Life that
made the pictures.

Wisdom is the Teacher, without whom no one can
understand or use thoughts to advantage.

Wisdom sees thoughts in their relation to the
Whole.

The individual sees thoughts in relation to his finite
skin-bounded self: as if the right hand regarded all the
individual's thoughts in relation to the right hand alone,
not knowing itself as a member of the body; not recog-
nizing its thoughts as the thoughts of the Whole; not
knowing that thoughts circulate among individuals just as
blood circulates among the members of the body.

When I get (lost) in personal thoughts I am full of
doubt and fear.

When I turn to the One Wisdom within, I am filled
with peace and faith, knowing that through the One all
things and thoughts are made to work for good to each
and to all.

I recognize God as the One Wisdom co-ordinating
all.

I recognize God as the One Loving Wisdom, pres-
sing for expression through each; thorough (me.)

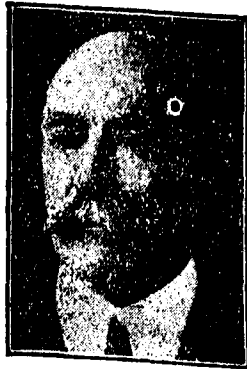
I let go my thoughts, so that the One Loving Wis-
dom may enlighten and direct me.

Not I but the One in me, He doeth the works I
glorify Him and enjoy Him forever.

Cherish the Ideal.

BY ORISON SWETT MARDEN F. I. A. S. C.

Cherish the ideal, that early vision, the dream of the heart, for it is by these things that the world's hunger is fed.

"If your reality be real, it will bear to be lived in every mean detail of life. If friction with fact belittle your ideal, the fact will never become a falsehood. Your ideal will have to be recast, because it is fanciful." But so often the "recasting" of an ideal means instead the loss of it all together. This is one of the most dangerous things that can happen to a man or woman—like the loss of

a rudder to a ship—it is the unconsciously drifting down from a high level—until half content with mediocre lives, and practically satisfied to go along in a humdrum way, cursed with carelessness, conscious of inferiority of purpose and aims, and yet without the energy of propelling power to force oneself up to a higher plane.

O, the blinding, blasting effect which follows a lost ideal, or a faded-out purpose!

Perhaps our ideal has not really dimmed at all, but only our own vision is clouded? Then, too, it is well to ask ourselves if we may not have merely outgrown our earlier ideals. This is not only necessary, but the best thing that can happen to us. "When half-gods go, the gods arrive."

But though we set for ourselves higher and higher standards as life widens before us, it is nevertheless well to let the ideals of life be at the same time sober and moderate, to keep them on the safe middle plane. Avoid extravagance. Begin humbly as an idealist, and practically, though not without enthusiasm and spirit.

Instead of merely dreaming, observe, and then try to, make the noblest pattern of actual character and achievement, the pattern of your life. Let your start be that of a pilgrim not an adventurer. It is not safe, it is not wise, to let mere romance wholly, dominate our dreams of life.

Lawson says: My advice to all those just starting to travel life's turnpike is:

("Don't start until you have your ideal.
Then don't stop until you get it.")

"Then it won't matter to you whether the world labels it 'success' or 'failure'."

And Emerson said, before him, "That only which we have within can we see without. If we meet no gods, it is because we harbor none. If there is grandeur in you, you will find it in porters and sweeps."

Emerson insisted that even illusions have their place in the cosmic plan.

The ideals we held yesterday are indeed very rarely those we hold today, and those we hold today are just as rarely those we will hold tomorrow. The eyes of youth, of middle age, of old age, picture very different conditions as ideal. Experience has done much to work this change, but the change in tastes does nearly as much. It has long been said that parents begin in middle life to live in and for their children; their efforts are comparatively sure to be directed to what will better the conditions of the children. The thought of the future is thus manifesting itself. The parent seeks to build against the day when he shall have passed off the stage of active life and his child shall have assumed his place. Therefore the ideal becomes different from what it may have been in the youth of the parent. But it is (an ideal) none the less.

There is, however, one ideal which should not change. That is the ideal which is wrapt up in character building. Character in youth, or middle age or when the years have left one infirm, is a substantial possession. It has a permanent value, which does not change with

time. It is the one ideal which is abiding. To cultivate it is a task which brings reward in the present and also in the future. It is the life which is more to be desired than great riches.

A crucial test of a soul's quality is found in the sacrifice one is willing to make for the realization of his ideal. You may say that you are ambitious to do this or that, but what sacrifice are you willing to make for the sake of attaining your goal?

There is a great difference between having a mere desire to achieve and being possessed of a stern, vigorous determination to win, no matter what obstacles stand in the way.

A great many people sigh plaintively and say that if they could only get free from the thousand and one petty annoyances of life—the bread-and-butter question, the fear of poverty, the haunting disease, they could achieve very remarkable things. But the fact remains that the greatest things in the world have been done in the very midst of these same vexations and harassing cares, done by people who have had to struggle for a living with their own hands or brains, often throughout the entire time of their struggle to achieve their ideal.

It is a curious fact that when people get the leisure they long for, and which they believed would enable them to do such great things for the world, they often accomplish practically nothing. The men and women who have given an uplift to civilization have, as a rule, not come from the leisured classes but from those who have been pushed and crowded by necessity, whose lives were filled to overflowing with strenuous activities.

Somehow we think that the busy, strenuous life is apt to crush out the poetry, kill the love of the beautiful, and that the most active men are not fitted for the finer things of life. But as a matter of fact, many of the finest, most aesthetic, and most beautiful art-impulses have been reached by men and women who were all but overwhelmed with the ordinary cares of living.

Some of the greatest books have been written in odd moments and also under the pressure of great poverty

and suffering. Many of the greatest master-pieces of the world have been wrought out of the most crowded and vexed lives. The ideal is deathless. It can not be throttled by circumstances nor quenched by anything but the will of the man himself.

How seldom do we find a person who looks upon life as a fine art? The majority of us make such bungling work of our living. We spend such precious time and effort catering to the desires of our animal natures, and continually live along the lines of life's lower aims and uses, when we might be soaring.

Is there any reason or intelligence in a man's continuing to turn his ability, his energies, all there is in him, into dollars after he has many times more of these than he can ever use for living and betterment? Is the gift of life so cheap, so meaningless, of so little importance, that we can afford to spend time on things that do not endure, upon material things which as soon pass away, to the neglect of the enduring ideal? Yet it is too often into these transient things that we pour the full force of our energies, while we only sigh and "wish" that we could achieve our ideals. We sacrifice much to gain wealth, but practically nothing to realize the outreach of our souls.

Yet we know that merely having a desire to achieve a thing is like trying to run a locomotive with warm water. One's purpose must be at the boiling point; a warm water aim will not move one's life-train one inch. The little things are so close to us and the great goals so far away. Probably this is why it often seems so difficult to sacrifice the little things which stand in the way of the greater, to shut out the dollar for that which may be of infinitely more value.

Everywhere we see men making a splendid living, but a very poor life. Succeeding in their vocation but failing as men failing to realize their own highest ideals. Everywhere we see people sacrificing the higher to the lower, dwarfing the best thing in them for a superficial material advantage, selling the birthright of their high ideal for a mass of pottage.

It is not so much that men actually prefer dollars to character, the amassing of mere possessions to the fulfilling of their life's dream, but they are calloused and warped out of their earlier integrity by the mania to "keep up appearances" to make a show in the world—in other words, they have substituted the opinions and standards of others in the place of the ideal of their own souls. Yet the ideal of one's life is indeed the "pearl of great price," in the balance with which "all that man hath" besides is as nothing. The red letter men of the world have always been men of high ideals to which they were ever loyal, who have said "this one thing I do," and have put the whole strength of their lives into their effort to realize their ideal.

Even to have striven with such earnestness and sincerity for the goal is in itself an achievement of no mean quality.

If you listen to and obey that something within you which ever urges you to find the road that leads higher, if you listen to and obey the voice which bids you look up not down, which ever beckons you on and up, your life cannot wholly be a failure, no matter what its outward seeming. I believe the time will come when the giving of oneself, the radiation of one's life in helpfulness and inspiration to others—not receiving, not getting, but (giving,) will be regarded as true wealth, as constituting a successful life.

The really wealthy are those who contribute to the comfort, the happiness, the enlargement of life, to the wisdom of the world—not those who have merely piled up selfish dollars. A rich personality enriches everybody who comes in contact with it. Everybody who touches the manly life feels enobled.

There is machinery so delicately constructed that it can measure the least expenditure of physical force. It is unfortunate that we have no similar machinery for measuring the character, for registering a successful life. Many a millionaire would be chagrined at his own measurement. Many a humble worker would be amazed at the high mark his earnest efforts had achieved.

I believe that the time will come when not money, but growth, not lands and houses, but mental and moral expansion in larger and nobler living, will be even the popular measure of true riches. The measure of a man will be that of his soul, he will be rated as a large heart, a magnanimous mind, a cultured intellect, instead of as a great check book.

Phillips Brooks said: "The ideal life of full completion haunts us all. We feel the thing we ought to be beating beneath the thing we are. God hides some ideals in every human soul. At some time in his life, each feels a trembling, fearful longing to do some great good thing. Life finds its noblest spring of excellence in its hidden impulse to do one's best."

Every one of us today who substitutes the finer for the cheaper goal, each one of us who holds to his high ideal despite the stress of daily living, in such measure hastens the day when such an ideal will be the inspiration of the masses and the power that moves the world.

Rosel Deene.

A Dream.

BY PHILIP O'BRYEN-HOARE F. I. A. S. C.

They claim that, dormant in each mortal on this earth, there lies a hope of chance to prove his worth—to something (do) which may remove each frown, and bring to him a name, if not a crown.

Hear, then, the story of one Rosel Deene, who worked with Destiny and the Unseen.

No prince of royal blood this honest lad; few were the chances he had ever had. Born in a village, and a baker's son, he dreamt of that which might be won: studied his fellow-man with good intent; and on the path which looked most straight he went, until came round that all-eventful date, at which he found himself at man's estate.

Like most young men he had no wealth to spare; like others, built his castles in the air; but with this,

change, that, as he saw them grow, he tended, nurtured them, they trembled so; and when their weakness showed their chances slight, he strengthened in the stillness of the night.

He had a dream—we all have dreams, you know. A woman said to him distinctly, "Go! go thou to Rome; when there thou shalt be shown what is thy work to do, and thine alone. Success and happiness thou there shalt find and prove the existence of the POWER BEHIND!"

She vanished, and he slept; but when he woke he pondered, thinking it must be some joke. Yet, when descending to the room below, again he heard the voice repeating, "Go."

Once more he went to rest: again the dream; and what to him would almost stranger seem, he heard another voice: "Be not a dunce, for Opportunity knocks only once!"

He packed up, bag and baggage—left his home—and in a trice, it seemed, he was in Rome, looking for work, trying to find his groove, and so the words of his dream angel prove. But times were hard and work was hard to get; the winds were bitter, weather cold and wet; why had he come, just at a moment's whim? it might mean hardship, even death to him. At last one day, when in the public street, an old and feeble man he chanced to meet, who, from his age had fallen on the curb, whose mutterings Rosel ventured to disturb, found his address, carried him home, and then saw something of the lives of greater men: Came to a studio filled with blocks of stone, where this old man was working, (all alone)—found his ambition—sculptor he would be!—and so perpetuate that memory. He helped the older man, for weeks he stayed, and in return the old man taught his trade, early avowing that, on right or left, he ne'er had found a man with hand so deft.

But Rosel held one cherished thought most dear, which was to carve in stone his dream so clear—the room, her features, the bright light, her dress—and so to know the meaning of SUCCESS!

He worked and toiled, with purpose ever set, to see her outlined in the marble. Yet at times the Ideal seemed too high, too vast. But all things have an end—Success at last! His was the name supplanting all the rest in Galleries where whatever (is) best. Upon a pedestal of polished stone, the face of GALATEA stands (alone!)

Such is the story—badly told, I vow. But Rosel Deene is working, even now. Always a sculptor, always most good and kind, always believing in "THE POWER BEHIND!"

EDITORIAL Casting out a Devil.

My Dear Self-Culture friends:—

An interesting case of spirit control came under my observation a few weeks back and with much pleasure I wish to say a few words to you about it. A friend of in our head quarters, One day had his dinner served, by his wife, and the woman aged 35 was subjected to a spirit control. She suddenly fell down prostrated near him and went into a trance. She lay in a catleptic posture for 45 minutes. As soon as she fell down, the husband massaged her and soon the spirit began to speak. The spirit was all wrath and gave out loud yells and her eyes were glowing red. Leaving her in this condition, the husband ran to me for help. At once I mesmerised a servant boy of ours in our office and brought him to the clairvoyant trance I asked the boy to describe to me all about the controlling spirit. He told me that the spirit is an elemental and of the feminine type. I then invoked through the subject, two Guardian Spirits and wanted them to control the elemental. In a few moments the elemental was summoned, and it took possession of our subject's body. Being questioned as to its mischievous conduct, that of the intrusion upon that helpless woman all of a sudden it began to say that it was wandering one day aimlessly near my friend's quarters and the woman being a sensitive saw it psychically and exhibited signs of nervousness

and fear. From that moment forward the spirit was seeing an opportunity to control her, and at the particular instance cited, she took possession of her. For 10 minutes, the elemental was obstinate and swayed my subject's body to and fro and on being suggested to leave her entirely it was giving out loud cries of despair and was evading the suggestion. Soon with the chanting of some more mantrams, the fury of the spirit subsided and I then subjected it to the threatening influences of the Guardian Spirits, who bound over the elemental to the Upasthamha of a Kali Temple. I wanted this elemental to remain thus arrested for 10 days, under their custody for good behaviour until it is brought to its senses. Then on the 5th day I organised a mesmeric circle and summoned through my subject those guardian spirits, to know the condition of the elemental and they told me that it has undergone a thorough reformation and that it has agreed not to molest anybody. Then it was liberated and it promised on its word of honor and before the Almighty Spirit and other attending guardian spirits, summoned to our mesmeric circle, never more to trouble the patient or any body. In this case I have never visited the patient at all. I may say that this is a case of Absent treatment of spirits and the woman subjected to the spirit, was presented with our Talisman to be worn and she is hale and healthy as before. We have treated successfully several cases of obsession, giving astonishingly quick relief to the patients.

If any of our readers happen to have any of their relatives or friends (of either sex) suffering from the torments of evil spirit-control or obsession, be it known that the undersigned can render all possible help and quick relief to the needy in our head-quarters.

We are yours for success, health and happiness.

DR. K. T. RAMASAMI, D.Sc., PH. D.

President I. A. Sc.

and Editor Self-Culture.

நோட்டீஸ்.

தமிழ் சந்தாதாரர்கள் பொ
ருளுதவி புரியாததினால் நமது
வெல்வகல்ச்சரின் தமிழ் அங்
கத்தை, இதுமுதல் பிரசுரிக்க
மாட்டோம். இதுவரை பொ
ருளுதவி செய்துவந்த நண்பர்
களுக்கு இதோ வந்தனம்.

3

புத்திராதிபர்,

வெல்வகல்ச்சர்.

THE SELF-CULTURE ADVERTISER

நாளை நீலவோசனி.

இப்பத்திரிகை சுத்திரவாரத்தோறும் வெளிப்பாடுகிறது. இது ஸைதீ & லொகிக் விஷயங்களும் பொதுவர்த்தமானங்களும் அடங்கியுள்ளது.

உள்ளாடுகளுக்கு வருஷந்தா ரூ 3-0-0
வெளிநாடுகளுக்கு வருஷந்தா ரூ 5-0-0

விலாசம்:— பத்திராதிபர் “நீலவோசனி”
நாகப்பட்டணம் தென் இந்தியா.

திருவாங்கூர் அபிமானி.

ஓர் வாரத்தாற் தமிழ்ப்பத்திரிகை. இது விசேஷமாகத் திருவாங்கூர் மக்களின் நானாவது சிந்தித்த விஷயங்களும் உலக வர்த்தமானங்களும், வெளிப்பாடுகிறது. வருஷந்தா ரூ. 1.

பத்திராதிபர், திருவாங்கூர் அபிமானி,
நாகர்கோவில், தென் இந்தியா.

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை.

திவான் பஹதூர்: டி. டி. ரங்காசாரியர் பி. ஏ. பி. எஸ்.
(Retired District Judge.)

இப்பத்திரிகையின் முக்கிய நோக்கங்கள்.

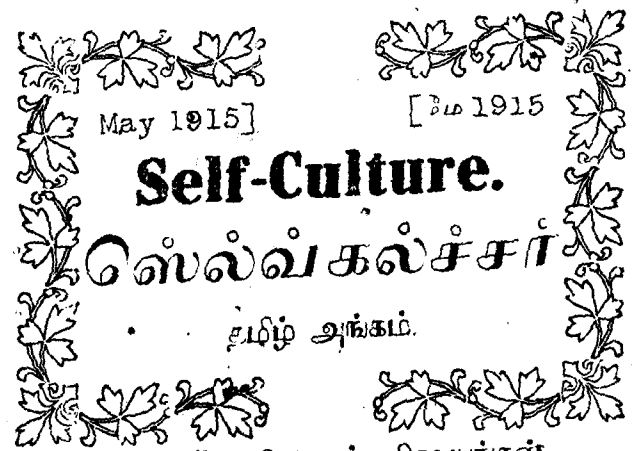
1 உபநிஷதங்களிலும், பிரஹ்மசூத்ரம் பதவத்கைத் முதலான சிந்தனைகளிலும் ஆழ்வாராச்சாரியர்கள் அருளிச்செய்திருக்கும் ஸ்ரீகுர்த்தகனிலுமிருக்கும் விசிஷ்டாத்வையதமதத்தீர்த்தங்கள் வெளிவிடப்படும்.

2 அந்நவதம், த்வையதமுதலான மதங்களின் ஸ்வபாயங்களும் அந்தந்தமதங்களை ஆராய்ந்தவர்களைக்கொண்டு எடுத்துக்கூறப்படும்.

3 த்வையபத்திமுதலான மற்றுணங்களைத் தெரிவிக்கும் கதைகளும் வெளியாகும். தாபற்குலி உட்படச் சுந்தாவிபரம்

ஸ்ரீ Iக்கு ரூ 2-0-0 | | ஒரு கஞ்சிசைவின் ரூ 0-3-0
கட்டணம் கட்டுதலும், இன்னும் பத்திரிகை விஷயம் எழுதுதலும் எல்லாம் பத்திராதிபருக்கு எழுதவும்

விலாசம்:— ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை மாணேஜர்,
சித்தூர் (சித்தூர் ஜில்லா)

May 1915]

[மே 1915]

Self-Culture.

ஸெல்வகல்ச்சர்

தமிழ் அங்கம்.

இதில் வெளியாகும் விஷயங்கள்.

ஆத்மாவியர்த்தநிக்குரிய இகபர ரூணாகியங்கள், தேகாரோக்ஷியம், ஆத்மரஞ்சிதமான ஹிதோபதேசம், ஆத்மயோக மனோவலிய தத்வ சாஸ்திரங்கள், சிறுகதைகள், நவீன சாஸ்திர ஆராய்ச்சி, நாடகம் முதலியன இது யாபருக்கும் உபயோகமானது.

இங்கிலீஷ், தமிழ் பாஷங்களடங்கிய “ஸெல்வகல்ச்சர்” பத்திரிகைக்கு வருஷந்தா ரூ 3 மட்டும்.

பத்திரிகையேண்டியோர் தசன் ரூபாய் முழுவிலாசமும், லெட்டரில் தெனியாய்வரைந்து சுந்தாமுன்பணத்தடன் பத்திராதிபர் விசைத்திது அனுப்பவும்

தமிழ் விளம்பரவிதங்களுக்கு பத். ராதிபருக்கு எழுதித்தொர்ந்து தொள்ளலாம்.

மாநீர்க்காப்பிக்கு 2 அணு ஸ்டாம்பு அனுப்பவும்.

பத்திராதிபர்:

டாக்டர் T. K. ராமஸ்வாமி, D. Sc., Ph. D.

இந்தியா எஸ்தீர கல்விக்காலே,

சீழாத்தம் டோஸ்டே,

திருநெல்வேலி ஜில்லா, தென் இந்தியா.

உதவிபத்திராதிபர்:

புண்டி டி. T. K. இராமபத்ர சர்மா,

காடையார்கோவில், இராமபாதபுரம்.

விபூதியுத்தாரண நிதான விசாரணை.

(முன்தொடர்ச்சி)

கடாரி, பசு இவைகளின் சாணம் சுத்தி என்ன சரக்காதலினாலேயே இந்துக்கள் காலையில் வீட்டின் முற்றங்களில் தெளித்தும், விடுதிகளில் மெழுகியும் வருகிறார்கள். இது கொடூர வியாதிகளுக்கு எது வாகும் அசுத்தகாற்றை சுத்திகரித்தும், சிறு விஷ கிருமிகளையும் பழாக்குகிறது. சில பாஷணங்களு மிவற்றால் சுத்தியாக்கப்படுகிறது. பூர்வத்தில் வான சாஸ்திர முதலானது கண்டுபிடித்ததுபோன்றே உலகத்தில் வைத்தியவாகட சாஸ்திரங்களும் ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றனர்கள், அவற்றுள் நவபாஷணம், உப பாஷணம், மூலிகைகள் விரியங்களையும் கண்டு வைப்பாடி பஸ்ம முதலானதாக முடித்துக்கொண்டதுபோன்றே சாணத்தையும் ஓர் விசேஷித்த சரக்காக கண்டறிந்து அதனை பஸ்மமாக்கவும் அதனை பிரயோகிக்கவும் சுருதிகளு மிப்பற்றினர். "இவற்றின் காரகத்து உளதா என்று பரிசுதிக்க இச்சுக்கில் பசுஞ்சாணத்தை ஒரு சட்டியிலிட்டு மெலுமோர் சட்டிமூடு கிரமத்துடன் கவசத்து பூமியிற் புதைத்து அளவாக தக்ககாலத்தில் எடுத்துப் பார்க்கில் அயை தேளுருவாக உலாவுவதைக்காணலாம். சாணத்திற்கு நர்பிசக்தி யிருப்பதால் அது சுத்துள்ளது சரக்கென்றும் முன்னோர்கள் அறிந்து பூதங்களை சுத்திகரிக்க பச்சைசரக்கை தக்கதென்றும் பெறுதிகங்களை சுத்திகரிக்க அதனை பஸ்மமாக்க வேண்டியதென்றும்

விதித்தற்கிணங்க வர்த்தமான காலத்திலுங்கூட வைத்தியர்களுடைய சாணத்தையும் போதிய சாகுதியாயுள்ளது.

ஆனால் பெரும்பான்மைபோருக்கு எப்பசுவின் சரணத்தைக் கொள்ளவேண்டியதென்றும், திருநீற்றை உண்டாக்குமுறை, எடுக்குமுறை, தரிக்குமுறை இவ்வண்ணென்றுத்தெரியாது கடைத்ததைப் பூசி வருவதால் பெறவேண்டிய குணங்களில்லாமற்போகின்றனர். விபூதிக்குள்ள குணம்போன்றே சந்தனம், குங்குமகம், சாந்து (திரிசனம்) திருசூர்ண முதலானவைகளுக்கு மிருக்கிறதாக எண்ணவேண்டியது.

வாசக, நானச, நயன, ஸ்பர்ச தீசைகள் புரிபவர்களுக்கும், மேல்நாட்டார் Mesmerism Hypnotism, Magnetism முதலானவைகளை நடத்துபவர்களுக்கும் Personal Magnetism, Will Force மீனோசக்தி இவைகளை ஆகர்ஷணஞ் செய்வதற்கு (Mirror Practice) கண்ணாடி அப்பியாசம் என்ற ஒன்றையும் அனுஷ்டிக்குங்கால் புருவமத்தியில்பாட்டிடவேண்டியிருக்கிறதென்பதை அவற்றில் பழக்கப்பட்டவர்களுக்குத் தெரிந்தேயிருக்கும். அவர்கள் இம்மார்க்கத்தால் முன்னர் கூறிய ஐந்து சாதனங்களின் பலனையும் கிரகித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இதனருமையுணர்ந்து பண்டை காலத்தொட்டி இந்துக்கள் விபூதி பூசியும், பொட்டிடும், (தர்ப்பிணங்களில்) கண்ணாடிகளில் நோக்கியும் அக்காலத்தில் மந்திரம் (மீனோதிரம்) செப்பியும் வருவதாய் ஏற்படுகிறது. இவை நிற்க திருநீற்றை ஸ்நாதம், உத்துளனம், திரிபுண்டரங்களாக அணிய

வேண்டி சாஸ்திராதாரமிருக்கிறதே ஒழிய இடபத்
தின் கொம்புபோலும் சூலம்போலும் அணிவது
ஸ்ரீ ஓம்பிரகாஷர் நவீன வைதிக மென்பரேல்; அந்
தன்று விபூதியை உத்தூளமாயணிந்து அவற்றின்
மேல் புருவ மத்தியிலிருந்து மேனோக்கி வரைவதால்
நாகிகா துவாரத்தில் நுழையும் அசுத்தக் காற்றின்
கெடுதியையும் சிறுவிஷ பூச்சிகளின் கொடுரத்தை
யும் தவிர்த்து சுத்தமான காற்றை பரவச்செய்யு
மென்றும், இக்குறியால் சைவ, வைஷ்ணவ, சாக்
தேய, சண்பத்திய, பெளத்த, கிறிஸ்துவ, மஹமதி
ய, பாரஸீக, மற்றும் மதங்களின் தலைவர்கள்
ஸ்மார்த்தரென்ததை புசட்டுக்குறியாகவும், சிந்தை
யை பக்கங்களிற் செல்லாது தடுத்து மேல்நோக்கமா
யிருப்பதழகென்பதை யுணர்த்தவும், யோசகர் தே
டி அடையும் பத்தாவது வாயலைக் காட்டுவதாய்,
ஏகமென்பதையும், சமாதிரிலைமையையும், சூசுபிக்
கும் அடையாளமாகவும்வவண் அணிந்து வரப்படு
கிறது என்றறிக.

நல்ல நோக்கந்தான் ஆனால் ஸ்ரீநாமம், உத்தூள
னம், திரிபுண்டரமென்று சாஸ்திரமியம்புவதுபோன்
று மேனோக்கி வரைமீம்முத்திரையை திருவிஸ்ச்சுனை
என்றழைத்தற் காதாரமுள்ளதென் றறியாமலோர்
பெரியோர். எப்படியெனில், திருவிஸ்ச்சுனை அல்
லது திரிசூல இடபமுத்திரை என்பதற்கு சைவ சம
யாச்சாரியரில் ஒருவராகிய திருநாவுக்கரசு நாயனார்
திருவாய்மலர்ந்த தேவாரம் திருத்துங்கநாளை மாடம்
1-10.

“பொன்னூர் திருவடிக் கொன்றுண்டு விண்ணப்பம்
போற்றிசெய்யு
மென்னு ளிகாப்பதற் கிச்சையுண் டேலிருங்
கூற்றகல
மின்னு குழலிலைச் சூலமென் மெற்பொறி
மேவுகொண்டர்
புன்னூர் கடந்தையுட் கேங்காளை மாடக்
கடர்க்கொழுந்தே.”

“கடவுள் திகிரிகடவா தொழியக் கவிலையுற்றான்
படவுன் திருவிர் லொன்றுவைத் தாய்பனிமால்
வரைபோலிடபம் பொறித்தினை யேன்று
கொள்ளாயிருந் சோலை டடவுங்கடந்தை யுட்கா
ளை மாடக்கெந்தத்துவனை—(திங்க என்றமேற்
கோளும்,

பெரியபுராணம்

“நீடுதிருத் துங்காளை மாடத்து நிலவுகின்ற
வாடகமே ருசுசிலைபா னருளாலோர் சிவபுகர்
மாபிபூருவீரீறியாமே வாசீசர் திருத்தோளிற்
சேயெயர் மூலிலைச்சூலஞ் சினையிடையினுடன் பொறித்
(தா”

என்ற செய்யுளாலும் இப்படித் திருமெண்ணீ
ற்றணிய நிபாயமுனதெனவும், அப்படியணிய செம்பு
வெள்ளி முதலிய உலோகங்களினால் ஷட்வடிவங்கள்
போல் செய்து அவற்றால் தோள், நெற்றி முதலான
ஷடானங்களில் விபூதி தரித்திருப்பதாயும், தரித்து
வுருவதாயும் அறிந்து மதனிக! இவ்வளவொரு
அடங்கலானா? அன்றி இன்னமும் யாதேனும் கிலை

முளதாவென ஆராயலாமா? என்கின் நிதானத்
துடன் உசாவுவதே மேன்மைபோலும். பண்பத்தில்
இருவகையுளது.

குத சங்கீதை.

“மருவுமற முழுதுணர்ந்தோர் மகாபற்பம் பற்ப
மென—விருவகையா கும்பற்பமென்றுரைப்ப ரெஞ்
ஞான்றும்—பெருகுதொடும் பாவநாசம் பண்ணும்
பெற்றியினர்—நிருகதநல் லுணர்வுடைவோர் பற்ப
மெனச் செப்பு வரால்.

முழுஞான மினிதளித்து மகாபாவ முருங்குதலான்
மழமான் கைப்பரனை மகாபற்ப மெனப்படுவான்
நொழுதோர் மகாபற்ப சொருபத்தை யடைந்தோர்
குப்—பழந்தகாத் தவந்தானு திகளலாம்பயனென்
வே.

லரிசுறுன் மகாபற்ப சேமநம்பம் விளங்குதப் பெற்
றெ—வாய்சுவ, னெனயாநு மரைவர், மறைமுத
ளவ—பெரியநா லோதுபயன் பிறங்கு ம்மகாபற்ப
வுரிபதிநு ஞானமடை குவலாகு முணர்வுடைவோர்

திருமொழிபுரம் திருமந்திரம்.

“ஞானத் தினர்பத கண்ணுஞ் சிவஞானி.

தானத்தில் வைத்த தலிபா லயந்தின

மோனத்த னாகலிந முச்சுனஞ் சித்தன

மேலைத்த வசியிவ வெனவாகுமே”

சுருதிசுளிற் பஷ்பம், மஹாபஷ்பம், ஞான இரு
வகை எனப்புகுதென்று புஷ்பம், சாமாஸம், பாஷ்பம்

களையுந், மஹாபஷ்பம் விசேஷபாவங்களையும் நா
சஞ்செய்யு மாற்றலுடையன்களென்றும் விவரித்
கின்றார்.

பஷ்பம் என்பது முன்னர் செப்பிய திருவெண்
ணிகென்பதேயாம்.

மஹாபஷ்பம் என்பது பிரஹ்ம ஸாஷாத்தகார
அருபூதியென்றும் அந்நிலையாய்ததவர்கள், ஜீவன்
முத்த சிவசமில் விதேக முத்தராதலால் விதி நிவே
தங்களற்றவர்களென்றும்,

அச். சிவமோக பூமி யப்பூமி காவி
சிவமோகி யன்னம் புகித்திடி லயிர்தம்
சிவமோகி வசுக்கு நான்மறை வேதம்
சிவமோகி தேர்வை சிவசேர்வை யாமே. என்றதாய்

அக்கட முலாவுந்தலமும், அவரது உச்சிஷ்டப்
பிரசாதமுநீர், அதரது வாய்மொழியும், அவரது கா
ஷியும், திருவான தேஜஸுடன் ஜ்வலித்து மஹா
சமாதிபற்றலும், அப்புண்ணிய சரீரம், ஞான
மணம் பொருந்தி பல்கானும் அருளோடு விகசிதமா
யிலகுடுமென்பதாயிற்று. ஓம்.

பசு, கடாரி சாணத்தை எரித்தால் சவல்ப பஷ்
பமாகித்து போன்று மஹா பஷ்பத்திற்கு வேண்டி
சாமக்கிரிபாளென்னென்று கடாவின்,
சுலற்பபஷ்பத்திற்கு பசு காரணம்.

மஹாபஷ்பத்திற்கு (பசு) ஜீவன் காரணம்.
பஞ்சகலோயமே சப்த, ஸ்பர்ஸ, ரூப, ரச, கந்தமாகும்:

இவ்வைந்தையும் வெளியேறாது தடுத்து சுற்றி
குருநாதர் சட்டும் முறைபாகமாய் பிரணவசாரத்தில்
பிசரி கிரவண வெய்யலி லுலர்த்தி மனன குண்டத்தி
லிட்டு நித்தியாசன சூழத்தினால் சாக்ஷியாக்கினி
மூட்டி தவறிக்க; திரிசிபம் பிரதிதியாகாது மாயந்து
திருக்கான பஷ்பமா யியங்கி மஹாபஷ்ப எஜஸாகு
மென்றுணர்க.

சுவற்ப பஷ்பமணிவதுடன் மஹா பஷ்பத்தை யு
முசாவி தெளிந்தால் மாற்றிப்பிறக்க வழியாமென்
பதை பிரஸ்தாபிக்க,

ஸ்ரீ சுவாமி பட்டணத்தப்பிள்ளையார்

அவர்களும்.

நீற்றைப் புனைந்தென்ன நீராடப்போயென்ன நீழன
மே—மாற்றிப் பிறக்க வகையறிந் தாயில்லை மாமறை
தூ—லேற்றிக் கிடக்கு மெழுகோடி மந்திர மென்ன
கண்டா—யாற்றிற் கிடந்துந் துறையறி யாமலகைன்
றதே. என்றனர்போலும்?

மாற்றிப்பிறக்கு முபாயமே மஹாபஷ்பபெனக்
காண்க.

மஹாபஷ்பதாரிகளுக்கு சுவற்பபஷ்பம் வேண்
வெதின்ருயினும்:

கைவல்லிய நவநீதம்

நீரராய் பிரஹ்ம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியு
முன்னம்—வாரமாயிருந்த தங்கள் வருணமாச் சிர
மஞ் சொன்ன—பாரகாரிய மாணலும் பலர்க் குபகா
ரமாக—நேரதாய்ச்செய்வர் தீர்த நிலைவிடார் சிவன்
முத்தர். என்றபடி,

பின் சந்ததியாரும் படித்திரமாய் ஆரோகணஞ்
செய்ய சுவற்பத்தையும் அதுசரிக்க நேர்ந்துளது.
இவற்றால்தான் ஸ்ரீமத்: தாயுமான சுவாமிகளும், ஸ்ரீ
சித்தர்கணங்களை ஸ்தௌத்தியஞ்செய்தருன்று.

“பொற்பினோடு கைகர்லிற் வள்ளுகிர்படைத்தலாற்

பொந்திடை யெடுக்க முறலாற்

பொலிவான வெண்ணீறு பூசியே யருள்கொண்டு

பூரித்த வெண்ணீர்மையா

வெற்ப்ட விளங்குக கனத்தி லிமையாவிழி

பிசைந்துமே னோக்க முறலா

விசுவபக விருளான கனதந்தி படநாறி

பிதயங்க ளித்திடு தலாற்

பற்புலனி தநீகொண்ட புலிகலையி னுரியது

படைத்துப் ப்ர தாபமுறலார்

பனிவெயில்கள் புதுதாமனெடியவான் ரொடர்நெடிய

பருமரவ னங்களாறும்

வெற்பினிடை யுறைதலாற் றலராக சிங்கமென

லிக்கோரு பைப் புகழ்வர்காண்

வேதார்த சித்தார்த சமரசநன் நிலைபெற்ற

வித்தகச் சித்தர்கணமே.” என்றார்.

சித்தர்கணங்களுர் பஷ்பமணிந் திருப்பதாகவும்
ம்காபுஷ்ம தாராளிருப்பதாகவும் விண்டிருக்கிறார்.

ஓம்!!

சுவற்பபஷ்பம், மஹாபஷ்பம் இவைகளின் உத்
மீதசங்களும இலக்கணங்களும், பரீகைகளும்
நவீன நனம்மென மே, நபந்து நல்வழியினிலைக்க மேல்

அவிவேகத்திற் காட்டபடா நற்குணமே, வருகவென பெரியாயாண்டி. தொழுவாய் நீ தினமே, அஃகே மானுடிகத் தன்மைக்கு கனமே, ஆந்தரார்த்து பா ஹியார்த்தங்களை பிரயோகிக்கவும், கிரஹிக்கவும் ஏதுவானது நிகளமே. ஆதலால் சருவகாரியங் களையும் நிதானத்துடன் விபவகரிக்கல் சத்திலர் களால் கொண்டாடப்படும் உன் அபிதானமே, மகா சித்தர் கருணையும் மென்மேலும் கடாகழித்து அரு ளுவர் பிரஹ்மஞானமே. ஓம்!

அனவயடக்கம்

“அங்கணநீ ரிழுக்குடைய தானா நதிகலக்கி
லங்கணநீ ரென்றிகழா ரதுபோலென் புன்சொல்லும்
புங்கமறை யொடுகலக்கிற் புன்சொலுநன் சொல்லா
ரும்—புங்கமலி சான்றோரும் புன்சொல்தென் றிக
ழாரே.”

வாழி விருத்தம்

“வாழி சோபனம் வாழ்நல் லன்பர்கள்
குழ வந்தரு டோற்றமுஞ் சோபனம்
ஆழி போலரு னையன் மவுனத்தா
லேழையென்பெற்ற வின்பமுஞ் சோபனம்.”

ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி சுபம் தத்ஸத்.

—:—

தன்மொழியாளர் பக்கம்.

*தானே,

1. ஒரு மனிதன் தன்னை அருமையாக (மதித் து) கொண்டால் அவன், தன்னைத்தானே எச்சரிக்கையாகக் காத்துக்கொள்ளட்டும். குறைந்தபட்சம் மூன்று அவஸ்தைகளில் ஒன்றிலாவது ஓர் விவேகி எச்சரிக்கையுள்ளவனாயிருந்து கொள்ளட்டும்.

2. எனது நேர்மையாயிருக்கிறதோ அதற்கு ஒவ்வொரு மனிதனும் முதலில், தன்னைச் செலுத்திக் கொள்ளட்டும். பிற்பாடு மற்றவர்களுக்கு அவன் உபதேசிக்கட்டும். இவ்விதமாக ஓர் விவேகி தான் புறமாட்டான்.

3. ஒவ்வொரு மனிதரும், மற்றவர்கள் இருக்கும்படி தாம் கற்பிப்பதுபோல, தம்மையே ஆக்கிக்கொள்ளட்டும். தம்மை நன்றாய் அடக்கிக் கொண்டவர் (மற்றவர்களை) பண்படுத்தி வைக்கலாம்; ஒருவன் தன்னைத்தானே அடக்கிக்கொள்வது கஷ்டமுள்ளதாயிருக்கிறது.

4. (ஒவ்வொரு மனிதனும்) தனக்குத்தானே தலைவனாயிருக்கிறான். (a) வேறு யார் தலைவனாயிருக்கக்கூடும்? (b) ஒரு மனிதன், தான் நன்கு பண்பட்டமையால், எவரும் காண அரிதாய் இறைவனைக் காண்கிறான்.

5 ஓர் வயிரம் மற்றோர் வயிரத்தை அறுப்பது போல் துன்மார்க்கரால் உண்டாக்கப்பட்டு அவரால் வளர்க்கப்பெற்ற தீவினிகள் அத்துன்மார்க்கரையே அழித்துவிடுகின்றன.

6 ஓர் பாடர் கொடியானது தான் சுற்றி வருகிற மரத்துடன் விழுந்து (அழிகிறது) போல, மிகுந்த துன்மார்க்கத்தையடைபவனும் அவனுடைய சத்துரு அவினைக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று விரும்புகிற நிலைமைக்குத் தானே தன்னைத் தாழ்த்தி அழித்துக்கொள்கிறான்.

(a) “தானே தனக்குறவுஞ் சத்துருவுமல்லாத வேளை நிறந்தா மியற்றவலார்” —புகலிக்கே நத.

(b) “தீது நன்றும் நிறந்தரவாரா” புறநாற்று.

7 கெட்ட செய்கைகள்-நமக்கே தீங்கு (எனினிக்கும் தன்மை) ஆன செயல்கள் செய்வதற்குள்ளிதாயிருக்கின்றன. உபகாரமான—நன்மை (எனினிக்கும் தன்மை) ஆன செயல்கள் செய்வதற்கு மிகவும் கஷ்டமாயிருக்கின்றன.

8 கதலி (வாழை) தன் அழிவுக்குத்தானே பயனை உண்டாக்குவதுபோல, அருக்கத்துக்கள்—ஆரியர்கள்—சன்மார்க்கர்கள்—ஆகிய இவர்களின் கட்டளைபை இகழ்ந்து (உலாயாடி) பொய்யாகிய (சாரமற்ற) கோட்பாட்டையதுசரிகிற துன்மார்க்கன் அதன் பயனாகத் (தன்னுடைய அழிவுக்கு)த் தானே (பயன்) தேடிக்கொள்கிறான்.

9 தன்னாலேயே தனக்குத் தீமைசெய்யப்படுகிறது; தன்னாலேயே தான் துன்பமுறுகிறான். தன்னாலேயே தனக்குத் தீங்கு இழைக்காத விடப்படுகிறது. தன்னாலேயே தான் புனிதனா (க்கப்படுகிறான்) தாய்மையும், தாய்மையின்மையும் தனக்கே உரித்தாயிருக்கின்றன. ஒருவன் மற்றவனைப் புனிதனுக்குதல் இயலாது.

10 மற்றவனுடையது எவ்வளவு மகத்தாயிருந்தபோதிலும் அதற்காக ஒருவன் தனக்குரிய கடமையை மறவாதிருப்பானாக. ஒரு மனிதன் தனக்குரிய (சொக்த) கடமையைக் கவனித்தபிற்பாடு, மற்றவன் கடமையில் எப்பொழுதும் கவனஞ் செலுத்துவனாக.

(இன்னும் வரும்)
நரிச்சுவர்க்கினியன்.

—:—:—

மனம்.

மனதிற்கு வேறொரு தர்மமிருக்கின்றது. நமது ரூபத்தை போட்டோ (Photograph) எடுப்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயமல்லவா. ஆனால் பிராஞ் சு தேசத்திலிப்பொழுது மனதின் கணுள்ள சங்கல்பங்களை யங்குட போட்டோகிராப் எடுத்துவருகிறார்கள். ஒருவன் அநேகமாயிரமாய் தூரத்திலுள்ள சிநேகிதனை மனதில் சங்கற்பித்துக்கொண்டு உட்காரலே தன்மனதில் எதிரிலுள்ள வனுடைய ரூபம் பிரதிபிம்பம் ஏற்பட்டாமல் அந்ந் மனதிலுள்ள சிநேகிதனுடைய ரூபம் கண்ணாடியிலேற்படும். மூராமனை தயானித்

துக்கொண்டிருந்தால் ஸ்ரீராமனுடைய ரூபமே நண்ணுடியிலேற்படும். இது மிக்க விரைவாயிருக்கிறது. இதன் காரணத்தை சாஸ்திரிகள் என்னவென்று தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் நாமவந்தம் தேடவேண்டிய அவசியமில்லை. ஏனெனில் நமது பூர்வீக ரிஷிகளுடைய சித்தரந்தப்பிரகாரம் மனதின் உடமாக ஜனிக்கும் பிரதிசங்கல்பமும் சூக்ஷ்ம ஆகாசத்தில் பிரதிபிம்பம் (Photograph) ஆகிறது. தூங்கிவிழித்துக்கொண்டது முதல் பிரதி நிமிஷமும் மனிதனுடைய மனதில் ஜனிக்கும் நல்ல விர்த்திகளும் கெட்ட விர்த்திகளும் சூக்ஷ்ம ஆகாசத்தில் (மேலே விரித்தபடி கண்ணுடியில் விழுவதுபோல்) இவனுக்குத் தெரியாமலே உடனே பிரதி பிம்பம் (Photograph) ஏற்படுகிறது இவ்வீதம் எல்லோருடைய புண்ணிய பாலங்களின் ரிகார்ட்டு சூக்ஷ்ம ஆகாசத்தில் சதா ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. சித்திரகுப்தன் ஜீவர்களுடைய புண்ணிய பாலங்களின் கணக்கை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறான் என்று சொல்லுவது இதுதான் சித்திரகுப்தன் என்றால் இந்த சூக்ஷ்ம ஆகாசத்திற்கு அர்த்தம். நிஜமாக சித்திரகுப்தன்மை, மேனா, காகிதம் முதலிய உபகரணங்களாலே எழுதுவதில்லை. இந்த பரிகரங்களில்லாமலே தனக்குத்தானே நமது நல்ல கெட்ட சங்கற்ப ரிகார்ட்டு சூக்ஷ்ம ஆகாசத்திலேற்படுகிறது. இந்த ரிச்கார்ட்டு (சங்கல்ப ஸ்வரூபங்கள்) ஸ்தூல திருஷ்டிக்கு அகப்படாது. திவ்ய திருஷ்டியுள்ளவர்களுக்கு அகப்படுமானபடியால் மகரிஷிகள் இத்

தரிக்கார்ட்டை திவ்ய திருஷ்டியால் பார்த்து ஜீவனுடைய பூர்வஸ்திதிகளைத் தெரிந்துகொள்ளுவார்கள். சித்திரகுப்தனென்றாலே இரண்டு சமஸ்கிருத பதங்கள் மீசர்ந்த கூட்டுப்பதம் சித்திரம் என்றால் படம்; குப்தம் என்றால் மூலம். அதாவது மூலப்படமென்னும் அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது. இதிலே சங்கல்ப ஸ்வரூபங்களாகிய சூக்ஷ்ம ஆகாசம்.

மரணகாலத்தில் ஜீவனுக்கு ஒரு நிமிஷம் திவ்ய திருஷ்டியுண்டாகி அதே நிமிஷத்திற்குள் சூக்ஷ்ம ஆகாசத்தில் இவனுடைய நல்ல கெட்ட விர்த்திகளாலே ஏற்பட்ட ரூபங்கள் எல்லாவற்றையும் சரிவர அதிசிக்கரத்தில் ஊன்றிப்பாப்பானென்ப பதாக திவ்ய திருஷ்டியுள்ள ராஜ்யோகிகள் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வீதம் மரணகாலத்தில் பார்க்கும் போது புலப்படும் ரூபங்களுள் எந்த ரூபம் விசேஷமாக விருக்குமோ, அந்த ரூபத்தில் மனதை நிறுத்தி அந்த ரூபத்தையே ஸ்மரித்துக்கொண்டு ஜீவன் இந்த ஸ்தூல சரீரத்தை விட்டுப்போவான். ஜீவிதகாலத்தில் விசேஷகாலம் வேசிபினிடமாக மனதைச் செலுத்தி யிருப்பானெயாகில் அப்படிப்பட்டவனுக்கு மேற்சொன்ன வேசி ரூபங்கள் விசேஷமாகத்தென்புட்டு மரணகாலத்தில் மனது அவ்வேசிபினிடமாக வேரின்னு வேசியையே ஸ்மரித்துக்கொண்டு ஜீவன் ஸ்தூலத்தை விட்டுப்பிரிந்து செல்வான். பக்தனுடைய உடையுடையவனுடைய ஜீவிதகாலத்தில் சதா காலம் ஈசுவரனிடமே மனதை நிறுத்துவானெயானால், ஜீவன் மரணகாலத்தில் ஈசுவரனையே திபாணித்துக்கொண்டு

மனதில் பிரவேசித்து அவனுடைய மனதைச் சலிச்
கப்பண்ணி அவனுக்குத் துஷ்டபுத்தியையுண்டிபண்
ணும். ஒருவனுடைய மனதில் திருட்டுப்புத்தி உற்
பத்தியானால் இந்த திருட்டத்தனமுள்ள சங்கற்பத்
தாலே ஒரு சங்கற்பப்பிசாசு உற்பத்தியாகும். இது
பக்கத்திலிருப்பவனுடைய மனதில் பிரவேசிக்கும்.
அந்த இரண்டாவது மனிதனுக்கு திருட்டுவேண்டு
மென்று சங்கற்பிக்கும். அச்சங்கற்பத்தால் வே
றொரு சங்கற்பப்பிசாசு உற்பத்தியாகும். இந்த சங்
கற்பப்பிசாசுகள் வீட்டிலுள்ள எல்லோருடைய மன
தில் அதிர்சியமாகப் பிரவேசித்து அவர்களுடைய
மனதில் திருட்டுசங்கற்பங்களை உற்பத்தி பண்ணும்.
மாரி, பிளேக், முதலிய தொத்தவியாதிகளைப்போல
வே இந்த துஷ்ட சங்கற்பப்பிசாசுகள் வீர்த்திய
டைந்து ஜனங்களுடைய மனதை கெடுத்துக்கொண்
டு உபத்திரவம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும். ஸ்திரீ
புமன்களுடைய விபசாரசங்கற்பங்களும் இவ்வித
மே எல்லோரையும் கெடுக்கும். இவ்விதமே ஜீர
துஷ்ட குணங்களும் உலகத்தைக் கெடுக்கும்.

ஒருவனிடம் ஒரு ரூபாய் கடன் கொங்கினால்
அது தீரும்வரைக்கும் ரணமிருக்கும். இவ்விதமே
நமது துஷ்டசங்கற்பத்தால் ஒருவனுடைய மனதில்
துஷ்டபுத்தியை உற்பத்திபண்ணினால் முதல் மனி
தன் இரண்டாவது மனிதனுக்கு ரணஸ்தனாகிறது.
அவனுடைய துஷ்ட புத்தியை நல்லஸ்திதிக்கு
கொண்டுவருமளவும் ரணம் தீரமாட்டாது. இந்த
ஜென்மத்திலாகட்டும், வருஞ்ஜென்மங்களிலாகட்டும்

சுத்புத்தியுண்டாகுமளவும் ரணம் இருந்துகொண்
டிருக்கும். ஆகையால் ஒருவனுடைய துஷ்ட
சங்கற்பத்தாலுண்டாகும் துங்கற்பப்பிசாசு வெகு
பேர்களுடைய மனதைக் கெடுக்குமானபடியினாலே
இவ்விதம் கெடுப்பவன் கெடுதியடைந்த எல்லோருக்
கும் ரணஸ்தனாகி பிரதி நிமிஷமும் பிரதி மனிதனிட
மாக ஒரு ரூபாய் விழுக்காடு கோடி ஜனங்களிடம்
கடன்பட்ட ஒவ்வொரு நிமிஷமும் கோடி ரூபாய்கள்
பாக்கியாவதுபோல் பிரதி துஷ்டசங்கற்பத்தாலே
யும் அநேக ஜனகோடிகளுக்கு ரணஸ்தனாகி அவர்
களுக்குத் திருட்பவும் நல்ல புத்தியையுண்டிபண்
ணும். இவ்விதமே கடன் பாக்கிநிற்கும். இதற்கே
கர்மமென்று பெயர் துஷ்டனுக்கு ஜனகோடிகளைக்
கெடுத்தகாரியம் அபரிமிதமாய் விர்த்தியாகும். ஆகை
யால் இந்த துஷ்ட சங்கற்பங்களை பூர்த்தியாய் விட்
டொழிக்கவேண்டும். ஜனகோடிகளின் மனது துஷ்
டமாகமாறி ஸ்திரமடையாமல் துஷ்ட சங்கற்பப்
பிசாசுகளையே அநேக கோடிகளாக விர்த்தியாகும்.

துஷ்டசங்கற்பத்தாலே துஷ்டசலனமும் துஷ்
டசங்கற்பப்பிசாசும் எவ்விதம் ஜனிக்குமோ அதே
விதம் நல்ல சங்கற்பத்தாலேயும் தெய்வபக்தியாலே
யும் எல்லோரும் தர்மாத்மாக்களாவார்களா, பக்
தர்களாவார்களா, என்று எல்லாருடைய கேட்குமத்
திற்காக ஸ்திரிசுத்தாளாகி பூததையையோடு கூடின
பக்தியை அப்பியாசத்துக்கொண்டு ஈசுவரனைத்தியா
னித்துக்கொண்டிருந்தால் இவ்வித சங்கற்பத்தாலே
தேஜாமயமானவும் சூரியபிரகாசத்தைப்போலவும்

பிரகாசமுள்ள தேவதை உற்பவிக்கும் இது திவ்ய திருஷ்டிக்குப் புலப்படும். இந்த சங்கற்ப தேவதை பக்ததிலுள்ள இரண்டாவது மனிதனுடைய மனதில் அதிர்சியமாகப் பிரவேசித்து அவனுடைய மனதில் நல்ல புத்தியையுண்டிபண்ணும். இவன் இவ்விதமே தியானிப்பன். இவற்றால் வேறொரு தேவதை உற்பவிக்கும். இவைகளிரண்டும் மேற்சொன்ன பிரகாரம் வீட்டிலிருப்பவர்களுக்கும் அயல்விட்டுக்காரர்களுக்கும் நல்ல புத்தி பூததலையசகிதான பக்தியையுண்டாக்கும். இந்த பரிசுத்த சங்கற்ப தேஜஸ் துஷ்ட சங்கற்பப்பிசாசுகளை அச்சிவிட்டுச் சாசுகளை எரிப்பதுபோல் நசிக்கப்பண்ணும். இந்த பரிசுத்த சங்கற்பத்தாலுண்டாகும் தேவதேஜஸ் துஷ்ட தேஜஸையும் துஷ்ட சங்கற்பப்பிசாசுகளையும் நசிக்கச்செய்யும்.

துஷ்ட தேஜஸ் நாசமாவதினாலே ஜனங்களுடம் சற்புத்தி, பக்தி, ஞானம், வைராக்கியங்களும் பூதசையையும் விர்த்தியாகும். பிரபஞ்சத்தில் பரிசுத்த தேஜஸ் விர்த்தியாகும். மாரி, பினைக், பஞ்சம் இவை முதலிய ஜாட்டியங்கள் குறையும் இவன் இகுகாறும் துஷ்ட சங்கற்பத்தாலே கொடுத்த அவர்களுடைய மனதில் யிவனுடைய பரிசுத்த தேஜஸ் பிரவேசித்து அவர்களுடைய மனது அழுக்காக கிரமக்கிரமமாக நசிக்கப்பண்ணுவதின் மூலமாய் இவனுக்குக் கடனில்லாமல் கர்மராசி கிரமக்கிரமமாக நசித்து ரணவிழுத்தனவன். இந்த ராஜயோகத்தாலே யிந்தஜன்மத்திலேயே நாம் செய்த யோக்டானு

கோடி கடன்களை (கர்மங்களை) இவ்விதமாய்த் தீர்க்கக்கடவோம். ஆதையால்தான் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவானவர் பலாபேஷையின்றி அஹங்கார மீன்றி கிருஷ்ணரீபணமாக யெவ்வா சத்தாரியங் களையும் செய்யவேண்டுமென்பதாக பஹுவத்தீதா சாஸ்திரத்தில் உபதேசித்திருர். நமது புண்ணியத் தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மாவிற்கு அற்பிதம் செய்ய சர்வர்களுகிய அந்தப் பரமதயாரிதி அப்புண்ணியத் தை நமக்கு பாக்கியுள்ளவர்களுக்கு பங்கிட்டுக்கொடுத்து அவர்களுக்கு சத்புத்தியை யுண்டுபண்ணி நமது கர்மம் என்ற கடனை நாசம் செய்துவிடுவார். மேற்சொன்ன ராஜயோகிக்கு பூததலையாலும் சக வரணங்கூர்மத்தாலும் கர்மம் நாசமாகும். இதைத் தான் ஞானத்தால் கர்மம் நாசமாகுமென்பதாக சாஸ்திராதிகளில் சொல்லப்பட்டதன் கருத்து. இவ்விதத்தால் அல்லாமல் வேறுவிதத்தால் ரணவிழுத்தியாகாதென்றும் ஞானபரிபாக முண்டாகமாட்டாதென்றும், சித்தமாலினியம் நசிக்கமாட்டாதென்றும் திவ்ய திருஷ்டியுள்ளவர் சொல்லுகிறார். துஷ்டவிர்த்தியால் தனக்குத் தெரியாமலே உலகத்தைக் கொடுத்து அந்தப் பங்குகளையடைவான். அதேவிதம் சத்விர்த்தியினாலே தனக்குத் தெரியாமலே உலகத்தை நல்ல ஸ்திதிக்கு கொண்டு வருவானாபடி பால் பிரதி ஜீவனும் சதா சத்விர்த்தியையே அவஸம்பிக்கவேண்டும்.

இந்தியா சாஸ்திரம் கல்வியைப் பற்றி எழுதினது. கீழ்க்கண்ட நிருபைகளில் இவ்விதம் எழுதினது.

மனோவசிய ரச மஞ்சரி.

ஹிப்னாடிஸ சாஸ்திரத்திற்கு மந்திரமே பிரதானம். ஒருவனை வசிய நித்திரைக்குள்ளாக்க சாதாரண நித்திரை தேவையில்லை. சாதாரண நித்திரையன்றியே ஹிப்னாடிஸம் செய்யலாம்.

மானஸசிகித்தை

மானிடனிடத்தில் ஓர் குகைம சக்தி அமைந்துள்ளது. அதற்கு வியாதிகளைக் கண்டிக்கும் சக்தி உண்டு. அது ஒரு மனதிடம் இருந்து மற்றொரு மனதிடம் பாய்ந்து தேக அவஸ்தைகளைப்போக்கி வியாதிகளை குணஞ்செய்யுத்தன்மையுடையது. மெஸ்மெர் என்றவர் காலமுதல் நானது வரை மனோவசிய சக்தியால் அநேக ஆச்சரியகரமான சிகித்சா வேலைகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஒருவனைத் தூக்க நிலையில் வைத்து சிகித்சா மந்திரங்களை அவன் மனதில் போதித்தால் அவனிடம் காணும் வியாதிகள் நிவாரணமாகிவிடும். அநேகர் தம் தேகி அசௌக்யத்திலிருந்தும் மீண்டு சுகமடைந்திருக்கிறார்கள். இவ்விதம் வியாதிகளை நிவாரணம் செய்யும் சக்தி ஒவ்வொரு ஜீவப்பிராணியினிடமும் இயற்கையில் அமைந்துள்ளது. இவ்வியற்கை அமைப்பைப்பற்றி அநேகர் அறிந்திருக்கிறார்கள் மற்றும் அநேகருக்கு இதைப்பற்றியே ஒன்றும் தெரியாது. இதற்கு அறிந்தவையே காரணம்.

பத்திராதிபர்.

—:—

THE SELF-CULTURE ADVERTISER

V. V. Brothers.

இதின் பிரொஞ்சாயிஸ் திருநெல்வேலி பாலம் பசாரில் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

Tooth Powder. தந்தசுத்தி சூர்ணம்.

1 சுத்திசெய்த சுந்தார் பஸ்பமும் அநேகமூலிகைகளும்சேர்த்துசெய்யப்பட்டது. டப்பிக்கு 4.

Ring Worm Thallum

2 பத்துதைலம் சீசா டப்பி 1க்கு அணு 4.

பரிமள தாம்பூல மாத்திரை.

3 சுமார் 50 மாத்திரைகள் அடங்கிய பாட்டில் 1க்கு அணு 4.

சுகபேதி மாத்திரை

4 சுமார் 50 மாத்திரைகள் அடங்கிய பாட்டில் 1க்கு அணு 4.

விக்குரடம்

பாலையங்கோட்டைக்கு சமீபம் திருவண்ணாலைப் புரம் கிராமத்தில் ஆரியவிரித்தர்களின் ஸமஸ்கிருத ஸைத்தியகிரந்தங்களின் பிரகாரம்மேல்கண்ட மருந்துகளும் அநேகவித ரவாயண லேகிய பஸம் விரித்தாரதைகிருதாதிகளும் தேள்கடி மருந்தும் செய்யப்படுகின்றன. அநேக கனவான்கள் அனுகூலமாக உபயோகப்படுத்தி பயனடைந்திருக்கிறார்கள். வியாபாரிகளுக்கு பிரத்தியேகம் கிடைப்பேற்படுத்தியிருக்கிறது.

Address: - V. V. Brothers.

திருவண்ணாலை புரம்,

கீழந்தம் போஸ்ட்,

திருநெல்வேலி ஜில்லா.

THE SELF-CULTURE ADVERTISER

பெண்கல்வி.

சித்திர சகிதமான ஓர் மாதாந்தர சஞ்சிகை.

இப்பத்திரிகை ஸ்திரீகளுள் நிலைமையை உயர்த்துவதற்காகவே தோன்றிய ஒன்றாகும். இதில் ஸ்திரீகள் தாய், தந்தை மனைவி, சகோதரி, புத்திரி முதலிய பல நிலைமைகளில் செய்பயேண்டிய கடமைகளும் குடும்பவாசக சாஸ்திரம், வைத்திய விஷயம், சுகாதாரவிஷயம், இவைகளைப்பற்றிய விஷயங்களும், ஒழுக்கம், குணம், கல்வி முதலியவற்றில் கீர்த்தியடைந்துள்ள தற்கால முற்கால மாதர்களின் சரித் திரவங்களும், இனிப தமிழில் வெளியிடப்படுகின்றன.

வருஷசந்தா ரூ-2-8-0. | தனிப்பிரதி ரூ-1-4-0.

மாநிலிக்காப்பி வேண்டியோர் 1 அனா லேபில் அனுப்பவும்.

சகோதரி ரேவு தாயாரம்மாள், பத்திராதிபர்.

பெண்கல்வி, சென்னை.

“விஸ்வகர்ம குலோபகாரி”

இப்பெயர்கொண்ட மாதாந்தர தமிழ்ப்பத்திரிகை பொன்று சென்னை, சிந்தாத்நிரிப்பேட்டை “விஸ்வகர்ம வேதாத்தியயன பாடசாலை” யினின்று வெளிவருகின்றது. மேற்படி பத்திரிகைக்குப் பேரோபகாரிகளாகிய சுற்றுணர்ந்த விதவதிசுகாமணிகளும் மேற்படி குலோபகாரிகளும் விஷயமானம் செய்து வருகின்றனர்.

இப்பத்திரிகையில் வெளியாகும் விஷயங்கள்:- வேதம், இலக்கணம், புராணம், முன்னோர் பெருமை, பக்தி விதம், நல்லொழுக்கம், நீதி ஆசாரம், மேற்படி குலசீர்திருத்தம், சிற்பம், வையத்தியம், நாயில், நாடகம், வர்த்தமானமுதலியன.

வருஷசந்தா தாபால்கூலியுட்பட ரூ 3-0-0

இந்திராத்திக்கு

ரூ 1-8-0

சுவிதாத்திக்கு

ரூ 1-0-0

விலாசு:- கோ. கன்னியப்பாச்சாரி,

விஸ்வகர்ம வேதாத்தியயன பாடசாலை, 5/30.

வேதகிரி மேன்சிரிவிதி, சிந்தாத்நிரிப்பேட்டை, சென்னை.

30

7/11/1902

1902

